

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 65

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Albert Alay

Debat i presa d'acords
en relació amb el pla de creació d'un cos de policia autonòmica

Proposició no de Llei de creació d'un Consell Intercol·legial de Catalunya

Proposició no de Llei
perquè sigui concedit l'indult de la seva condemna a Xavier Vinader

Proposició no de Llei sobre els drets dels ex-presos polítics

Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris

Sessió tinguda
dimecres 13 i dijous 14 d'abril de 1983

SUMARI

La sessió comença a un quart i cinc minuts de cinc de la tarda.

*L'I. Sr. President proposa una **modificació** de l'ordre del dia, consistent a fer, en primer lloc, l'exposició de l'H. Sr. Conseller de Governació que correspon al punt sisè de l'ordre del dia, **Debat i presa d'acords en relació amb el pla de creació d'un cos de policia autonò-***

mica (p. 957).

El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández demana de fer una altra **modificació** de l'ordre del dia (p. 957).

L'H. Sr. Conseller de Governació informa la Comissió sobre el pla de creació d'un cos de policia autonòmica (p. 958).

El debat sobre el pla de creació d'un cos de policia autònoma s'ajorna per a l'endemà, dia 14.

El punt següent de l'ordre del dia és **Proposició no de Llei perquè sigui concedit l'indult de la seva condemna a Xavier Vinader**.

La Diputada I. Sra. Sallés, del G. p. del PSUC, en fa la defensa (p. 967).

El Diputat I. Sr. Colomines defensa l'**esmena** presentada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 968).

El Diputat I. Sr. Luna defensa l'**esmena** presentada pel G. p. de Centristes (p. 968).

Per una qüestió d'ordre intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Besa, que abandona la sala (p. 968).

Pels G. p. que no hi han presentat **esmenes** intervenen els Diputats I. Srs. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 969), i Casares, del G. Socialista (p. 969).

La Diputada I. Sra. Sallés manifesta la seva posició sobre les **esmenes** presentades (p. 970).

Posada a votació la Proposició no de Llei, s'aprova per 21 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 971).

El punt tercer de l'ordre del dia és **Proposició no de Llei de creació d'un Consell Intercol·legial de Catalunya**. En no ésser present el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals, que signava la Proposició no de Llei, aquesta és considerada decaiguda (p. 971).

El punt quart de l'ordre del dia és **Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris**.

Per exposar les raons que han mogut els G. p. a presentar-la, intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 971); Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 971); Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 972); Casares, del G. Socialista (p. 972), i Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 972).

Posada a votació la **Proposició no de Llei**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 973).

El punt cinquè de l'ordre del dia és **Proposició no de Llei sobre els drets dels ex-presos polítics**.

Per exposar les raons que han mogut els G. p. a presentar-la, intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 973), Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 973); Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 973); Casares, del G. Socialista (p. 973), i Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 974).

Posada a votació la **Proposició no de Llei**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 974).

La discussió d'aquest punt de l'ordre del dia acaba a les set de la tarda.

La continuació del **Debat sobre el pla de creació d'un cos de policia autònoma**, corresponent al primer punt de l'ordre del dia, comença a tres quarts d'una del migdia del dia 14.

En nom del G. p. de Centristes intervé el Diputat I. Sr. Luna (p. 974). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 977) i l'I. Sr. Diputat replica (p. 979).

En nom del G. p. d'Esquerra Republicana intervé el Diputat I. Sr. Casas-Salat (p. 980). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 982) i l'I. Sr. Diputat replica (p. 983).

En nom del G. p. del PSUC intervé el Diputat I. Sr. Valentín-Fernández (p. 983). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 988) i l'I. Sr. Diputat replica (p. 990).

En nom del G. Socialista intervé el Diputat I. Sr. Casares (p. 990). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 994) i l'I. Sr. Diputat replica (p. 997).

En nom del G. p. de Convergència i Unió intervé el Diputat I. Sr. Camp i Batalla (p. 998). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 999).

La sessió se suspèn a tres quarts i cinc minuts de tres de la tarda perquè es puguin presentar **propostes de resolució** i es reprèn a dos quarts i cinc minuts de sis.

Per transaccionar **esmenes**, si s'escau, la sessió se suspèn a dos quarts i deu minuts de sis, i es reprèn a dos quarts i cinc minuts de set.

El Diputat I. Sr. Camp i Batalla defensa les **propostes de resolució** del G. p. de Convergència i Unió (p. 1000).

El Diputat I. Sr. Luna defensa les **propostes de resolució** del G. p. de Centristes (p. 1001).

El Diputat I. Sr. Casares defensa les **propostes de resolució** del G. Socialista (p. 1001). El Diputat I. Sr. Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en el torn en contra (p. 1002).

El Diputat I. Sr. Casas-Salat defensa les **propostes de resolució** del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1002). El Diputat I. Sr. Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en el torn en contra (p. 1003).

El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández defensa la **proposta de resolució** del G. p. del PSUC (p. 1004).

Posada a votació la primera **proposta de resolució** del G. p. de Convergència i Unió, s'aprova per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1005). Posada a votació la segona **proposta**, s'aprova per unanimitat (p. 1005).

Posada a votació la primera **proposta de resolució** del G. p. de Centristes, s'aprova per unanimitat. Posada a votació la segona **proposta**, s'aprova per unanimitat (p. 1005).

Posada a votació la primera **proposta de resolució** del G. Socialista, transaccionada amb el G. p. d'Esquerra Republicana, s'aprova per unanimitat (p. 1005). Posada a votació la segona **proposta**, es rebutja per 6 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions (p. 1005). Posada a votació la tercera **proposta**, es rebutja per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 1005). Posada a votació la quarta **proposta**, s'aprova per unanimitat (p. 1005).

Posada a votació la primera **proposta de resolució** del G. p. d'Esquerra Republicana, s'aprova per 12 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció (p. 1005).

Posada a votació la primera part de la segona **proposta**, s'aprova per 12 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció (p. 1005).

Posada a votació la segona part de la segona **proposta**, es rebutja per 2 vots a favor, 10 en contra i 10 abstencions (p. 1005).

Posada a votació la tercera **proposta** llevat d'un incís, s'aprova per 12 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció. Posat a votació el dit incís,

s'aprova per 12 vots a favor, 5 en contra i 4 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la quarta **proposta**, s'aprova per 2 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la cinquena **proposta**, s'aprova per 11 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció (p. 1006).

Posada a votació la sisena **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 1006).

Posada a votació la setena **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la vuitena **proposta**, s'aprova per 7 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la novena **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la desena **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1006).

Posada a votació l'onzena **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la tretzena **proposta**, s'aprova per 12 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la catorzena **proposta**, s'aprova per 11 vots a favor, 6 en contra i 5 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la quinzena **proposta**, s'aprova per 11 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 1006).

Posada a votació la setzena **proposta**, s'aprova per 15 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció (p. 1007).

Posada a votació la primera **proposta de resolució** del G. p. del PSUC, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1007).

Posada a votació la segona **proposta**, s'aprova per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1007).

Posada a votació la tercera **proposta**, s'aprova per 21 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 1007).

Per fer l'explicació de vot, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Luna, pel G. p. de Centristes (p. 1007); Casas-Salat, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1007); Valentín-Fernández, pel G. p. del PSUC (p. 1008); Casares, pel G. Socialista (p. 1008), i Camp i Batalla, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1009).

La sessió s'aixeca a tres quarts i cinc minuts de vuit del vespre.

La sessió s'obre a un quart i cinc minuts de cinc de la tarda. Pre-sideix la sessió l'I. Sr. Alay, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Albiol, i del Secretari, I. Sr. Jou. Assisteix la Mesa el Lletrat Sr. Bayona.

Hi són presents les Diputades i els Diputats I. Sres i Srs. Ainaud, Colomines, Camps i Rovira, Camps i Vallejo, Ferrer i Mallof (en substitució de la Sra. Neras), Carner (en substitució de la Sra. Ferrer i Casals), Vila d'Abadal i Camp i Batalla, pel G. p. de Convergència i Unió; Cornudella (en substitució de l'I. Sr. Prats), Cigarrán (en substitució de l'I. Sr. Andreu i Abelló), Casares, Ferreiro i Oliart, pel G. Socialista; Sallés, Planellas, Valentín-Fernández i Vives, pel G. p. del PSUC; Luna, pel G. p. de Centristes; Casas-Salat, pel G. p. d'Esquerra Republicana, i Besa, no adscrit.

Ordre del dia

1. Debat i presa d'acords en relació amb el pla de creació d'un cos de policia autonòmica.
2. Debat i votació de la Proposició no de Llei de creació d'un Consell Intercol·legial de Catalunya.
3. Debat i votació de la Proposició no de Llei perquè sigui concedit a Xavier Vinader l'indult de la seva condemna.
4. Debat i votació de la Proposició no de Llei sobre els drets dels ex-presos polítics.
5. Debat i votació de la Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris.

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió. Demanaríem a tots els Grups parlamentaris que presentin a la Mesa la nota de les substitucions.

Modificació de l'ordre del dia

Dit això, hem de procedir a una modificació, si d'aquesta

manera s'aprova, de l'ordre de l'ordre del dia. Han estat consultats els caps, dins de la Comissió, de cada Grup parlamentari, a fi i efecte que pogués fer primer l'exposició el senyor Conseller per a poder procedir demà al debat, com a primer punt de l'ordre del dia, i seguir, a continuació, amb tots els altres. La motivació d'aquest canvi és perquè algun Diputat ha demanat que, demà al matí, es pogués disposar de la transcripció de tota l'exposició de l'Honorable Conseller, i això hauria comportat dificultats per als serveis de transcripció de la Cambra, els serveis generals de la Cambra.

Aleshores, es va demanar això; sembla que hi ha hagut l'assentiment de tots els Grups parlamentaris. De tota manera, procedeix que si algú hi té algun inconvenient, que ho manifesti en aquest moment. (Pausa.) El senyor Valentín té la paraula.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ : Señor Presidente, completamente de acuerdo con la propuesta que acaba de hacer el señor Presidente. Únicamente solicitaríamos de la Mesa una alteración más : que, inmediatamente después de la exposición del señor Conseller, se colocara como siguiente punto del orden del día el relativo a la Proposición no de Ley sobre petición de indulto para el periodista Xavier Vinader por razones orgánicas de funcionamiento de nuestro Grupo, de la persona miembro de nuestro Grupo que va a defender esta Proposición. Si es que fuera posible y los demás Grupos estuvieran conformes.

Debat i presa d'acords en relació amb el pla de creació d'un cos de policia autonòmica

El Sr. PRESIDENT : Si no hi ha cap dificultat de part d'algun altre Grup, la Mesa hi està d'acord.

Bé, ara començarà l'exposició de l'Honorable senyor Conseller, i, quan s'haurà acabat aquesta exposició, naturalment, hauria de prosseguir el debat, però, com que això no serà possible fins demà, i, naturalment, s'haurà de

començar abans de les vint-i-quatre hores d'haver-se començat la intervenció del Conseller, farem una petita suspensió, i reprendrem amb tots els altres punts de l'ordre del dia, per acabar-los aquesta tarda.

Bé, en fi, pot començar l'Honorable senyor Conseller, que avui, tota vegada que fa l'exposició general, i que serà motiu de debat, és a la presidència, i, naturalment, demà, serà amb els senyors Diputats per a poder contestar totes les intervencions dels Diputats.

Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, assegut a dalt o assegut a baix, em sembla que l'essencial és que se'm senti, oi? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Bé, jo compareixo davant de la Comissió per a aquest debat, i reprendré, a partir de la sessió informativa que em sembla que a petició pròpia vam tenir en aquesta Comissió sobre el tema de la policia autonòmica pel novembre de l'any passat.

Per tant, molts dels temes que vaig dir en aquell moment, evidentment, no els repetiré; però sí que voldria, d'entrada, recordar-ne alguns per situar el plantejament del desenvolupament de la creació de la policia autonòmica.

En primer lloc, seria el marc legal, que és, com tothom sap, i s'ha repetit manta vegada, l'article 13 de l'Estatut, en el seu punt 1, que fa referència a la possibilitat de creació, per la Generalitat, d'una policia autonòmica, i que també fa una citació claríssima d'una llei orgànica prevista en la Constitució, en l'article 149.1.29, llei orgànica de regulació de les policies autonòmiques. Tothom sap que aquest Projecte de Llei Orgànica va ser presentat a les Corts generals, i, en el curs de la discussió, ja en Comissió, després d'haver passat la Ponència i, a penes, havent entrat en Comissió, va ser retirada pel Govern central, i ens vam trobar, per tant, sense el marc jurídic que havia de definir exactament la Junta de Seguretat, la seva composició i tot el que havien de ser les competències i la regulació de les policies autonòmiques.

Aleshores, a partir d'aquí —i, d'això, en vaig informar en la reunió anterior— vam emprendre un camí que era similar al camí del País Basc, salvant totes les diferències i tenint en compte totes les característiques de Catalunya, que era que, de la mateixa manera que Euskadi, a partir dels Miñones i dels Mikeletes, i per un Reial Decret de l'Administració central, s'havia procedit, a partir d'aquests cossos tradicionals bascos, a la creació de la policia autonòmica basca, s'emprenia, a Catalunya, el mateix camí, és a dir, a partir del Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, crear la policia autonòmica, i, en virtut d'aquesta decisió es va fer, el juliol de l'any passat, un reglament de Mossos d'Esquadra, que, fonamentalment, definia les funcions de policia autonòmica del Cos de Mossos d'Esquadra i un augment de plantilla de dos-cents vuitanta membres d'aquest Cos.

Aquests dos Decrets, recordaran les senyores i els senyors Diputats que van ser recorreguts, per requeriment d'inconstitucionalitat per l'Administració central, i que, posteriorment, després d'unes negociacions amb el Ministre Rosón —negociacions de les quals vaig informar àmpliament aquesta Comissió—, es va fer un nou Decret que fixava el reglament dels mossos d'esquadra, i una definició de funcions de policia autonòmica d'aquests mossos d'esquadra, que significaven

unes variacions ínfimes sobre el Decret anterior; es va retirar del Decret anterior tot el tema d'estructura, per considerar que havia de ser un tema a debatre per la Junta de Seguretat, i, a partir d'aquesta decisió de modificació del Decret del Reglament dels Mossos d'Esquadra, l'Administració central, en aquell període de transició entre l'Administració d'UCD i l'Administració socialista, va retirar els seus requeriments d'incompetència.

Per cert, els requeriments d'incompetència, a nosaltres, ens semblava que havien estat retirats, en virtut d'aquesta decisió, pel Govern de la UCD, i l'altre dia, en la llista que va donar el senyor Martí Jusmet de retirada de requeriments d'incompetència, hi afegia que era l'Administració socialista que havia retirat aquests requeriments d'incompetència. Sigui l'Administració d'UCD, sigui la socialista, el fet és que, en virtut d'una negociació política en la qual es va modificar —ho repeteixo— en les funcions —molt poc— el reglament dels mossos d'esquadra, i es va retirar tot el tema d'estructura, els requeriments d'incompetència foren retirats.

A partir d'aquí, s'ha procedit a la convocatòria del concurs de selecció, s'han definit els objectius de formació dels mossos d'esquadra que ingressaran en el cos, s'han tingut dues reunions de la Junta de Seguretat, amb la nova representació de l'Administració central, i de tot això, evidentment, en les nostres perspectives quant a la creació de la policia autonòmica i a com veiem la seva estructura i el seu futur, a mi m'agradaria informar aquesta Comissió, i crec que n'haig d'informar.

Jo voldria, d'entrada, fixar jurídicament la nostra posició sobre el tema de l'evolució, a partir del Cos dels Mossos d'Esquadra, cap a la creació de la policia autonòmica. I demano excuses a les senyores i els senyors Diputats perquè el tema serà potser una mica jurídic, una mica àrid, però crec que com que hi ha hagut comentaris sobre tota aquesta evolució a partir dels Mossos d'Esquadra cap a la policia autonòmica, m'agradaria deixar ben clara la posició del Departament sobre aquest tema.

D'altra banda, haig de dir que tota aquesta evolució dels Mossos d'Esquadra cap a policia autonòmica ha de venir convalidada per un Reial Decret de l'Administració central i que en la Junta de Seguretat amb l'anterior Administració, del 6 d'octubre del 82, hi consta explícitament que l'Administració central farà un Reial Decret que doni validesa a tota aquesta evolució dels Mossos d'Esquadra cap a la policia autonòmica, malgrat que el Reglament dels Mossos d'Esquadra ja diu que els Mossos d'Esquadra exerceixen funcions de policia autonòmica. Això és el que diu el Reglament de la Generalitat, i, per tant, per a la Generalitat els Mossos d'Esquadra són policia autonòmica, i per a l'Administració central també són policia autonòmica, però falta, jurídicament, aquest Reial Decret que convalidi tot aquest procés, de la mateixa manera que es va fer a Euskadi.

En la Junta de Seguretat que hi ha hagut posteriorment amb la nova representació de l'Administració central, s'ha confirmat la necessitat d'aquest Reial Decret, i en l'última Junta de Seguretat s'ha tornat a confirmar aquesta necessitat i nosaltres estem esperant que l'Administració central, representada en la Junta de Seguretat pels quatre Governadors civils de Catalunya, faci aquest Reial Decret.

Però, ara, com deia abans, volia insistir en l'evolució a

partir dels Mossos d'Esquadra, i, per això, haig de fer una mica d'història, i en demano excuses per avançada.

Pel Decret del 21 de juliol del 50, de 1950, es va reorganitzar la secció dels Mossos d'Esquadra a càrrec de la Diputació de Barcelona, la qual, es deia, «a todos los efectos se considerará de nueva creación.»

L'esmentat Decret del 21 de juliol del 50 assignava a la secció caràcter militar, i establia la seva dependència del Ministeri de l'Exèrcit, a través del Capità General de la IV Regió Militar a tots els efectes, i fonamentalment d'organització i de disciplina. Si bé a efectes de serveis i d'organització i disciplina també en les seves funcions d'ordre públic se la feia dependre del Ministeri de la Governació «en la persona del Presidente de la Diputación provincial», és a dir, una doble dependència, de tipus jeràrquic del Ministeri de Defensa, i de tipus, jo diria, funcional, del President de la Diputació, que actuava una mica de representació del Ministre de Governació. És a dir, podríem fer un símil amb la Guàrdia Civil, que depèn jeràrquicament del Ministeri de Defensa, i que depèn funcionalment, quan actua com a cos de seguretat ciutadana, del Ministeri de l'Interior.

La secció dels Mossos d'Esquadra es considerava força d'ordre públic, però limitant expressament la seva acció a la vigilància i el manteniment de l'ordre en el palau provincial —avui sortosament Palau de la Generalitat—, a la residència presidencial —coneguda com a Casa dels Canonges—, i al cordó tècnic exterior de seguretat d'aquests edificis.

Per Decret del 20 d'abril del 51, és a dir, menys d'un any més tard, s'aprovava el Reglament de la secció, de la secció de Mossos d'Esquadra, el qual regulava els aspectes següents: composició de la unitat i missió d'aquesta, ngrés en la secció, ascensos, retribucions i premis de constància, jubilacions, sancions, uniformitat i armament.

Fins a l'any 78 no es produeixen —del 51 al 78— modificacions en la reglamentació de la secció de Mossos d'Esquadra, i aquest any, en virtut d'un Reial Decret, 2708/78, es modifica la plantilla de la secció, que passa a estar composta per cent membres, a part del capità i del tinent, i es reconeix al seu personal el dret a llicència d'armes. Això, en el 78.

El Reial Decret 2579, del 80, modificava aspectes substancials del Decret del 21 de juliol del 50 —el del 50 és el que creava la secció de Mossos d'Esquadra de la Diputació— i, concretament, transferia a la Generalitat les funcions anteriorment atribuïdes al Ministeri de l'Interior sobre reglamentació, organització, administració i inspecció de la secció de Mossos d'Esquadra. Modificava els articles tercer, cinquè, vuitè, desè i part del setè, a fi d'adaptar-los al que acabo de dir. Considerava la secció com a força d'ordre públic que deixa de dependre del Ministeri de Defensa —i aquest és un tema importantíssim—, i derogava els articles segon, sisè i novè del Decret del 1950, els quals, a mi, per la seva importància, i per a definir exactament el marc jurídic, m'agradaria ressaltar aquí.

L'article segon deia el següent: «La expresada sección, que tendrá carácter militar, dependerá del Ministerio del Ejército para su organización y disciplina, por medio del Capitán General de la Región que será el inspector nato de la misma.» Ja ho he dit anteriorment, i ara ho llegeixo literalment. Aquest article quedava substituït per l'article primer del

Decret del 1980, al qual feia referència, i que diu textualment: «La sección de Mozos de Escuadra de Barcelona tendrá la consideración de fuerza de orden público con estructura y organización militar no integrada en las fuerzas armadas.» Per tant, deixa de dependre del Ministeri de Defensa, per passar a ser una força d'ordre públic, per tant de caràcter civil, això sí, amb una estructura i una organització militars, és a dir, la definició —per entendre'ns— de la policia nacional.

L'article novè del Decret del 1950 —faig la comparació entre el que hi havia i el que es modifica en el 1980 perquè les senyores i senyors Diputats puguin tenir ple coneixement, o, almenys, la nostra posició sobre l'evolució jurídica, i com es pot fer aquest pas des dels Mossos d'Esquadra a la policia autonòmica— assenyalava: «Todo el personal de la nueva fuerza quedará sujeto a las ordenanzas militares y al Código de Justicia Militar.»

I, finalment, l'article sisè, també derogat —estic parlant d'uns articles derogats, per tant aquest novè queda derogat—, descrivia les funcions dels Mossos d'Esquadra i deia exactament: «La sección de Mozos de Escuadra será considerada como fuerza de orden público, limitando, concretamente, su acción a la vigilancia y mantenimiento del orden del Palacio provincial y residencia presidencial i cordón técnico exterior de seguridad de dichos edificios.» És a dir, la limitació d'espai de l'actuació dels Mossos d'Esquadra queda derogada, i, per tant, entenem que en traspasar els Mossos d'Esquadra a la Generalitat, agafa, evidentment, l'àmbit de la Generalitat, que és el de tot Catalunya.

El Decret 80 atribueix, d'altra banda, a la Generalitat la competència eves disposicions complementàries o modificatives. Per tant, la Generalitat té competència per a dictar un reglament de Mossos d'Esquadra, que s'adapti a la nova situació, i que en les seves disposicions complementàries o modificatives pugui, precisament, establir quines seran les noves funcions i el nou estatut dels Mossos d'Esquadra.

Per tant, crec que correspon a la Generalitat —i la Generalitat ho ha fet—: primer, assenyalant les funcions dels Mossos d'Esquadra. I les funcions han estat assenyalades en aquest reglament que hem fet, que defineix funcions de policia autonòmica, d'acord amb el que diu l'article 13, funcions que primerament van ser impugnades, van ser recorregudes i, finalment, el requeriment d'incompetència ha estat retirat, per tant, aquest és un reglament fet per la Generalitat, amb unes funcions dels Mossos d'Esquadra plenament vigent.

Efectivament això s'havia de fer perquè, en virtut del Decret del 80 no era concebible l'existència d'una unitat sense funcions, i s'havien de desenvolupar aquestes funcions, i, posats a desenvolupar-les, s'havia de fer d'acord amb el que diu l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia, si volíem que realment el Cos de Mossos d'Esquadra fos l'embrió o es transformés en la policia autonòmica.

D'altra banda, correspon a la Generalitat —corresponia, i ho ha fet— d'assenyalant la forma substitutiva del fur dels seus membres, ja que no els eren ja aplicables les ordenances militars i el Codi de Justícia Militar, i, per tant, la Generalitat havia de definir, d'acord amb el Decret del 80, el Cos dels Mossos d'Esquadra com un cos de seguretat ciutadana, com un cos d'ordre públic, de tipus civil, i que el caràcter militar que figurava en els Decrets del 50 i del 51 havia quedat dero-

gat. Per Decret de la Generalitat, del 5 de febrer del 81, i d'acord amb aquesta autorització del Reial Decret, del 1980 —al qual faig constantment referència—, es complien, doncs, les anteriors previsions desplegant provisionalment el Reial Decret, i fixant: «Les funcions dels Mossos d'Esquadra enumerades en l'article primer, i encara que de forma no exhaustiva, estan totalment d'acord amb el seu concepte de força de seguretat ciutadana.» Només pot indicar-se que, implícitament, s'estenia l'acció dels Mossos d'Esquadra a tot el territori de la comunitat. Evidentment, en transferir-se a la Generalitat, i, per tant, creiem que no té sentit voler retreure que els Mossos d'Esquadra puguin quedar limitats a una província —que és una tesi que hem sentit comentar a algunes persones—, perquè, si això fos així, mancaria del més mínim sentit lògic, ja que la limitació territorial de la seva actuació, que es despenia del seu decret de creació, havia estat expressament derogada, no per la Generalitat, sinó pel mateix Estat, en virtut del Decret 2579, del 80, al qual faig referència, i corresponia, per tant, a la Generalitat la competència per a dictar normes complementàries, adaptant el reglament i les seves disposicions —complementàries i modificatives, deia el Decret—, i és evident, com deia abans, que en ser l'àmbit territorial de la Generalitat el de tota la Comunitat Autònoma, és a dir, de tot Catalunya, no podia limitar-se al que era, primer, la primera limitació, que era el Palau provincial, la Casa dels Canonges i el cordó de protecció al voltant del Palau provincial, ni tampoc —cosa que, d'altra banda, no diu absolutament enlloc, en cap decret— a la província de Barcelona.

Referent al caràcter de la secció i el fur processal i règim disciplinari dels seus membres, dels Mossos d'Esquadra, així mateix el mateix Decret 4481 fixava el caràcter civil de la secció, i, en conseqüència, resolva el règim disciplinari en el seu article sisè, que transcrivia literalment els articles corresponents de la Llei 5578 de la policia, Llei de la Policia, feta el 78 en el Congrés dels Diputats, i ja definia els cossos i forces de seguretat de l'Estat com a cossos i forces de seguretat al servei d'un Estat democràtic, defensors de l'ordenament democràtic, i, per tant, garantia de l'exercici dels drets i de les llibertats.

Per Decret 9382, del 22 d'abril, s'acceptava la transferència dels aspectes del funcionament de la secció dels Mossos d'Esquadra, que restaven a càrrec de la Diputació de Barcelona, és a dir, la seva organització, administració i sosteniment, amb el qual es completava el procés d'assumpció per la Generalitat de les competències sobre els Mossos d'Esquadra.

I pel Decret 191 del 82, es va aprovar el Reglament dels Mossos d'Esquadra, que completava la regulació provisional, continguda en el Decret 44/81, reiterant els aspectes que anteriorment hem exposat, i, paral·lelament, per Decret 199/82 s'aprovava la plantilla corresponent.

Aquests dos Decrets —i aquí retrobo, tancó el cercle, de l'inici de la meua intervenció— 191, 192, són els que, en definitiva, tancaven aquest procés. El 191 fixava les funcions dels mossos d'esquadra, el 192 aprovava la plantilla corresponent. Hi va haver requeriment d'incompetència sobre aquests dos Decrets, i, a través d'una negociació, aquests requeriments foren retirats i, per tant, aquests dos Decrets són vàlids, i en virtut d'aquests Decrets i d'aquesta validesa i d'aquesta situació, i d'acord amb la representació de l'Administració central,

s'està fent el procés de selecció i de formació dels 280 membres del Cos de Mossos d'Esquadra que, afegits als 100 ja existents, doncs, crearan un Cos de Mossos d'Esquadra amb funcions de policia autonòmica de 380. I aquest és, simplement, i molt modestament —i no comprenem, de vegades, l'exageració que s'està fent sobre aquest tema, ni tot el tractament minuciós que se n'està fent, perquè em sembla que la nostra actuació és realment molt modesta i molt pragmàtica—, aquesta és la situació actual i és el tema que a mi m'agradaria explicar-los.

Queda clar, doncs, en tot aquest procés, que la Generalitat no ha fet més que regular els mossos d'esquadra d'acord amb les competències que en aquest sentit li conferia el Decret de Transferència 2579, del 80, independentment de les decisions que, a partir d'ara, es puguin prendre al si de la Junta de Seguretat.

La Generalitat s'ha, doncs, limitat a actuar en virtut de les competències transferides, sense extralimitar-se, al meu entendre, en cap moment. Jo voldria recordar, a més, que la Junta de Seguretat té unes funcions ben definides en l'Estatut, que la policia autonòmica la crea la Generalitat —és la policia de la Generalitat— i que la Junta de Seguretat és un organisme paritari, amb el mateix nombre de representants de l'Administració central i de l'Administració de la Generalitat, que té unes funcions ben precises, que és, en l'article 13 de l'Estatut —tantes vegades esmentat—, el de coordinació de la policia autonòmica amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i, després, en el mateix article 13.7, determinar l'estatut, el reglament, les dotacions, la composició numèrica i l'estructura, i el reclutament de la policia de la Generalitat.

Determinar el reclutament és, precisament, un tema que es presta a interpretació jurídica. En cap lloc d'aquí, d'aquest article 13.7, no es diu que la Junta de Seguretat farà la selecció ni la formació de la policia autonòmica, que és una funció que correspon a la Generalitat, però, evidentment, jo admeto que el fet de determinar el reclutament es pot prestar a interpretacions. Nosaltres hem fet les consultes pertinents i tenim la nostra interpretació, i determinar el reclutament es podria entendre que vol dir fixar les condicions generals de selecció i, fins i tot, potser, de formació, però la selecció i la formació les fa la Generalitat. Però dic que, sobre aquest tema, hi ha interpretacions diverses.

A partir d'aquest moment, i sense que s'haguessin designat els representants de l'Administració central a la Junta de Seguretat —per tant, vam estar uns mesos sense Junta de Seguretat, perquè, òbviament, havien cessat els anteriors representants de l'Administració central, que corresponien a l'Administració d'UCD, i la nova Administració va tardar bastant no solament a designar el Delegat del Govern, sinó també, més tard encara que el Delegat del Govern, els representants de l'Administració central a la Junta de Seguretat, que van ser, també, els quatre Governadors civils de les províncies catalanes, com ho eren anteriorment—, es va procedir a convocar —en virtut d'un decret de la Generalitat, vigent i vàlid— per a la selecció de 280 mossos d'esquadra, i es van emprendre els treballs de selecció i la definició de la formació.

Sobre aquest tema, en la primera Junta de Seguretat que es va convocar —deu fer d'això unes tres setmanes o un mes—, la representació de l'Administració catalana va informar àm-

pliament dels criteris de selecció : que s'havien fet dues proves, les proves mèdiques, les proves físiques, que estaven a punt de fer-se les proves psicotècniques i que quedaven per fer i per definir les proves de coneixement, és a dir, les proves culturals, i que estàvem pendants que, en virtut d'aquesta interpretació de determinar el reclutament, se'ns aportessin totes les observacions sobre aquest tema.

Jo voldria explicar que aquestes proves de selecció s'han fet amb uns criteris plenament objectius, plenament comprovables i plenament identificables, i que queda actualment una prova a fer, que és la prova de cultura, amb una sèrie de temes que per al Departament de governació està preparant el Departament d'Ensenyament, i que ja ha estat donada tota una informació d'aquest tema a la representació de la part central, que la representació de l'Administració central demana més detalls, i demanen, no únicament els temes, sinó els qüestionaris precisos i les matèries —cosa que, evidentment, no hauria de tenir una divulgació, perquè, si no, els candidats podrien saber les preguntes concretes. I el que s'ha de saber és els temes de què es tractarà, i nosaltres, evidentment, dins d'un clima de confiança —que, per la nostra part, almenys, volem crear en la Junta de Seguretat, perquè creiem que aquesta és una Junta de Seguretat que no té per objectiu posar entrebancs ni limitar tot el procés de creació de la policia autonòmica, ni demorar-ho *sine die*, sinó que, realment, és una comissió paritària per a coordinar i per a tractar els temes de l'article 13.7 —, estem disposats a donar tota informació i que la representació de l'Administració central, realment, ens pugui aportar, en una reunió que tindrem la setmana que ve, totes les observacions que cregui pertinents sobre la prova de coneixements, sobre la qual estem disposats a entrar a parlar-ne a la Junta de Seguretat, i fer-ho, per tant, plenament de comú acord, però sense que això pugui significar un retard, perquè, a partir del moment que s'hagi fet la prova de coneixement, ja sabrem els mossos d'esquadra seleccionats, i, a partir d'aquell moment, han d'entrar ràpidament per a poder tenir policia autonòmica aquest any, que és el tema que jo, com a Conseller de Governació, vaig dient, al com està previst i que a partir del maig pugui funcionar l'Escola de Formació de Mossos d'Esquadra, perquè cap a final d'any tinguem, realment, mossos d'esquadra —policia autonòmica— al carrer.

A mi m'agradaria, ja que d'aquest tema se n'ha parlat moltíssim en els mitjans de comunicació, sobre la selecció, sobre la formació, a mi m'agradaria donar una informació detallada a les senyores i als senyors Diputats sobre les proves de selecció, sobre com veiem la formació dels mossos d'esquadra i també una informació sobre la justificació d'aquest augment de plantilla de 280 membres. Perquè molt sovint se'ns fan una sèrie de preguntes de quines funcions, què faran els 280 membres, i una sèrie de preguntes que deixen en l'aire, flotant, com si realment amb 100 més 280, amb 380 membres, poguéssim resoldre els temes d'ordre públic a Catalunya. I l'interès que s'està donant a aquesta prova de 280 és totalment desmesurat amb el que són 380 persones del servei de Mossos d'Esquadra; 280 és únicament i exclusivament —i jo, com a Conseller de Governació, lamento moltíssim que això sigui tan modest— en aquesta etapa per a la protecció dels edificis de la Generalitat i per a la protecció de les persones, que són unes funcions que preveu el mateix Estatut i que preveu el reglament dels

mossos d'esquadra. I amb la proliferació d'edificis i de locals i de serveis que hi ha hagut a la Generalitat, perquè, per sort, hem tingut traspassos de serveis, doncs, és evident que passar de 100 a 380 es pot justificar molt fàcilment, i que, en el futur, a mesura que els mossos d'esquadra puguin anar assumint, coordinadament amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat i dins de la Junta de Seguretat, noves funcions, és evident que aquesta plantilla de mossos d'esquadra, en funció del que decideixi la Junta de Seguretat —que ha de parlar sobre la composició numèrica i sobre les dotacions—, i en funció del que decideixi, també, aquest Parlament de Catalunya —perquè tota autorització de despeses passa per la Llei del Pressupost, com sap tothom—, doncs, aquesta plantilla de 380, augment actual, haurà de continuar augmentant.

Hi ha, en aquests moments, en els 100 homes que presten servei en els mossos d'esquadra, un excés de treball, unes jornades de treball excessivament llargues, que fan molt difícil el compliment correcte de la funció. Per a fer un treball continuat de vint-i-quatre hores, com és molt sovint la feina de la policia, s'ha de comptar amb tres torns, perquè el treball ha de ser de vuit hores. O sigui que per a mantenir únicament la vigilància al Palau de la Generalitat i al Palau del Parlament, en el qual som ara, en unes condicions de seguretat acceptables, vol dir que s'ha de comptar amb un mínim de 100 mossos d'esquadra, és a dir, 33 per torn.

Hi ha d'haver, efectivament —i això s'ha de tenir en compte—, el dia lliure setmanal, les vacances, les baixes per malaltia, els permisos especials que hi pugui haver, i això és tot un càlcul fet pel Departament de Governació, del qual els estalvio el detall, però, de tota manera, em sembla que algú em podrà criticar que estic entrant massa en detall —que realment no crec que s'hagi donat mai, en cap Parlament— sobre aquests temes tan petits, però, vull dir, tenim tots, es veu, un interès molt gran sobre aquest tema, i probablement la creació de la policia autonòmica, la creació d'un nou cos, la qüestió mítica que pot significar tenir una policia pròpia, encara que sigui molt limitada, la qüestió mítica que pot significar el Cos de Mossos d'Esquadra, segurament justifiquen tot aquest interès, al qual, jo, com a Conseller de Governació, evidentment, estic subjecte; i, a més a més, la meua funció és donar-los tota la informació.

Les escortes —escortes del President de la Generalitat, del President del Parlament, d'algun Conseller—, amb 22 mossos, no poden cobrir més que una petita part de la seva tasca real. La protecció dels Consellers, en aquests moments, és pràcticament nul·la; la del Molt Honorable President de la Generalitat i la del Molt Honorable President del Parlament signifiquen jornades llargues, per a les escortes, i, per tant, amb certs dubtes sobre els resultats de l'eficàcia. Aquest servei d'escortes requereix una preparació especial i continuada, que tampoc no es pot retardar, i s'ha previst que, en aquestes unitats especials, hi havia d'haver en servei, amb els diferents torns, uns 70 mossos d'esquadra.

La protecció de Conselleries —disseminades, avui dia, per la ciutat— significa, com a mínim, 25 persones diàries. Els ferrocarrils de Catalunya —que és un servei de la Generalitat, i una de les funcions dels mossos d'esquadra és la protecció, també, de tots els béns afectes als serveis de la Generalitat— estan totalment desprotegits, i entre les dues línies existents

es varen registrar, l'any 81, cent ferits per cops de pedra i descarrilaments provocats. 5 persones per torn a cada una de les línies i 5 per a cobrir vacants i baixes són 35 persones més. Dues residències de Sanitat : Vall d'Hebron i Prínceps d'Espanya; signifiquen 35 persones més per a la seva seguretat, i això està definit en funció dels diversos problemes que hi hem tingut durant els últims mesos.

Cobrir serveis de suport, com són parc mòbil, comunicacions, magatzems, armament, significa unes 16 persones, amb el suport d'administratius i auxiliars. Aquest servei, d'altra banda, és ideal per a crear una situació de reserva per a mossos d'esquadra que no estan en condicions físiques, en aquell moment o momentàniament, per al servei normal, i dels quals n'hi ha alguns, i que, a més a més, ens permet una espera, fins que no es pugui resoldre la seva jubilació, que en aquests moments és de seixanta-cinc anys, i també es considera que per a persones que presenten aquests tipus de serveis aquesta edat de jubilació és, realment, massa avançada. I probablement en el futur hi haurà noves necessitats per a reduir aquesta edat de jubilació, com, d'altra banda, s'ha fet a l'Estat espanyol i s'ha fet, des de fa molts anys, a tot Europa, i no hi ha absolutament cap motiu perquè els mossos d'esquadra, per unes limitacions d'augment de plantilla, hagin de tenir una jubilació que no s'adiu amb la que tenen persones que presten serveis similars.

Es pot calcular en trenta persones, en tres torns, la seguretat del nou edifici de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, que està prevista en el pressupost? Un servei de prevenció en l'edifici de la Direcció General de Seguretat Ciutadana hauria d'estar cobert per 25 persones en cada un dels dos torns de dia i 10 en el de nit? Aquest servei cobriria totes les emergències que poguessin donar-se, alternats amb patrulles per la ciutat, suport uniformat d'escorta i protecció del domicili del Molt Honorable President de la Generalitat o del Molt Honorable President del Parlament.

Tot l'esmentat, i alguns detalls que els estalvio, representa un total de 384 persones, i, com que n'entren 280 i en tenim 100, en mancarien 4. I no hem parlat de l'escala facultativa, que són 10, ni de les delegacions territorials amb les seves corresponents oficines de recaptació d'impostos —que, evidentment, també necessiten una protecció—, la seguretat de les quals en aquest moment està coberta per la policia nacional a Girona i a Lleida i per guàrdia civil a Tarragona. Jo tinc tot un gràfic de necessitats de mitjans humans, sergents, caporals, mossos d'esquadra, que està a la disposició de les senyores i senyors Diputats, però vostès veuen que l'entrada de 280 mossos d'esquadra, de la qual es parla tant, cobreix molt modestament i mínimament les necessitats de funcionament que té la Generalitat, tenint en compte que per a la seguretat, com deia abans, de Girona, de Lleida i de Tarragona hem de demanar ajuda a la policia nacional i a la guàrdia civil. I acabem de llegir tots i tots vostès les declaracions del senyor Martí Jusmet, que diu que en els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, per a tenir la mitjana que tenen a la resta de l'Estat, falten 3 000 membres. Si nosaltres, al mateix temps, hem de crear una policia autonòmica, perquè ens ho diu l'Estatut, per què aquesta falta de 3 000 membres, tants entrebancs a un augment de plantilla de 280 membres, designats a les funcions més bàsiques i més essencials de protecció

d'edificis i de protecció de persones?

Proves de selecció. Aspirants inicials : 2 163. Proves mèdiques. Hi ha una sèrie de causes d'exclusió, aquelles que incapaciten per a seguir el règim de vida o ambientació social que s'exigeixen en el Cos de Mossos d'Esquadra, manca d'eficiència deguda a malalties, lesions o anomalies de caràcter permanent, contagiositat, perillositat permanent per al Cos de Mossos d'Esquadra, malaltia greu d'evolució irreversible, lesions, anomalies o malalties. En fi, tot un examen mèdic previ, sobre el qual crec que, fet com s'ha fet per l'INSALUD en instal·lacions del mateix Institut, amb uns criteris totalment objectius —un d'ells, que es pot discutir, és l'alçada mínima de 170 centímetres, es mesuren o no es fan, i aquí em sembla que sí que no hi ha decisió política possible—, per exemple, no sentir una veu normal a quatre metres de distància..., tot això són unes causes d'exclusió normals, normalíssimes en tota prova de selecció d'un cos de policia, són exactament les mateixes, i, a més a més, la revisió i tot el tema ha estat fet pel personal facultatiu de l'INSALUD.

Aspirants aptes després d'aquesta selecció : 1 612. Aspirants no aptes : 193. I a partir d'aquestes xifres es passa a la prova següent, que són les proves físiques. En total, doncs, per a les proves físiques : 1 610 aspirants. Les proves físiques també em sembla que són bastant objectives, i han estat realitzades per un equip de titulats de l'INEF, equip de titulats el qual aixeca acta per a cadascuna de les marques i estableix els aspirants admesos i els que no compleixen els requisits mínims. Les proves són : enfil·lar-se per la corda lliure fins a una alçada de tres metres per sobre de l'estatura de l'aspirant; saltar una alçada d'un metre deu, en cursa; saltar una llargada de tres metres i mig; córrer cent metres llisos en un temps màxim de quinze segons. En això em sembla que tampoc no hi ha dubte; el que no s'enfila a la corda no passa, i el que no salta la llargada de tres metres i mig, tampoc. Dono tots aquests detalls perquè és un tema que ha estat tan comentat, i a mi em fa tanta gràcia, que em sembla que té el seu interès. Aspirants aptes : 1 130. Aspirants no aptes : 396.

Les proves psicotècniques. Aquestes són, efectivament, unes proves importants. Unes proves, a més, que són exactament les mateixes proves que per a l'entrada a l'Acadèmia d'Àvila, o per a l'entrada a l'Acadèmia d'Artaute, o per a l'entrada a l'escola de la Guàrdia Urbana de Barcelona. I això, per a moltes senyores i senyors Diputats, pot ser la màxima garantia que s'han fet bé, o, en tot cas, crec que s'han fet igual, i, a més, han estat fetes per un equip de gent que són els mateixos que fan la selecció, per exemple, de la policia, de la guàrdia urbana, que per a moltes senyores i senyors Diputats segurament tindrà un gran prestigi.

La seva finalitat és conèixer les persones psicològicament més idònies per a la funció de policia. Cal tenir en compte que no s'ha disposat d'una anàlisi professiogràfica, que donés un perfil psicològic adequat, però s'ha treballat amb aquestes proves que ja es realitzen en una sèrie d'escoles de les quals surten uns policies nacionals o uns policies locals que tenen un perfil d'actuació molt similar a les funcions que tindran els Mossos d'Esquadra. Perquè ens trobem en una situació en la qual, sobre el paper, tant la policia nacional —dita nacional—, com la policia local, com els mossos d'esquadra tenen pràcticament totes les mateixes funcions, com, de fet, tenen les ma-

teixes funcions o les mateixes competències un ajuntament, una diputació, la Generalitat i l'Estat —que aquest és un tema a definir—, i només en funció del pressupost i dels diners que es tenen actua un organisme o un altre. Aquesta és la realitat administrativa del nostre país.

S'han fet la prova d'atenció TPB; el qüestionari d'adaptació PEL; el qüestionari de personalitat CEP; el qüestionari de personalitat aprofundit MMPI; la preocupació anormal sobre el propi funcionament corporal HS; els estats depressius D; la histèria HY; les desviacions psicopàtiques PD; la paranoia, psicastènia, esquizofrènia, hipomania, introversió social, dependència, domància, responsabilitat, control. Tot això, en un llenguatge de vegades una mica tècnic, són les proves psicotècniques ben conegudes pels especialistes. De vegades, quan es diu això a una persona profana, pot dir: «no em doneu prou informació», com s'ha dit. Bé, d'això es pot donar la informació, evidentment, en deu línies, quan es diu «qüestionari de personalitat aprofundit, MMPI», resulta que és un sistema de qüestionari perfectament conegut, perfectament determinat per tots els professionals, que conté una sèrie de preguntes, uns barems específics; això s'està aplicant pràcticament a la selecció dels policies de tot Europa, i, per tant, simplement dient que s'aplica el qüestionari de personalitat MMPI i que és aplicat per l'equip tècnic que ho està aplicant a tot Espanya, és la garantia màxima que s'estan fent unes proves perfectament objectives, perfectament regulars.

Aleshores, hi ha també les proves de coneixement, de les quals, a petició de l'Administració central, es donarà més detall, fins i tot detall dels qüestionaris o de les preguntes, cosa que a mi em pot semblar una mica perillosa, però dins d'aquest clima que la representació de la part autonòmica volem contribuir a crear, nosaltres, efectivament, ho donarem, i aquest serà un tema tractat en la Junta de Seguretat.

Aquestes proves tendeixen a descobrir els coneixements reals de què disposa un examinat, però més que els coneixements reals també a valorar les capacitats per a aprendre, les capacitats per a adaptar-se les capacitats per a saber i les capacitats per a conèixer realment el seu ofici i el que la societat li demana en l'exercici d'aquest ofici. És a dir, valorar les aptituds reals dels individus. Més que saber què coneixen, cal descobrir què poden assimilar i com i, fins i tot, la flexibilitat d'utilització de les seves capacitats. En definitiva, passar de descobrir un simple saber a conèixer si saben fer o seguir la practicitat d'utilització de coneixements. Aleshores, aquí hi ha tota una sèrie de proves que són: anàlisi de coneixements concrets, reclamables a un ciutadà mitjà a nivell de graduat escolar; avaluació de l'obertura inquisitiva que permeti una posada al dia i trencar una situació de cofoisme mental —us lleigeixo exactament el que ens prepara el Departament d'Ensenyament sobre aquest tema i els criteris bàsics. A fi de portar a terme aquests tres objectius s'han preparat dos tipus de proves. Proves aptitudinals, que ens donin quatre pautes elementals i bàsiques; aptituds numèriques elementals i d'abstracció; aptituds espacials i de situació en un medi en descoberta i imaginable, no directament perceptible; aptituds d'organització racional i de procés lògic de decisió sobre situacions senzilles relacionades amb activitats professionals; aptituds per a la capacitat comunicativa i relacional envers l'altre. Les altres proves se centraran en la datària d'enquesta objectiva, composta per

cent-cinquanta preguntes, amb una tria de respostes possibles, una d'elles vàlida i que caldrà encertar. Les preguntes se situen en termes de coneixements elementals insereixen un 10 o 15% de preguntes que poden donar dades sobre obertura d'interessos culturals o refús de tota preocupació envers nous coneixements, la denominada instal·lació cultural, i que fa perdre molta capacitat inquisitiva. Hi ha unes proves d'expressió escrita —en fi, salto molt, el tema és molt més llarg— sobre la capacitat comunicativa i la claredat del missatge, sobre capacitat d'anàlisi i capacitat de síntesi.

Aquesta és la prova de coneixement, també preparada, com els deia abans, pel Departament d'Ensenyament.

Bé, aquests són, doncs..., i salto molt, perquè veig que m'estic allargant excessivament, senyor President, però salto molta informació sobre la selecció. Sobre la formació, de tota manera, en voldria donar una mica, perquè aquest també és un tema molt important. Jo els volia dir que per a portar a la pràctica aquesta selecció evidentment hi ha un tribunal, que el tema s'ha informat a la part de l'Administració central, que en la prova de coneixement que queda per fer l'Administració central hi dirà el que hi hagi de dir o el que hi vulgui dir —i, evidentment, es tindran en compte les seves consideracions, perquè els suggeriments poden ser molt interessants. Vostès han seguit els mitjans de comunicació, però em sembla que és el meu deure informar que s'ha designat un Director General de Seguretat Ciutadana, que és el senyor Miquel Sellarés, i que al matix temps s'ha contractat una persona com a assessor del Conseller de Governació per a posar en pràctica tot l'afer de l'Escola de Policia de Catalunya, que és el senyor Ildelfons Valls. Aquestes són les dues persones que han entrat a prestar els serveis en el Departament de Governació per a portar a terme tota aquesta etapa important de constitució de la policia autonòmica.

Curs de formació. La formació es realitzarà d'acord amb un programa experimental. S'inspira en els programes que avui porten a terme les escoles de policia dels principals països i municipis, tant en continguts com en temps de dedicació.

El programa experimental tindrà el caràcter de provisional, per tal de poder-lo sotmetre a la Junta de Seguretat de Catalunya una vegada obtingudes dades de l'experiència en la realització. Tot i això, els continguts del programa són àmpliament coneguts, car s'amotllen als criteris realitzats ja en altres contrades.

El programa s'inspira en quatre principis fonamentals: Formació professional no estrictament ocupacional. Formació permanent. Formació recurrent. Formació actitudinal. Això són termes potser una mica tècnics, però són els termes que utilitzen els que en saben. Això vol dir que la formació es proposa una preparació tècnico-humanística, no centrada estrictament i exclusivament en les activitats ocupacionals a portar a terme, sinó en disposar de coneixements que permetin un saber fer ample i capaç d'assumir noves situacions. També un saber interpretar la situació de comportament humà, social i àdhuc cultural de la societat a la qual han de servir els Mossos d'Esquadra, policia autonòmica.

El procés de formació no fineix en el pas per l'Escola, sinó que queda oberta l'adquisició de nous coneixements. Aquests han de ser enriquidors de l'acumulació de preparació i de reciclatge de la policia. L'obren a una exigència d'actualització per

tal de recordar tècniques i valors estudiats, però també per a superar obsolescències en les tècniques conegudes. No es pot separar la formació de l'aplicació concreta i dels criteris professionals d'actuació, per la qual cosa, a mesura que avança en coneixements compulsa amb la realitat l'ajut d'aquests i amb una correcta adaptació al fer professional.

L'objectiu final no se centra solament en què els policies tinguin la millor preparació en el fer, sinó que es vagin emmotellant al model de policia que avui la societat democràtica reclama. Això és, un comportament personal i actitudinal adequat al fi professional previst. I hi haurà, doncs, formació bàsica, cultural, humanística. Formació en especialitzacions ocupacionals, reciclatge i actualització, formació de quadres.

Durada del curs. El curs ha de tenir una durada de quinze mesos, repartits en els següents períodes: sis mesos distribuïts en tres períodes de dos mesos d'acció formativa, vuit mesos d'experimentació, d'aproximació a les diverses ocupacions i un segon període de sis mesos de pràctica específica.

Un retorn al curs de formació per un mes per tal de realitzar un reciclatge i una avaluació final previs a la incorporació definitiva, si són superades les proves d'avaluació. Per tant, dos mesos de formació teòrica amb especial incidència en la formació humanística i en la formació física. Dos mesos de formació teòrica amb introducció a la formació policial i aprofundiment en la formació física. Dos mesos de pràctiques d'aspirants per tal de situar-se en les activitats diverses del Cos de Mossos d'Esquadra; no faran serveis d'armes. Dos mesos de formació lectiva amb avaluació personal de l'experiència de pràctiques i amb una continuació de la preparació teòrica amb més incidència en les tècniques policials.

Cinquè període. A partir d'aquest moment, si l'expedient de l'alumne és positiu deixa de ser aspirant i passa com a alumne en pràctiques a realitzar el període de servei actiu durant sis mesos. Al final hauran d'emetre informe els caps sota els quals hagi actual.

I, finalment, retorn a l'Escola per tal de fer les avaluacions finals, realitzar el curset d'especialització general i obtenir les proves que li permeten la plena integració al Cos de Mossos d'Esquadra.

El contingut, les matèries, serà en l'àrea humanística: psicologia, sociologia, criminologia, tècniques de comunicació, història i cultura de Catalunya, sòciogeografia de Catalunya, llengua catalana. En l'àrea jurídica: dret penal i procediment, dret polític constitucional i Estatut, dret administratiu, codi de circulació. En l'àrea policial: funció policial, tècniques d'actuació policial, organització dels mossos d'esquadra i serveis dels mossos d'esquadra, protocol, formació i honors, comunicacions mecàniques, tir, armament i explosius, deontologia policial. I, en l'àrea de formació física: formació física, defensa personal i tècniques defensives, cohesió grupal, salvament i socorrisme.

Per tal d'arribar a ser mosso d'esquadra cal superar totes les avaluacions. Aquestes seran: primer, superació positiva de totes les proves teòriques de les diverses matèries que integren el curs mitjançant una avaluació continuada, alternant les proves de coneixements teòrics amb proves d'aplicació simulades. Avaluació positiva de la formació física i en matèria de defensa personal. Avaluació positiva dels informes pels diversos períodes de pràctiques. Superació positiva de la pro-

va final.

Hi ha tot un sistema de tutories que també es planteja —m'ho salto perquè seria massa llarg—, però la tutoria suposa que un tutor, professor de l'Escola, tindrà la supervisió d'uns 20 a 25 alumnes, tindrà present l'expedient acadèmic de cadascun d'ells, els veurà personalment a cadascun en privat, cada quinze dies, i si fos convenient tindria sessions amb els professors per a obtenir una millor informació, i al final de cada període haurà d'emetre un informe amb suggeriments finals.

El programa previst és que si la prova de coneixements no queda retardada amb les aportacions que ens pugui fer la representació de l'Administració central, aquest curs s'iniciaria el dia 2 de maig i finirà el dia 31 de desembre el període d'aspirants, i el dia 1 de gener comencen les pràctiques d'alumnes fins el 30 de juny.

Quins professors? La cobertura de la formació es portarà a terme amb un equip de professors que han de reunir tres característiques: llicenciats universitaris, preparació per a formar adults a nivell d'EGB, experiència relacionada amb formació policial. Els professors seran titulats per a coordinar el programa de cada assignatura i col·laboradors amb el professor titulat per a impartir aquest programa als diversos grups.

En aquest tema pensem anar plenament d'acord amb la universitat, és a dir, nosaltres creiem que no hi ha d'haver un ensenyament per a les escoles de policia totalment desvinculat de la societat i que la millor vinculació és que sigui en conveni amb professors universitaris, que seran contractats per hores de curs que donaran i, per tant, en aquest aspecte, entrarem dins les noves tècniques que, per exemple, el Ministre Barrio-nuevo vol aplicar a l'Escola d'Àvila, d'acord amb el Ministre Maravall, que és un sistema que l'Administració central ha presentat com de gran reforma revolucionària del sistema d'ensenyament a les escoles de policia. Nosaltres ho teníem previst, i ho farem, evidentment, perquè és molt més pràctic i entra dins del sentit comú, un tipus de formació d'aquesta mena, és a dir, amb contactes a través del Departament d'Ensenyament o bé directament amb la universitat, de professors universitaris que seran contractats per hores d'ensenyament. Em deixo una sèrie d'informacions sobre el perfil professional que nosaltres creiem que ha de tenir la policia autonòmica. Crec que realment l'objectiu, i crec que queda demostrat amb aquesta exposició de selecció i de formació, és fer les coses d'una manera molt seriosa, amb molt de rigor, molt aprofundida, de tal manera que puguem tenir, realment, una policia democràtica amb la nova concepció, al servei dels ciutadans per permetre'ls l'exercici dels drets i de les llibertats.

De totes maneres aquest és un objectiu a llarg termini, perquè, òbviament, ja els he dit que els 280 tenen uns objectius més modestos, de protecció d'edificis i de persones.

De tota manera hi ha una sèrie de funcions que té la policia autonòmica. Jo els voldria dir també quines són les previsions que nosaltres preveiem de composició numèrica de la policia autonòmica en el proper futur. Jo crec que plantejar-se ara què serà la policia autonòmica d'aquí deu anys seria absurd i seria petulant per part meua, sobretot quan per l'Administració central hi ha tota una modificació en curs, de la qual ja coneixem tres o quatre projectes diferents, però que són refundició del Cos Superior de Policia i de la Policia Nacional, refundició que no sé com es pot fer, però vaja, això queda molt poc definit i,

quan es pregunta, la gent del Ministeri de l'Interior no ho saben definir: policia autonòmica i policies locals, bé, però no podem saltar-nos l'article 13 de l'Estatut, no es pot fer amb un Decret del Ministeri una cosa que modifiqui l'Estatut d'Autonomia, que en el seu article 13 diu que: «La Generalitat pot crear la policia autonòmica.» És clar, quan vaig fer aquesta observació al Ministre de l'Interior, evidentment que l'Estatut no es modifica si no és pels procediments previstos a l'Estatut i no a base d'un decret del Ministre de l'Interior o d'una llei de les Corts Generals per més orgànica, fins i tot, que sigui, que digui: «policia autonòmica i policies locals, fusió». Bé, fusió, modifiquem l'Estatut, si de cas. Bé, jo crec que això està molt poc definit, realment cada dia ens arriben notícies noves, jo crec que quan l'Administració central no té les idees clares.

Però jo sí que, dins de les funcions de la policia autonòmica, que vostès coneixeran en virtut del decret de reglament que defineix aquestes funcions, hi ha la que els he dit de vigilar i de protegir els edificis, béns i drets de la Generalitat i garantir el funcionament normal de les seves institucions i la seguretat dels usuaris dels seus serveis, protegir les autoritats i els funcionaris de la Generalitat.

Bé, jo els he dit, els he fet una descripció que en això s'ocuparien els 280 que entren, però això serien 280, com vostès han vist per la meua explicació, a Barcelona, excepte les escortes que viatgen per Catalunya, però que tornen normalment a Barcelona. Però simplement per a ampliar aquesta protecció als edificis i persones de la Generalitat a tot Catalunya i, concretament, a Lleida, a Tarragona, a Girona, a Tortosa, per exemple, on hi ha serveis de la Generalitat, nosaltres fem una previsió per als propers dos anys o per al proper any, de 100 persones més. I tot això, evidentment, es plantejarà a la Junta de Seguretat i al Parlament al moment del pressupost.

Hi ha una altra funció que nosaltres pensem, perquè segur que se'm demanarà quines funcions pensa exercir la policia autonòmica, doncs jo, d'una manera molt pragmàtica i molt concreta les penso dir, i a més a més, penso fer una previsió als propers dos anys de la composició numèrica de la policia autonòmica, en funció, precisament, de les funcions que hauran de fer i de les que preveiem que han de fer.

Una altra funció és auxiliar, si fos possible, en la inspecció de les activitats sotmeses a l'ordenació o disciplina de la Generalitat, denunciant tota activitat il·lícita. És a dir, la Generalitat té una sèrie de competències, fa una sèrie d'inspeccions en el camp, per exemple, de la sanitat alimentària, en el camp del compliment de diverses resolucions, de diverses ordenances, i aleshores, els mossos d'esquadra, en tot allò que sigui la inspecció de la Generalitat, evidentment, més que demanar a la Policia Nacional o a la Guàrdia Civil que ajudin la inspecció, doncs crec que és normal que això ho puguin fer en el futur els mossos d'esquadra, i per això necessitem 100 mossos d'esquadra més.

I una altra de les funcions és garantir l'observança de les disposicions i ordres de la Generalitat vetllant igualment pel compliment de les lleis estatals. És a dir, per a fer complir totes les lleis, les disposicions, decrets, ordres, resolucions, de la Generalitat hi ha moments que es necessita la força pública, en aquest cas els mossos d'esquadra. En aquests moments, per exemple, en algun cas que hem hagut de fer tancar un càmping il·legal dels d'un punt de vista urbanístic, o bé en una actuació

en el camp urbanístic o en el camp de la sanitat o en diversos camps, hem de recórrer també a la Guàrdia Civil o a la Policia Nacional. Per tant, les previsions d'actuació en tot aquest camp i a tot Catalunya ens fan preveure 300 mossos d'esquadra per a complir aquesta funció que, a més a més, a aquests mateixos 300 també els atribuiríem una altra funció que em sembla que se'ns ha demanat moltes vegades a la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, que és la de reforçament de les policies locals i ajuda als ajuntaments, perquè els ajuntaments també han de fer complir les seves disposicions i la seva actuació. I aleshores, tenint en compte que, evidentment, hi ha moltes policies locals a Catalunya, són més de 6 500 i aquest és un tema de què parlarem també, però que els ajuntaments de menys de 5 000 habitants no tenen policia local, em sembla que és una demanda social important que la Generalitat pugui ajudar aquests ajuntaments. quan hagin de fer complir alguna de les seves disposicions.

Per tant, 100 que he dit, 100 més per a l'auxili de l'inspecció, i 300 per a aquestes dues funcions, doncs, és un increment de 500 mossos d'esquadra que nosaltres preveiem en els dos propers anys. És a dir, 380 que en tindrem, més 500 són, si no m'equivoco, 880, prop de 900 —la xifra pot oscil·lar—, i aquesta és la nostra previsió. És a dir, més enllà que no se'ns faci dir —si convé, ho direm—, però em sembla que seria inútil: aquesta és una previsió. Aleshores, per a aquesta previsió, nosaltres, evidentment, necessitem comandaments, jo només parlaré dels comandaments importants, nosaltres necessitem dos comandaments importants militars, que serien a nivell de tinent-coronel o de comandant, i, en aquest aspecte, nosaltres pensem proposar, i proposar noms concrets, tal com preveu l'Estatut i tot el sistema previst a l'Estatut.

Tot això que s'està fent, evidentment, es fa en virtut d'unes partides ja previstes en el Pressupost en curs, prorrogat de l'any 82. És a dir, l'adquisició d'edificis, a la qual cosa es procedirà, per exemple, l'adquisició d'un edifici actualment de la Creu Roja, per instal·lar-hi els mossos d'esquadra i per a la Direcció de la Seguretat Ciutadana, tot això és una partida prevista en el Pressupost; hi ha unes partides previstes per a posar en funcionament l'escola, hi ha unes partides previstes per al salari, l'equipament i l'armament d'aquests 280 mossos d'esquadra —precisament per a l'armament hi ha una partida prevista, votada per aquest Parlament, de 20 milions de pessetes, dels quals s'ha fet una despesa de 10 milions. Tot això és un tema que les senyores i els senyors Diputats coneixen perfectament, perquè el Pressupost ha estat votat per tots nosaltres, i, per tant, tot el que s'està fent actualment és en funció d'unes partides ja previstes en el Pressupost. Aleshores, de tota manera, sí que tinc una previsió del cost estimatiu per a una plantilla de 1 000 mossos d'esquadra —jo he dit que, d'aquí a dos anys, en tindríem una plantilla de 900, però, l'estimació, l'he feta per uns 1 000—, per tenir un ordre de magnitud molt global del que això significaria, car crec que és important parlar en funció de xifres; el cost de personal, les retribucions per al total de plantilla, seria de 1 750 milions, i els costos de funcionament i d'inversions de 750, i el cost estimatiu global per a una plantilla en funcionament i equipada de mossos d'esquadra, de policia autonòmica, de 1 000 membres, seria de 2 500 milions de pessetes. I, aleshores, ja que parlo del cost, és evident que haig de parlar del finançament. Nosaltres hem

plantejat ja a la Junta de Seguretat, hem plantejat al Ministeri de l'Interior, pensem plantejar amb tota la força que, almenys, se'ns faci exactament el que s'ha fet a Euskadi, és a dir que l'Estat financï aquesta policia autonòmica. No solament hauríem de demanar les despeses de primer establiment, sinó també les despeses de funcionament, i que aquesta mancança que té Catalunya en membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat —sortosament, perquè això ens ajuda en l'argumentació, hi ha hagut una avaluació del senyor Martí Jusmet dient que en faltaven 3 000—, doncs, evidentment, crear-ne 900 a la policia autonòmica, que vagin perfectament coordinats quant a funcions i que no constitueixin cap duplicitat, que, a més a més, les funcions per a aquests 900, ja les he dites, i són funcions del reglament dels mossos d'esquadra, i les funcions que he definit per a aquests 900 no creen absolutament cap duplicitat, i, si no es creessin aquests 900, aquestes funcions harien de ser fetes pel cos superior de policia, per la policia nacional o per la guàrdia civil, tot això justifica que, realment, hi hagi la participació total de l'Administració central en el funcionament d'aquesta policia autonòmica, sobretot perquè aquesta, evidentment, és la policia autonòmica de la Generalitat, però la Generalitat és Estat, la Generalitat es coordina amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat a través de la Junta de Seguretat, i tota aquesta coordinació no es fa perquè cadascuna de les institucions tingui orgullósament la seva policia, l'ajuntament la seva, o cada ajuntament la seva, orgullós de la seva policia local, la Generalitat la seva, per una imatge de poder o de prestigi, i els cossos i forces de seguretat la seva, sinó que tot això, evidentment, es fa perquè legalment es pot fer, i coordinadament ha de donar un millor servei al ciutadà i tenir una finalitat, que és el que, en definitiva, busca, no un repartiment de poder o de prestigi, sinó donar una millor servei al ciutadà. Això exigeix que no hi hagi duplicitat de funcions, però jo crec que aquestes funcions que he definit, que són les del Reglament vigent dels mossos d'esquadra, i, a més a més, els efectius, és a dir, aquest increment de 500 persones, tot això entra dins del camí, que jo deia abans, de pragmatisme i de modèstia.

Bé, hi ha molts altres temes, però segurament tindrem temps demà d'entrar-hi. Jo volia dir que, evidentment, un altre gran tema és el de coordinació de les policies locals, tothom sap la importància de les policies locals a Catalunya. Nosaltres tenim una comissió de coordinació de policies locals, en la qual participa el Departament de Governació, en la qual participa la Federació de Municipis, en la qual participa l'Associació de Municipis, aquesta comissió ha creat una sèrie de subcomissions : una de recursos tècnics, una altra de reglamentació i règim interior, una altra de planificació, una altra de formació i recursos humans. Es tracta de dir, de definir les funcions de les policies locals a tot Catalunya, que les funcions siguin iguals, que la formació sigui igual, que la coordinació es pugui fer per actuacions supramunicipals, i això plenament coordinat amb la policia autonòmica, que, com he dit, ja es preveu també un increment de plantilla per a donar suport de policia local —no dic de les policies locals, sinó de seguretat local— que sigui necessari.

D'altra banda, el Departament de governació està elaborant, d'acord amb la Federació i l'Associació de Municipis, un projecte de llei de coordinació de policies locals, que nosaltres

volem presentar en aquest Parlament abans del 30 de juny d'aquest any, és a dir, abans que acabi aquest període de sessions.

Bé, sobre la futura organització policial a nivell de l'Estat, en els converses que jo he tingut amb el Ministre Barrionuevo, jo li he explicat tot això que els explico a vostès aquí, en converses verbals, evidentment, difícilment —totes les converses són verbals— comprovables; ell hi està d'acord, i la prova és que tirem endavant, i, d'altra banda, ell ha fet unes declaracions dient que estava d'acord amb tot el procés, ha dit que, evidentment, quant al tema de la selecció s'havia de ser molt vigilant —és l'opinió del Ministre, jo crec que té raó, i, per això, he informat tan detalladament del tema de la selecció i informem detalladament també a la Junta de Seguretat, i sobre les proves de coneixement estem esperant els seus criteris. Però sobre el tema de la futura organització policial a nivell de l'Estat, que, evidentment, com tot el que passa a l'Estat, ens afecta, i ens afectarà, jo crec que —simplificant-ho molt— les idees que hi ha no són gaire més detallades : hi ha d'haver la guàrdia civil a part, complint les seves funcions, però, sobretot, funcions de tipus fiscal i de protecció de costes i de fronteres; una fusió dels dos cossos fonamentals de seguretat ciutadana, que és el cos superior de policia i la policia nacional, i això faria una gran simplificació a nivell estatal, i, després, una —la paraula no sé com dir-la—, però una fusió —diuen ells— entre la policia autonòmica i la policia local —ells ho plantegen com un sol cos que passés a dependre, tot ell, de la Generalitat, jeràrquicament, però que funcionalment depengués de cada un dels alcaldes —això em sembla a mi que pot atemptar, d'una banda, contra l'Estatut, article 13, pot atemptar contra el principi que tots proclamem cada dia, de l'autonomia municipal, i em sembla que, realment, aquest tema, simplement, ens l'haurà d'explicar més detalladament l'Administració central i el Ministre.

Bé, jo, si els hagi de ser sincer, tinc la impressió que em deixo molts temes, almenys un que em ballava pel cap en aquests moments i que els volia dir, però suposo que en el debat de demà tindrem ocasió de comentar-ho. Sí, ara me'n recordo : el tema que els volia dir és que, efectivament, vostès ja saben que nosaltres actuem en la línia del que ens permet de fer l'Estatut. Una altra cosa seria fer el que sovint ha sorgit en els mitjans de comunicació i que jo mateix he comentat en els mitjans de comunicació, perquè va ser, concretament, una oferta del Ministre Rosón, i que aquests últims temps també ha tornat a sortir a la premsa, que, evidentment, seria molt millor que hi hagués un traspàs de competències i de serveis, de certes competències i de certs serveis, a les Comunitats Autònomes, i, concretament, a la Generalitat, i que, per tant, la Generalitat, dins d'una fórmula més simular a la de la República, i que jo personalment crec molt més eficient, pogués fer-se càrrec de certes funcions i pogués tenir —encara que fos funcionalment— sota les seves ordres policia nacional o cos superior de policia o el cos resultant de la fusió d'aquests dos cossos. Aquest és un tema que a mi em sembla molt interessant, però crec que està molt en el nivell teòric de gent que en parla, de gent que l'estudia; jo crec que la idea és, evidentment, la millor, però no puc creure en la seva realització immediata, no hi puc creure per uns motius de prudència política i de realisme i de pragmatisme. El que no voldria és que aquestes idees que tots considerem com més bones ens fessin

perdre la realització del que podem fer. És a dir, no voldria que la perfecció fos enemiga de l'acció. Jo, en aquests moments, tinc, em sembla, una obligació, que és la d'aplicar l'Estatut i crear la policia autonòmica a Catalunya, i crear-la d'una manera que em sembla que no crea absolutament cap situació irreversible, sinó que permet perfectament, després, adaptar-se a qualsevol modificació, sempre que, evidentment, no vulneri l'Estatut ni vulneri les principis de l'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabada la intervenció de l'Honorable senyor Conseller, aquest debat es reprendrà demà a les quatre de la tarda amb la intervenció de tots els Grups parlamentaris i les contrarèpliques que s'escaiguin del senyor Conseller, i ara suspendrem la sessió —queda suspesa la sessió—, però la reprenem novament per passar al segon punt de l'ordre del dia i següents.

(La sessió se suspèn a tres quarts de sis i es reprèn a dos quarts i mig de set de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Bé, en aquesta llarga suspensió —més del previst—, la mesa ha acordat que demà el debat es reprendrà a dos quarts de dotze del migdia, per tal de poder acabar totes les resolucions a última hora de la tarda, cosa que no hauria estat possible si s'hagués començat a les quatre.

Proposició no de Llei perquè sigui concedit l'indult de la seva condemna a Xavier Vinader

Bé, i ara passem a les Proposicions no de Llei, i per a defensar la de l'indult de Xavier Vinader per la seva condemna, té la paraula la senyora Sallés.

La Sra. SALLÉS Els motius pels quals vam presentar aquesta Proposició no de Llei crec que són sobrerament coneguts; no insistirem en els fets, però sí que ens va sorprendre molt desagradablement conèixer el resultat del recurs de cassació presentat contra la sentència del Tribunal d'Instància que condemnava en Xavier Vinader per uns fets en què realment ell, com a actor, no va prendre part.

La sentència de l'1 de febrer de 1983 creiem que és una sentència —respectant la independència dels tribunals— perillosa pel precedent que estableix, i per aquest motiu nosaltres, tenint en compte les conseqüències d'aquesta sentència, unes de tipus particular, les que afecten en Xavier Vinader com a interessat, la seva privació de llibertat; en segon lloc, tenint en compte, també, que, com a resultat d'aquesta sentència, l'exercici de la llibertat d'expressió pot quedar afectat de gran manera, i també per una defensa de la llibertat de premsa, tres principis tots ells —la llibertat individual, l'exercici de la llibertat d'expressió i la llibertat de premsa—, creiem estan emparats constitucionalment i que en aquests moments tenen un greu perill de ser violentsats...

La condemna per imprudència temerària que ha hagut de patir en Xavier Vinader, amb l'agreujant de professionalitat que reconeix la sentència, és una singular interpretació de la llei. La llei, realment, podia haver donat —la llei vigent en aquests moments en el nostre país— un resultat molt diferent del que va donar; per tant, és una interpretació judicial la que

ha portat a la situació en què es troba en Xavier Vinader. Interpretació judicial que, molt respectuosament, nosaltres creiem que no és la que corresponia, ja que, realment, no es pot fer responsable en Xavier Vinader d'un delictes en què ell no ha participat. Senzillament, amb la seva tasca de periodista va explicar uns fets, i si després dues de les persones esmentades van ser assassinades, no creiem que sigui possible d'imputar aquests fets a en Xavier Vinader. Això és un greu perill per a la professió, per a la professió periodística en general, a causa, principalment, que crearà en el futur una espècie d'autocensura, tant en els periodistes cap a ells mateixos, com en la mateixa empresa periodística. A més, el més preocupant de tot això és fins a quin punt ha estat respectat l'article 20 de la Constitució.

Nosaltres creiem que l'article 20 de la Constitució ha quedat greument tocat amb aquesta sentència, des del punt de vista de la llibertat per a comunicar o rebre lliurement informació, i perquè, en haver sancionat d'aquesta manera l'ús que va fer en Xavier Vinader del principi de la llibertat d'expressió, creiem que, en aquests casos, no s'ha estat realment respectuós amb l'esperit i amb la lletra de l'article 20 de la Constitució, i per això demanàvem que, ja que no és possible una nova revisió de la sentència, perquè la via ordinària ha estat esgotada amb la sentència del Tribunal Suprem, hi ha pendent, això sí, un recurs davant del Tribunal Constitucional, però, a pesar d'això, nosaltres creiem que seria important, i per això vam fer la nostra Proposició no de Llei, que el Parlament de Catalunya acordi d'instar el Consell Executiu perquè emprengui les accions pertinents a fi que sigui concedit a Xavier Vinader l'indult de la seva sentència.

Demanaríem per això, tenint en compte les motivacions abans exposades, el vot favorable dels Grups que hi ha presents en aquesta Comissió, perquè crec que aquest és un problema que ens preocupa a tots, sobretot pel precedent que pot significar.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Sallés. Hi ha dues esmenes presentades. Senyor Besa, volia dir alguna cosa?

El Sr. BESA : *(Per raons tècniques no han quedat enregistrades les paraules del senyor Besa.)*

El Sr. PRESIDENT : Per parlar en contra o a favor, el que sigui, per a intervenir, és després dels qui hi han presentat esmenes, no pas abans.

Hi ha dues esmenes, com deia, presentades, una pel Grup de Convergència i Unió, i una altra pel Grup de Centristes. Per a defensar l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor President, moltes gràcies. Bé, el meu Grup parlamentari basa l'acceptació d'aquesta Proposició no de Llei en tres punts. El primer punt fa referència, sobretot, a l'acatament de la sentència, com ha de ser en qualsevol país democràtic que s'ho valgui, i al fet que la justícia té els seus propis recursos, encara que, en aquest cas, per la via ordinària hagin estat ja esgotats i quedi pendent la decisió del Tribunal Constitucional.

El segon punt és la conducta professional irreprotxable d'aquest periodista, que ha mantingut durant tota la seva vida.

I el tercer punt és el sentiment que els professionals del periodisme han expressat en aquest sentit, però no per defensar

una persona, sinó per defensar un dret, el dret de la llibertat d'expressió.

És en aquest sentit, i basant-nos en aquests tres elements, que nosaltres incorporem la nostra esmena, i sobretot fem molt d'èmfasi en «l'acceptació i l'acatament de la sentència», que no té absolutament res a veure amb les gestions que nosaltres puguem emprendre. Nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la defensa de l'esmena del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el senyor Luna.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, señor Presidente. Nuestra enmienda es una enmienda en la que creo que se recoge todo el texto de la Proposición no de Ley, y sin embargo se pretenden unas adiciones; adiciones que tienden, en esta enmienda presentada, a dos objetivos. En primer lugar, a que se acuerde instar al Consell Executiu a que emprenda las acciones pertinentes a fin de que sea concedido el indulto solicitado para el señor Vinader, «de la seva condemna», una vez que el Consell Executiu haya estudiado la documentación que le transmita la Cámara y en particular el texto de la sentencia condenatoria.

El Diputado que en este momento les está hablando, solicitó de los servicios del Parlamento que le dieran la información y la documentación de que se dispusiera; sin embargo, no se disponía de un elemento tan importante como es el propio texto de la sentencia, al objeto de poder formar criterio acerca de esta Proposición no de Ley. Y en ese sentido, parece que no se podría colocar al propio Consell Executiu en una situación de desconocimiento de la cuestión, por no tener a su alcance la documentación oportuna, y, en particular, el texto de la sentencia condenatoria de la persona para la que se pide este indulto de tipo particular.

Por otra parte, al pedir un indulto respecto de una persona en relación a unos hechos que han sido objeto de conocimiento judicial y que habrán sido cualificados, desde el punto de vista jurídico-penal, de una determinada manera, no parece que fuera lo mejor, desde el punto de vista de la consideración no discriminatoria de todas las otras personas, de todos los otros catalanes que hubieran sido eventualmente condenados por las mismas razones o por hechos que hubieran obtenido la misma cualificación jurídico-penal. Y en este sentido pedimos la adición de un segundo apartado en el que se diga que, de la misma manera, «y con el fin de evitar cualquier clase de discriminación entre catalanes, el Parlamento acuerda instar al Consell Executiu para que emprenda, sobre la base del estudio de la documentación oportuna, las acciones pertinentes a fin de que, de una manera individualizada, sean concedidos indultos particulares a todos y a cada uno de los ciudadanos de Cataluña condenados por hechos cuya cualificación jurídico-penal sea la misma que la de los hechos atribuidos al señor Xavier Vinader, y de cuyas condenas pueda tener noticia el propio Consell Executiu de la Generalitat».

Es decir, dos aspectos de adición al texto propuesto : de una parte, que se inste al Consell Executiu a que emprenda las acciones pertinentes a fin de solicitar el indulto para el señor Vinader, pero una vez que estudie la documentación que se le transmita por parte de la Cámara, y en particular del texto de la sentencia condenatoria, que, como digo, por parte de este Diputado, y a pesar de haberlo solicitado, no ha sido posible co-

nocer, en el trámite parlamentario que ahora estamos celebrando, a pesar de que he oído que se había citado la sentencia con fechas, etcétera, y se ha hablado de imprudencia temeraria..., este Diputado no ha podido conocer el texto de la sentencia, y no querría que se encontrase el propio Consell Executiu en la misma situación de no conocer —si no se lo transmite la Cámara— la sentencia respecto de la cual hay que pedir el indulto.

La segunda parte, como digo, es para evitar cualquier clase de discriminación entre catalanes, de manera que se solicitara —yo pediría que se solicitase— que el Consell Executiu instase igualmente a indultos individualizados y particulares respecto de cualquier otro catalán que hubiera realizado actos cuya calificación jurídico-penal fuera la misma que la que se atribuye judicialmente a los hechos que asimismo se atribuyen en la sentencia al señor Vinader.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Luna. Ara pasarem a les intervencions dels Grups que no han presentat esmenes, però abans volia —si m'ho permet el senyor Casares— concretar una qüestió al senyor Besa. Segons l'article 130 del Reglament, «la Proposició no de Llei inscrita en l'ordre del dia serà objecte d'un debat en què podran intervenir, després del Grup o del Diputat autor de la moció, un representant de cadascun dels Grups parlamentaris». En cap cas no es parla d'intervencions de Diputats que no formin part d'un Grup parlamentari. Altra cosa seria si, la Proposició no de Llei, l'hagués presentat el Diputat no adscrit; en aquest cas, tenia dret a intervenir ni a favor ni en contra, si no és que vostè em citi un article que sigui més contundent que aquest.

El Sr. BESA : Sí, senyor President, amb molt de gust. La llibertat d'expressió, senyor President. *(Rialles.)* La llibertat d'expressió que empara de parlar tothom, i més aquest Diputat, que és parlamentari aquí en virtut de les eleccions derivades del vot del poble de Catalunya. Que consti en acta la meva protesta, i no tinc res més a dir. M'aixeco i me'n vaig, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Constarà en acta la seva protesta, però, de tota manera, hem de dir-li que la llibertat d'expressió ve perfectament determinada pel text constitucional i que aquest Reglament va ser aprovat democràticament en aquesta Cambra. *(El senyor Besa surt de la sala.)*

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè ho farem per l'ordre de menor a major, té la paraula el senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per marcar la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya en relació amb la Proposició no de Llei perquè sigui concedit l'indult al periodista Xavier Vinader.

Abans de res, diré que nosaltres votarem afirmativament la Proposició, sigui esmenada o no; ara bé, no perquè creiem que sigui aquesta la millor solució del problema, que ha nascut en mèrits d'una sentència que considerem criticable i que manté a l'exili el periodista Xavier Vinader. I dic això perquè un indult sempre implica un perdó, i un perdó sempre significa una culpa, i el Diputat que els parla té seriosos dubtes sobre la culpabilitat que hi pugui haver aquí.

Creiem més aviat que, potser, la solució ens vindrà a través del Tribunal Constitucional quan faci una interpretació més acurada de la decisió judicial, perquè, segons la informació que tinc, són seriosos els vicis que té la resolució judicial. Però és un fet que no tenim altre mitjà davant d'aquest problema que acollir-nos a allò que l'article 8 del nostre Estatut d'Autonomia ens preveu, i, amb vista a això, i en protesta que estem per la llibertat d'expressió, repeteixo, votarem afirmativament la resolució.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casas-Salat.

Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES : Senyores i senyors Diputats, vull fer constar la posició del Grup Socialista en relació amb l'esmena presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i en relació també amb les dues esmenes presentades, una del Grup de Convergència i Unió i l'altra del Grup de Centristes de Catalunya.

El nostre Grup donarà suport a la Proposició no de Llei i, per tant, la votarà favorablement. Per què adoptem aquesta actitud? Les raons són bàsicament que creiem que hi concorren les circumstàncies que la llei, que estableix la facultat d'indult assenyala com a justificatives d'un indult raons de justícia, raons d'equitat i raons d'utilitat pública. Aquests són els nostres motius.

Nosaltres, els socialistes —no és d'ara—, hem mostrat sempre les nostres reserves respecte a les sentències pronunciades en el cas Vinader, tant respecte a la sentència de l'Audiència Nacional com respecte a la sentència del Tribunal Suprem. Ens ha semblat que aquestes sentències, en el seu raonament, no són convincents, i en el seu pronunciament són —diguem-ho clar— injustes i, en últim terme, si més no, excessivament rigoroses. Per això, nosaltres hem abonat sempre totes o la gran majoria de les accions que s'han dut a terme a favor de Xavier Vinader en la situació en què s'ha trobat. Això, ho hem fet sempre —i ho vull proclamar aquí— dintre d'un respecte total a les decisions dels tribunals de justícia, decisions que estem convençuts que poden ser equivocades però que s'han pronunciat d'acord amb un criteri i amb un sentit de total independència.

Cal una breu explicació del perquè, fonamentalment, nosaltres adrecem una crítica a aquestes sentències. Fonamentalment per dues raons. Una : la sentència té un punt clau, que és d'establir una relació de causa-efecte entre la conducta incriminada a Xavier Vinader i els resultats, els desafortunats resultats, que s'imputen a aquesta conducta. Doncs bé, aquest nexa de causalitat no apareix clar segons el nostre punt de vista i, per tant, això no podia ser proclamat en una sentència. En segon lloc, perquè en estar aquest tema tan pròxim, tan proper a un dret fonamental com és la llibertat d'expressió, calia que en aquest cas concret els tribunals de justícia haguessin actuat amb una preocupació extrema per a no produir lesions indirectes a aquest dret que afecta tots els ciutadans. Per tant, ens sembla correcte i just donar un suport a la Proposició que avui se'ns presenta.

Però haig de fer unes observacions que em semblen també necessàries. A nosaltres ens hauria semblat més procedent o més propi haver canalitzat aquesta petició a través d'altres mit-

jans o altres instàncies diferents de les del Parlament de Catalunya o de qualsevol altra Cambra legislativa. Per exemple, a través del Defensor del Poble o d'altres que ara no val la pena d'enumerar. Per què, això? Doncs, simplement, perquè hi ha el perill que algú pugui creure que ens hem excedit de les nostres competències. Una Cambra legislativa, com tots nosaltres sabem, és aquella que té per objecte dictar lleis o bé seguir, estimular i criticar l'acció política del Govern. D'altra banda, això —ja ho hem dit altres vegades— pot obrir una perillosa carrera de peticions d'indult davant les Cambres legislatives, i si això es produeix, serà molt difícil després negar-se a altres indults, perquè tothom allegarà una discriminació en el tracte.

I, finalment, hi ha una altra preocupació també que hem d'assenyalar, i és que en fer això ens exposem, també, que algú pugui donar una interpretació que potser no és del tot segura però que s'ha d'assenyalar : que encara no és el moment de demanar l'indult de Xavier Vinader, perquè, evidentment —tots ho sabem, és públic—, està pendent d'una sentència que ha de pronunciar el Tribunal Constitucional, i, evidentment, segons la Llei de l'Indult, l'indult només es pot concedir quan la sentència és ferma. És veritat, també, que el fet que existeixi ara un recurs davant el Tribunal Constitucional que no hi havia en el moment de dictar-se aquesta Llei crea unes certes ombres o unes certes preocupacions. De tota manera, subratllo aquestes tres raons, per tal de donar a entendre que el nostre suport no és sense una certa preocupació.

Així i tot, així i tot, nosaltres no tenim cap dubte en aquest cas, perquè, malgrat tot, creiem que hi ha raons d'excepcionalitat. L'excepcionalitat radica en la rotunditat de la sentència i, sobretot, en la seva transcendència, en la duresa de la sentència i en el fet —un fet d'opinió pública— molt majoritari de rebuig d'aquesta sentència. De manera, doncs, que nosaltres creiem que en aquest cas, per aquestes raons i pel fet que Xavier Vinader és un periodista català —pròxim, per tant, a la nostra sensibilitat—, en definitiva, sospesant els pros i sospesant els contres, hem d'acabar donant suport a aquesta Proposició.

I ara diré quatre mots respecte a les dues esmenes presentades. A nosaltres ens sembla —sincerament ho dic, i sense ànim de donar lloc que rotundament s'haguessin de rebutjar, cosa que, en definitiva, pertany al Grup proponent—, que les esmenes no ens aporten res i ens compliquen una mica la qüestió. Per exemple, l'esmena de Convergència i Unió introdueix un judici sobre la conducta professional irreprotxable de Xavier Vinader, un judici que, possiblement o amb tota probabilitat, tots compartim, però fer aquesta constatació des del Parlament ens portaria, segurament, a la necessitat d'haver de justificar el coneixement d'aquestes circumstàncies. Després, afegeix que Xavier Vinader ha acatat respectuosament les sentències. Jo no voldria entrar en aquest punt, però no podem oblidar —perquè és un fet real— que Xavier Vinader no està a disposició dels tribunals de justícia. D'altra banda, aquesta esmena jo crec que tanca o concreta excessivament la conducta que ha de seguir el Consell Executiu, perquè l'obliga a demanar l'indult a través del Govern de l'Estat, quan el Consell Executiu pot fer això directament o pot recórrer a altres procediments a través dels quals pugui obtenir el mateix resultat. En canvi, es podria acceptar, per exemple, la menció de la

Constitució o de la mateixa Llei del juny del 1870 que empara l'indult.

Quant a l'esmena de Centristes de Catalunya, jo haig de dir també el mateix, sincerament: em sembla que ens complica la qüestió. En primer lloc, ens obligaria a recollir documentació. Recollir documentació, què voldria dir? Tal vegada constituir una comissió d'investigació? Em sembla que això no seria procedent i, d'altra banda, el fet d'enviar la sentència al Consell Executiu —ho dic amb tota la cordialitat al Diputat senyor Luna— jo crec que fins a un cert punt seria una desconsideració al Consell Executiu, ja que les sentències són públiques, per definició, es publiquen totes i, per tant, tothom, i molt més el Consell Executiu, no solament les pot conèixer sinó que segur que les coneix. I, finalment, significa encarregar al Consell Executiu una missió que desborda una mica les seves funcions de govern. I, d'un costat, és massa àmplia, de manera que l'obliga a fer un seguiment de tots els casos. D'altra, en canvi, és massa restringida, perquè diu que només s'haurà d'ocupar d'aquells casos en els quals hi hagi una qualificació tècnico-jurídica penal igual a la de Xavier Vinader. I no, senyores i senyors Diputats, pot haver-hi altres casos que no tinguin la mateixa qualificació jurídico-penal i, en canvi, siguin també motivadors d'un indult.

Per això, nosaltres creiem que el millor seria acceptar purament i simplement la Proposició tal com ve redactada, però jo vull fer constar una cosa molt clara, i és que si a pesar de tot el Grup proposant assimila o assumeix determinats aspectes d'aquestes dues esmenes, que no desvirtuin el seu sentit i els seus termes de concissió, no per això nosaltres deixem de donar-hi suport.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casares. De totes maneres, abans de donar la paraula a la senyora Sallés, voldria dir-li que vostè podia parlar del text de la Proposició no de Llei que s'ha presentat, però no de les esmenes que s'hi presentaven.

Vostè sap amb la devoció amb què jo l'escolto, perquè vostè fa sempre ostentació de la seva gran capacitat jurídica, però, si us plau, em situa aleshores en una posició una mica delicada. En fi, no té cap importància i, a més a més, comprenc la intenció amb què ho ha fet, és bona, però li agrairia que no ho fes, perquè aleshores li hauria de tallar la intervenció i no és aquest el meu desig, tot al contrari.

El Sr. CASARES: Gràcies, senyor President. Accepto la recomanació. Ho he fet, únicament amb interès d'economia processal, tal com solem dir.

Moltes gràcies. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Té la paraula la senyora Sallés.

La Sra. SALLÉS: Per respecte a l'economia processal, molt breument exposaré, de les esmenes, la part que acceptem.

En relació amb l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, tenint en compte que estem d'acord amb el contingut de la totalitat de l'esmena —perquè jo crec que, realment, la idea era pràcticament la mateixa la de la Proposició no de Llei que la de l'esmena—, per no repetir conceptes, nosaltres, a la nostra Proposició, hi afegiríem el terme: «respectant la sentència recaiguda». O sigui, quedaria redactat com segueix. Després de «l'article 8 de l'Estatut d'Autonomia», hi afegirem: «Respectant la sentència

recaiguda, el Parlament acorda instar el Consell Executiu...» Llavors quedaria tal com és la nostra Proposició no de Llei. I això, realment, perquè creiem que són pràcticament iguals. També en la idea de la nostra Proposició no de Llei hi era, precisament, voler respectar la sentència recaiguda, encara que no vam considerar necessari de posar-ho. Però incorporem aquesta expressió de l'esmena de Convergència i Unió.

Quant a l'esmena centrista, sentim no poder acollir res del seu text, perquè la primera part és igual que la nostra, evidentment, i pel que fa a la segona part nosaltres discrepam del que ha dit el senyor Luna, molt respectuosament discrepam del que ha dit el Diputat senyor Luna, perquè realment aquests fets tenen unes connotacions molt especials, i, per sort, no hi ha cap més ciutadà de Catalunya que estigui en les mateixes condicions que en Xavier Vinader. Si hi hagués algun altre ciutadà de Catalunya de la mateixa professió que ell i amb els mateixos problemes que en Xavier Vinader, també demanaríem per a ell un indult particular, però és que, en aquest cas, i per sort, només en Xavier Vinader es troba en aquesta situació. Que altres persones estiguin condemnades per delictes d'imprudència, que puguin estar condemnades per delictes d'imprudència amb l'agreujant de professionalitat, creiem que són temes molt diferents d'aquest i que aquest cas és molt especial, que té una importància molt especial, pel fet de ser el condemnat un periodista quan estava en l'exercici de la seva professió, i en aquest cas, a nosaltres el que ens ha portat a fer aquesta Proposició no de Llei —ho torno a repetir— és la por que realment no s'hagi respectat degudament l'article 20 de la Constitució.

Quant a les intervencions dels altres Grups que no hi han fet esmenes, estem totalment d'acord amb el que ha dit el Diputat senyor Casas-Salat. Evidentment, hauríem preferit una altra solució, hauríem preferit no haver de demanar cap indult, però tal com han vingut els fets creiem que l'indult és l'única sortida que teníem en aquesta situació. I això lligaria amb el que ha dit el Diputat senyor Casares, del Grup Socialista. Jo voldria dir al senyor Casares que, lamentablement, la sentència és ferma. Aquesta sentència ha passat la seva última instància, el Tribunal de Cassació, està pendent del recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, però la sentència, dintre de l'estructura judicial, és ferma, i la prova que és ferma és que el senyor Xavier Vinader pot ser citat en qualsevol moment per a ingressar a presó i complir condemna. Si la sentència no fos ferma, evidentment no podria complir-la. Però en aquest cas estem en la situació que pot arribar el moment que el senyor Xavier Vinader sigui obligat a complir la seva sentència. Per això hem demanat un indult. Si realment no hagués estat ferma, hauríem agraït els seus consells, senyor Casares, però és que nosaltres creiem que ho és.

D'altra part, sí que hi havia una altra solució. En la seva intervenció el senyor Casares ha parlat que hi ha altres solucions al marge del Parlament de Catalunya. És cert, si les havia, i el Partit Socialista Obrer Espanyol hauria pogut utilitzar aquest camí, i no va ser utilitzat, que era retirar el recurs que va mantenir el fiscal en el recurs de cassació. Quan es va veure la vista en cassació, a Madrid, a finals de febrer, ja estava constituït el nou Govern socialista i el fiscal general de l'Estat ja estava nomenat, i, evidentment, el fiscal general de l'Estat, en aquell

moment, va mantenir el recurs, o sigui, va mantenir l'acusació contra en Xavier Vinader. Aquell camí hauria estat molt més ràpid i segurament molt més eficaç que el que hem de fer ara, però quan se'ns tanca una porta necessàriament hem de recórrer a una altra.

I també hi havia un altre camí, que va ser el Congrés dels Diputats, a Madrid, un camí similar a aquest, que va ser la Proposició no de Llei presentada per un Diputat comunista al Congrés de Madrid, i que tampoc no va ser votada pel Grup Socialista. Lamentablement, els dos Grups majoritaris de la Cambra, que van ser Aliança Popular i el Grup Socialista, van votar en contra d'aquella Proposició no de Llei, el text de la qual era pràcticament el mateix que ara hem presentat aquí.

Per això creiem que aquest és l'únic recurs que ens quedava i per això el vam utilitzar. N'hi havia altres molt més eficaços però en aquells moments no van ser utilitzats pels Grups o persones que podien utilitzar-los, i per això demanem el vot favorable, perquè almenys el Parlament de Catalunya, que representa el poble de Catalunya, es preocupi d'un ciutadà que en aquests moments està en una situació difícil i per uns fets en què nosaltres continuem considerant que ell feia ús del dret constitucional de la llibertat d'expressió.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Sallés, però volia indicar-li que vostè, en aquesta segona intervenció, que altrament ha estat molt brillant, s'ha excedit, perquè ha fet judicis de valor sobre les intervencions dels altres Grups i això tampoc no estava permès. En fi, no podem aplicar dos pesos i dues mesures. Ho sento, senyora Sallés, una altra vegada no ho faci.

Bé, no abusem de l'economia processal perquè, aleshores, jo abusaré d'ostentar la Presidència de la Comissió. *(El senyor Casares demana per parlar.)* El senyor Casares?

El Sr. CASARES : Sí, senyor President. Demano la paraula per fer unes puntualitzacions a determinades manifestacions que ha fet la Diputada senyora Sallés.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Casares. Abans, vostè s'havia excedit —li ho he indicat amablement—, la senyora Sallés igualment s'ha excedit —igualment, amablement, li he indicat el mateix—; li prego que no vulgui fer ús, ara, d'un dret de rèplica.

El Sr. CASARES : Jo, senyor President, si és un prec, insistiria. Si és un acord, el compliria.

El Sr. PRESIDENT : M'estimo més sempre a partir del prec que no haver d'arribar a l'acord. O sigui, que li demano, si us plau, que no insisteixi.

El Sr. CASARES : Bé, deixem-ho així, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casares. Abans de passar a votació, pregaria a la senyora Sallés que llegís el text íntegre de tal com queda la Proposició no de Llei.

(Per raons tècniques, la intervenció de la senyora Sallés no ha quedat enregistrada.)

El Sr. PRESIDENT : Passem a votar el text de la Proposició no de Llei tal com ha estat llegit per la senyora Sallés.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per 21 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Proposició no de Llei de creació d'un Consell Intercol·legial de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : El tercer punt correspon a la Proposició no de Llei de creació d'un Consell Intercol·legial de Catalunya, que està presentada pel senyor Ramon Viñals i altres signatures. Sembla que el senyor Viñals no és present, tot i haver estat convocat, per tant, aquesta Proposició no de Llei queda decaiguda.

Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és la Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris, que ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris i dos Il·lustres senyors Diputats no adscrits.

Bé, havent estat una proposta conjunta de tots els Grups parlamentaris, podem passar directament al posicionament de cada Grup, a l'explicació de les raons que han menat a cada Grup a signar aquesta Proposició no de Llei, i, aleshores, començarem com és habitual pels Grups parlamentaris en l'ordre de menor a major.

Per tant, té la paraula el Grup de Centristes per a defensar la Proposició no de Llei sobre les presons i els establiments penitenciaris, de la qual vostès són signataris també. *(Pausa.)* No és obligatòria la intervenció.

El Sr. LUNA : *(Per raons tècniques no ha estat enregistrat l'inici de la intervenció)* ...i de los Diputados no adscritos que también suscriben esta Proposición no de Ley sobre la cuestión solamente indicando a los efectos correspondientes que con la firma de todos los Grupos se ha presentado una enmienda para adecuar el texto a la realidad que es más adecuada y correspondiente, solamente en este sentido y haciendo uso de la indicación que me ha hecho el señor Presidente de la Comisión.

Muchas gracias.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Bé, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Casas-Salat. He de recordar que per un error meu he passat d'un punt a l'altre i estem parlant ara de la Proposició no de Llei sobre les presons i establiments penitenciaris.

El Sr. CASAS-SALAT : Gràcies, senyor President, ja ho tenia present. Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, com és normal, nosaltres donarem total suport a la Proposició no de Llei perquè som un dels Grups que ha signatj juntament amb uns senyors Il·lustres Diputats no adscrits la present Proposició no de Llei.

Com tots vostès saben, l'apartat segon ha decaigut, com ha fet notar l'Il·lustre Diputat senyor Luna, perquè, de fet, ja hi ha davant del Congrés de Madrid una renovació i una revisió del que sigui el Codi penal. En canvi, els dos altres aspectes, instar el Consell Executiu perquè al més de pressa possible ens facin traspàs de la gestió dels serveis penitenciaris és una cosa que ha estat reiteradament demanada per l'Esquerra, i, per tant, hi estem totalment d'acord. Quant al tercer aspecte que es demana, la revisió de l'actual reglament penitenciari,

perquè s'adeqüi millor a la Llei General Penitenciària, volem dir que, si no ho recordo malament, la Llei penitenciària que tenim actualment és la Llei 1/79, de 27 de setembre del mateix any, que té un caràcter general i progressiu. Ara bé, és evident que no es pot fer tot a base de grans manifestacions i de grans punts i que es va haver d'esperar una sèrie de temps, fins al 8 de maig de 1981, perquè es dictés un reial decret en el qual es fes el reglament en qüestió. Ara bé, mentrestant, el que ha passat és que la situació penitenciària ha anat creixent, s'ha anat deteriorant de tal manera, que se'n fa necessària una total i reglamentària adequació. O sigui, que cal que aquest reglament sigui revisat, i per aquesta raó nosaltres demanàrem el vot favorable, que suposem que ja tenim, de tots els membres.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies senyor Casas-Salat.

Pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ : Senyor Presidente, muchas gracias, toda vez que es una Proposición no de Ley suscrita por todos los Grupos y entre ellos, naturalmente, por nuestro portavoz, el Diputado senyor Rafael Ribó, nosotros no vamos a abundar en argumentos acerca de la Proposición no de Ley, puesto que ya hemos expresado nuestra voluntad política de suscribirla.

Yo no sé si este es el momento toda vez que existen enmiendas presentadas también por todos los Grupos, de hablar también de las enmiendas, porque da la casualidad que las enmiendas són también de todos los Grupos y en este sentido también del Grupo del PSU. Nosotros estaríamos de acuerdo con esta enmienda, naturalmente, suscrita como fue el caso del Proyecto no de Ley, e incluso por la motivación que expresamente se contiene en la enmienda. Es decir, que el Gobierno del Estado ha presentado ya a las Cortes Generales un Proyecto de Ley de reforma del Código Penal, que actualmente se encuentra ya en curso de tramitación parlamentaria. Por tanto, reiteramos nuestra voluntad de apoyar esta Proposición no de Ley y asimismo la enmienda presentada también por todos los grupos, que pide la supresión del segundo párrafo de la Proposición no de Ley por las motivaciones que se expresan en la propia enmienda presentada.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup Socialista té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista per dir que donarem suport, tal com es deprèn ja del fet d'haver estat proposants d'aquesta Proposició no de Llei, als seus dos apartats, que són els únics que queden, ja que hi ha també una esmena de supressió del segon apartat, signada per tots els Grups parlamentaris.

Per tant, quant al primer apartat, d'acord amb «instar el Consell que acceleri el traspàs de presons i d'establiments penitenciaris», però fer constar que no és aquesta la primera vegada que s'acorda, que això s'ha acordat altres vegades i que possiblement hauria estat convenient de fer-ho notar aquí també.

El segon paràgraf, quant al que fa referència a la reforma del

Codi Penal. Tal com es diu a l'esmena, el Govern de l'Estat ha presentat ja a les Corts Generals un Projecte de Llei de reforma de Codi Penal; per tant, això no ha d'anar a la Proposició no de Llei que estem debatent.

I quant al tercer paràgraf, pel que fa referència a la revisió de l'actual reglament penitenciar, perquè s'adeqüi millor a l'actual Llei General Penitenciària, em sembla correcte de demanar-ho també. Però cal que jo assenyali que al programa de govern i de prioritats establert pel Partit Socialista Obrer Espanyol en les últimes eleccions ja es determina, en l'apartat 3, número 1, la rúbrica que fa referència a l'administració de la justícia, que es dictarà un nou reglament que desenvolupi fidelment les disposicions de la Llei Orgànica General Penitenciària. Segons les nostres informacions s'està treballant en aquest sentit, però, no obstant, no és sobrer que es recordi aquesta necessitat. Per tots aquests motius, donarem suport a aquesta Proposició no de Llei. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casares. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Senyores i senyors Diputats, poques coses es poden dir després del que ja han dit tots els Grups proposants, entre els quals hi ha el nostre, però el que potser seria bo recordar és la gènesi d'aquesta Proposició no de Llei. Aquesta Proposició no de Llei, treballada de fa molt de temps, molts mesos, i que no ha arribat fins ara a la Comissió, és el fruit del treball de la Comissió de Drets Humans d'aquest Parlament, que ha mantingut amb interès i preocupació el treball constant d'estudi de la situació de les presons, dels establiments penitenciaris, del reglament i de la Llei penitenciària.

Aleshores, aparentment, semblaria una reiteració innecessària a l'apartat primer, perquè aquest Parlament i aquesta Comissió ja ho han demanat però, el cas és que la Comissió de Traspàs i el Govern central fins al moment present no han accedit al traspàs dels establiments penitenciaris. És per això que la Comissió de Drets Humans del Parlament i els Grups parlamentaris que ho van transformar en forma de Proposició no de Llei van creure oportú fer aquesta nova reclamació, que, tot i el temps transcorregut, té plena vigència.

Pel que fa a l'apartat tercer, que és el segon punt que s'ha retirat l'apartat segon, continua també tenint vigència, perquè, encara que l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit que ja existeix aquest projecte, ara per ara encara continua essent necessari aconseguir aquesta adequació. Perquè també em permetré de recordar que la Comissió de Drets Humans del Parlament va fer un treball d'estudi profund del reglament penitenciar i vam notar que la seva relació amb la Llei era absolutament insuficient. És a dir, que era molt restrictiu en relació amb el que deia la Llei General Penitenciària, per tothom admesa com a modèlica. No es pot dir el mateix del reglament. Per tant, és necessari i cal urgir que s'adeqüi el reglament a la Llei General Penitenciària. Per tots aquests motius, el nostre Grup abonarà i votarà positivament aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Camps. Bé, podem passar ja a la votació del text proposat, naturalment amb la inclusió de l'esmena, que igualment havia estat proposada per tots els Grups.

Vots a favor del text proposat?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat el text per unanimitat dels presents.

**Proposició no de Llei
sobre els drets dels ex-presos polítics**

Passem seguidament a la Proposició no de Llei sobre els drets dels ex-presos polítics, que, igualment que l'anterior, ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris, i en la qual també, presentada per tots els Grups parlamentaris, hi ha una única esmena d'addició. Per tant, procedirem igualment al posicionament de cada Grup parlamentari.

Té la paraula, pel Grup de Centristes, el senyor Luna.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, señor Presidente. Esta Proposición no de Ley, que como ha dicho muy bien la Presidencia ha sido presentada por todos los Grupos parlamentarios, a parte de dos Diputados no adscritos, nace también de las preocupaciones de la Comisión de Derechos Humanos de nuestro Parlamento y se presenta en función de la grave situación personal en que se encuentran expresos políticos por razones de tipo político que no tienen posibilidades de favorecerse de las prestaciones de la Seguridad Social, y tiene por objeto el solventar los períodos de carencia en el pago de las cantidades correspondientes durante el tiempo de su prisión.

Igualmente, como ya hacía también referencia el señor Presidente, hay una enmienda presentada por todos los Grupos, que es una enmienda de adición y que podría calificarse de precisión, en función de comprenderse dentro de las ventajas potenciales que pueda desencadenar la aprobación de esta Proposición no de Ley los ex presos políticos acogidos a la Ley de Amnistía de 15 de octubre de 1977. La cuestión fue estudiada por la Comisión de Derechos Humanos y a la vista de la difícil y penosa situación en que se encuentran estas personas es por lo que surgió la idea de presentar esta Proposición de Ley, que fue acogida favorablemente por todos los Grupos parlamentarios.

En nombre de mi Grupo, por supuesto, como firmante de la misma, me adheriré positivamente a la votación.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Luna.

Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè ja és obvi que nosaltres donarem tot el suport a la Proposició no de Llei. Tal com és lògic i notori, no podem pas prendre cap altra actitud. A més a més, a mi em fa l'efecte que seria una cosa reiterativa repetir el que direm tots, que hi ha hagut durant quaranta anys una colla de gent que han sofert empresonaments, que no han tingut la Seguretat Social, que es troben en un situació de menystinguts i que, malgrat tot, la Llei d'Amnistia que es coneix amb el nom de 46/77 no ha solucionat el problema, i que això és una situació que cada vegada es va perllongant més i es va fent ben molesta.

Jo només voldria cridar l'atenció de la Comissió, respecte a una frase que a mi m'agrada especialment, que diu : «resoldre de manera immediata la regulació.» És a dir, que resolgui

d'una vegada per sempre aquesta situació i que no es vagi esperant que sigui el temps que la vagi solucionant, perquè es dona la paradoxa que, essent una injustícia flagrant, sembla que s'estigui esperant que molta gent se'n vagi d'aquest món per a reconèixer-li després els drets.

Com moltes vegades nosaltres hem dit, i hem reclamat en altres, altra vegada tornem a reiterar aquesta petició, que s'adreça primer al Consell Executiu perquè faci les pertinents gestions davant del Govern de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casas-Salat.

Pel Grup parlamentari del Partit Socialista té la paraula el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ : Muchas gracias, señor Presidente. Por razonamientos similares a los que se ha empleado por este Grupo parlamentario en la Proposición no de Ley sustanciada anteriormente, y por el hecho de estar presentada también como una iniciativa conjunta de todos los Grupos parlamentarios, además de otros Diputados no adscritos que también la han suscrito, nosotros daremos apoyo a esta Proposición no de Ley, y asimismo, de la misma manera que lo hemos hecho en la sustanciación de la Proposición de Ley anteriormente tramitada, adhiriéndonos y dando nuestro apoyo por anticipado a la enmienda de adición que se ha presentado, también suscrita por todos los Grupos parlamentarios, en los cuales se acota, a mi juicio con una precisión estimable, cuál es el alcance de la petición que se formula en la Proposición no de Ley.

Por tanto, tanto en lo que respecta a la Proposición no de Ley como a la enmienda subsiguiente, ambas suscritas por todos los Grupos parlamentarios, daremos apoyo a una y a otra.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Valentín. El senyor Casares, pel Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. CASARES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista, per a fer constar que el nostre Grup donarà suport a aquesta Proposició no de Llei, molt més encara després de l'esmena d'addició, que jo crec que era absolutament indispensable per fer constar que el que es demana és en relació amb aquelles pensions d'ex-presos polítics acollits a la Llei d'Amnistia de 15 d'octubre de 1977. Aquesta Llei, com molts de vostès saben, ha donat ja molt joc, ha donat lloc a molts judicis, s'han proclamat moltes amnisties de caràcter laboral absolutament necessàries com a acte previ perquè s'apliqui després el reconeixement dels drets passius o drets de la Seguretat Social, i, per tant, el que nosaltres estem fent aquí és reconèixer que, possiblement, aquest mecanisme ha estat insuficient per a resoldre tots els casos, i que, per tant, cal atendre encara, per raons de justícia, casos que no hi han pogut quedar compresos. Per tant, en la manera que aquesta Proposició no de Llei significa això, una constatació d'unes situacions d'injustícia, em sembla no solament correcta, sinó encomiable.

Però, no obstant això, jo no voldria acabar sense fer constar una cosa, que ens corresponen un compromís i una missió que van més enllà d'això que aprofitem avui : ens correspon que tots nosaltres, des de les respectives forces polítiques en les

quals estem incorporats, tractem de buscar aquestes solucions per allà on, a més a més, correspon, que és presentant els corresponents projectes de llei, si s'està en el Govern, o proposicions de llei, si no s'hi està, davant de les Corts generals. I que potser ens comencem a adonar que no és del tot procedent convertir el Consell Executiu en una mena de bústia de gran capacitat on endossem totes les nostres preocupacions perquè ell, al seu torn, les endossi a una altra bústia, que és el Govern de l'Estat.

Des del Parlament de Catalunya, probablement, ens hauríem pogut preocupar d'estudiar tècnicament com es resolen aquests problemes i elaborar una proposició de llei a presentar davant de les Corts generals o davant del Govern de l'Estat. Això és un compromís que, possiblement, encara hauríem d'assumir per tal de no deixar simplement aquesta preocupació en un rentat de consciència.

Per tant, jo insisteixo que creiem que és bona aquesta crida d'atenció d'unes situacions d'injustícia, però que, així i tot, no saltres, almenys des del nostre Grup, considerem que això no és suficient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casares. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor President. Aquesta és una aspiració molt llargament sentida pels ex-presos polítics que han estat i han passat molts anys a la presó i que, acollits a la redempció pel treball, no gaudeixen en aquest moment, ni n'han gaudit mai, de cap mena de pensió. L'aspiració justa jo diria que en aquest moment és molt actual, en el moment en què hi ha industrials encausats per no haver satisfet quotes de la Seguretat Social, i que en el cas que ens ocupa aquesta omisió, que fou no solament no pagar quotes, sinó de no afiliació, fou feta per un govern, i no per raons econòmiques, sinó per raons estrictament de repressió política.

En les sessions que la Comissió va tenir amb els ex-presos polítics, representats per l'Associació Catalana d'ex-Presos Polítics, associació de la qual el Diputat que els parla en aquell moment era president, es mostrà sensible a aquest fet, i per això inicià el tràmit d'aquesta Proposició no de Llei amb l'assentiment de tots els Grups. El Parlament de Catalunya honorà al seu moment la resistència catalana amb la placa que honora la resistència catalana, placa feta per l'escultor Subirachs i que és a la paret de babord d'aquest Parlament. Aquest fou un reconeixement moral, i ara cal que aquest reconeixement sigui en una vessant més realista. És per això que el meu Grup parlamentari accepta plenament i de manera efusiva aquesta Proposició no de Llei, accepta totalment l'esmena que encara la precisa més, i pensem que amb això tractem d'honorar aquestes persones i restituir-les en una situació de dret i de justícia.

Moltes gràcies, senyor President, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomines.

Bé, podem passar a votar aquesta Proposició no de Llei.

Vots a favor de la Proposició no de Llei?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per unanimitat dels presents.

(La discussió del punt cinquè de l'ordre del dia acaba a tres

quarts i mig de set de la tarda. La continuació del primer punt de l'ordre del dia comença a tres quarts d'una del migdia de l'endemà, dia 14).

Continuació del debat sobre la creació de la policia autonòmica

El Sr. PRESIDENT : Bé, es reprèn la sessió. Pregariem els Grups que si hi ha cap substitució respecte als Diputats que van assistir ahir, que ho comuniquin a la Mesa.

Avui començarem el debat, després de la intervenció, de l'explicació de l'Honorable senyor Conseller d'ahir a la tarda. De tota manera, em sembla obligat, almenys, fer una recordança que avui és una data memorable per a Catalunya i per a tot l'Estat espanyol, que avui se celebra —almenys els qui tenim aquesta recordança agradosa el celebrem— el 52è aniversari de la proclamació de la República, cosa que té una natural vinculació amb Catalunya, i també pel que fa al que fou la República espanyola.

Dit això, podem passar ja al debat. Hi aplicarem la norma habitual, segons el Reglament, per la qual es fan les intervencions dels Grups, de menor a major entitat —entitat numèrica, naturalment—, i, per tant, correspondrà al Grup de Centristes la primera intervenció, i parlarà el senyor Luna. Recordem que el temps màxim d'intervenció serà de trenta minuts. Té la paraula el senyor Luna.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, señor Presidente. Señor Presidente, señores Diputados, del escasisimo contenido político —sin duda, deliberado— del informe rendido ayer ante la Comisión por el Honorable senyor Conseller de Governació, yo quisiera, en nombre de mi Grupo parlamentario, fijarme en algunos aspectos, como decía, políticos, a los cuales se hizo referencia muy rápida por parte del Honorable senyor Conseller, entre un sinfín de datos técnicos con que ilustró a esta Comisión. Y lo haré con la intención de contribuir al impulso de la acción política y de gobierno, como es propio de un debate, como el de hoy, que tiene las características de un debate de tipo general.

Antes de hacer ulteriores consideraciones, quiero indicar que nuestro Grupo sigue con el mayor interés cuanto hace referencia al plan de creación del Cuerpo de la Policía Autonómica, asunto que nuestro Grupo considera fundamentalmente institucional, y no patrimonio de nadie, ni de ningún Grupo ni del actual Gobierno de la Generalidad, y que, en cuanto que es un elemento —entre otros muchos, pero éste muy significativo e importante— del desarrollo autonómico, será siempre apoyado por nuestro Grupo.

Dicho esto, como anunciaba, quisiera entrar en algunas consideraciones políticas concretas, sugeridas por la intervención del Honorable senyor Conseller de Governació.

En primer lugar, quisiera significar que me parece razonable, totalmente razonable, el intento de crear la policía autonómica a partir de la actual Sección de los Mozos de Escuadra. Podría, desde luego, haberse ensayado otra vía, dentro de las competencias estatutarias, pero, sin duda, esta vía es el camino más sencillo. En definitiva, esta vía —por otra parte— cabe dentro de lo dispuesto en el artículo 13, apartado 1, del Estatuto de Autonomía, y creemos que es una buena vía o, al menos, una vía factible y posible; es decir, una vía pragmática.

En lo que ya quizá no estemos totalmente de acuerdo, o tan de acuerdo, es en la modestia —a nuestro entender— con que se intenta esta creación de la policía autonómica; que, al menos, de lo que resulta de la exposición del senyor Conseller, parece limitarse a intentar lograr la solución de casi exclusivamente la función señalada bajo la letra b) del apartado 2 del artículo 13 del Estatuto, referente a la vigilancia y protección de los edificios e instalaciones de la Generalidad. Si en dos años se piensa alcanzar la cifra de unos mil policías autonómicos, parece que en muchos años no se logrará la solución de las funciones señaladas bajo las letras a) i c), salvo quizá en lo que se refiere a la protección de personas que ostentan cargos públicos, es decir, la función de la protección de las personas y bienes y el mantenimiento del orden público, y las demás funciones previstas en la Ley orgánica a la que se refiere el apartado 1 del presente artículo 13 del Estatuto de Autonomía.

Es decir que lo que se nos ha expuesto es sólo el inicio del plan de creación de la policía autonómica, pero no un planteamiento, yo diría, imaginativo de la cuestión, que, repito, es institucional y no sólo del actual Gobierno de la Generalidad, al que, a lo sumo, le queda un año de mandato, antes de dar paso a otro Gobierno o, al menos, a otro tipo de Gobierno. Y, en este sentido, me parece que el planteamiento es un planteamiento que puede lograr alcanzar, como decía, en un plazo razonable, la función que se señala bajo la letra b) del apartado 2 del artículo 13 del Estatuto de Autonomía —la vigilancia y protección de los edificios e instalaciones de la Generalidad—, pero que, muy difícilmente, o, al menos, parece que no se tiene como punto de mira más o menos inmediato, con alguna fijación en el tiempo, las otras dos funciones, mucho más significativas, desde el punto de vista de lo que significa verdaderamente una policía autonómica, señaladas en el mismo precepto del Estatuto de Autonomía bajo las letras a) y b).

Yo comprendo que hay dificultades de todo orden para hacer previsiones, y nos indicaba el propio senyor Conseller que lo razonable era no hacer unas previsiones más allá de lo que él mismo nos indicaba : dificultades de orden económico, dificultades de orden funcional, dificultades de formación de policía, que requieren bastante tiempo; dificultades, incluso, de coordinación con las policías locales; dificultades, eventualmente, con la coordinación de los cuerpos de seguridad del Estado, pero me parece que el Gobierno debería tener —quizá lo tenga pero, a mi entender, no quedó excesivamente explicitado en la intervención del senyor Conseller en el día de ayer— un diseño global de un plan que se refiera a la creación de un cuerpo de policía autonómica, que tenga potencialmente la posibilidad de cumplir aquellas funciones, y no sólo las —a mi entender— menos significativas, salvo por razones de prestigio, de las señaladas en el artículo 13 del Estatuto de Autonomía.

Es cierto que el Conseller ha expresado un deseo que implicaría una solución : el traspaso del Estado de funciones, en materia policial, lo que supondría que la policía estatal se convirtiera, de hecho, en una policía autonómica. Pero ante la eventualidad de que esto no tenga lugar o que, al menos, no tenga lugar en un momento inmediato, pues no creo que en absoluto se pueda decir que esto sea obligado por las leyes vigentes, hay que ir a la policía autonómica, y el Conseller, alegando pragmatismo, alegando realismo, nos ha expuesto un

plan para dos años, colocando el tema en la posibilidad de crear una verdadera policía autónoma, en un momento muy lejano. Sin embargo, ya digo que, desde nuestro punto de vista, el diseño señalado, en la intervención de ayer, por el Honorable senyor Conseller, es un diseño excesivamente modesto —no es un diseño global—, no creo que sea suficientemente imaginativo, y sólo es un punto de partida en el que ni siquiera se han planteado las posibilidades de asumir diversas competencias, quizá más importantes incluso, de las directamente entendidas como asumibles en un momento inicial.

Ahora bien, en todo caso, quisiera decir que, aunque insuficientes —a nuestro juicio—, estas previsiones para dos años serían verdaderamente pragmáticas, serían verdaderamente realista si el Honorable senyor Conseller además nos hubiera indicado algunas cuestiones, y, en concreto, dos : primero, cómo financiar el aumento de los Mozos de Escuadra. Nos decía que hay dos vías : una vía de financiación estatal, semejante a la seguida en el País Vasco. Ahora, sobre este punto, ¿hay conversaciones?, ¿se ha llegado a alguna conclusión?, ¿hay algún compromiso?, ¿hay, en el planteamiento de la propia Conselleria, algún plan orgánico que se pudiera derivar de esta financiación estatal?

La segunda vía sería la financiación autonómica, pero ¿qué incidencia tendrá esto en el presupuesto? ¿No nos ha indicado el senyor Conseller esta eventualidad de la financiación autonómica y su incidencia en el presupuesto? ¿Puede soportar la financiación autonómica el presupuesto de la Generalidad, por sí solo? Estas son cuestiones que responderían, de alguna manera, a hacer más viable, aunque modesto, el planteamiento hacia una policía autonómica, hacia una policía que, con el tiempo, llegara a ser una verdadera policía autonómica, en los planteamientos del senyor Conseller, para las previsiones de dos años.

Pero hay, además, otra cuestión, aparte de la financiera, que en la exposición del senyor Conseller quizá no quedó de una manera patente, en el sentido de la explicitación concreta y bien definida. En efecto, cabría preguntar si están ya determinados, si están bien determinados, si están en vías de determinación y definición por parte de la Junta de Seguridad, el estatuto, el reglamento, las dotaciones, la composición numérica —potencial—, la estructura, el reclutamiento de la policía autonómica, de acuerdo con el artículo 13.7 de nuestro Estatuto de Autonomía. De las palabras del senyor Conseller, más bien parece deducirse que falta por precisar muchos de estos puntos, incluso a pesar de la normativa actualmente existente.

En este sentido, pues, nos parece bien el punto de partida, haber empezado por lo que se puede, intentar ser pragmáticos y realistas, pero haber hecho también una previsión más amplia respecto de las funciones totales que debería asumir, con arreglo al Estatuto, la policía autonómica, y, por otra parte, estos puntos de partida iniciales, este plan —parcial, diríamos así— de desenvolvimiento, muy fijado en el tiempo, de dos años, hubiera sido ciertamente más realista, más pragmático si se hubiera hecho referencia al tema de la financiación y al tema de la definición y determinación por la Junta de Seguridad, de los temas que he indicado.

La consideración última relativa a la determinación o definición, por parte de la Seguridad, de los aspectos que he enumerado, me da pie para entrar en la segunda cuestión, de tipo po-

lítico, que quisiera proponer a la consideración de la Comisión.

Para avanzar en el camino de la constitución de la policía autonómica, el actual Gobierno de la Generalidad ha convocado 280 plazas de Mozos de Escuadra, al parecer —digo al parecer— sin que la convocatoria fuera puesta en conocimiento previo de la Junta de Seguridad, a la que, no obstante, se ha informado del desarrollo de las pruebas médicas, físicas y creo que también psicotécnicas, y de la que se espera —decía ayer el senyor Conseller— indicaciones respecto de las pruebas culturales o de conocimiento. Yo pienso que a los mozos de escuadra, en su configuración actual, no se les puede considerar como una policía autonómica de la Generalidad, en el sentido previsto en el Estatuto, por lo que quizá no haya sido necesario dar previa noticia de la convocatoria a la Junta de Seguridad, es posible que sea así; pero, si la decisión del Consell Executiu es crear una policía autonómica sobre la base del cuerpo o sección de los Mozos de Escuadra, hubiera sido, en todo caso, muy conveniente que, del tema, hubiera tenido conocimiento previo la Junta de Seguridad, para evitar recelos, para evitar suspicacias, para evitar tensiones, como las que parecen reducirse del informe —leyendo entre líneas— del senyor Conseller que existen en la actualidad. El senyor Conseller, incluso, parece admitir que implícitamente habría sido conveniente o necesario u obligado dar cuenta previa de la convocatoria a la Junta de Seguridad, cuando, a modo de excusa, hizo referencia, en su intervención de ayer, al retraso en el nombramiento de representantes del Estado en la Junta de Seguridad, que habría determinado que, de alguna manera, se hubiera hecho la convocatoria sin la noticia previa o el consentimiento previo o la información previa de la Junta de Seguridad. Al menos, ésta fue mi impresión de la intervención del Conseller. Por cierto, diría, que esta excusa del retraso en el nombramiento de los integrantes de la parte estatal en la Junta de Seguridad es una excusa puramente dialéctica, en absoluto convincente, porque lo cierto es que en todo momento hubo representantes del Estado en la Junta de Seguridad, porque uno se sustituye por el otro cuando llega el sustitutivo, no antes de llegar —pienso que será así; habrá algún miembro de la Junta de Seguridad que está en razón del cargo que tiene, y mientras haya ese cargo, y ese cargo es un cargo que no desaparece hasta que lo sustituye el nuevo, tendría que aparecer. Por lo menos, éste es mi pensamiento, y pido explicaciones o pido rectificaciones en el caso de que estuviera equivocado. Pero, en todo caso, de la intervención del Conseller y de la excusa —para mí— formal que manifestaba, puede haber un reconocimiento implícito, una admisión implícita, que hubiera sido conveniente —al menos conveniente, si no obligado— el haber hecho una información previa de la convocatoria a la Junta de Seguridad.

En cualquier caso, sobre el telón de fondo de estas consideraciones, con las que desco simplemente contribuir, de una manera modesta, a allanar el camino para lograr la policía autónoma de la Generalidad, y en relación a las cuales, yo diría que puede incurrir, por las manifestaciones —digamos— externas de señales del propio senyor Conseller, en alguna incorrección que quisiera que se me corrigiera, yo me pregunto una serie de cuestiones. Una serie de cuestiones que creo que hubieran sido necesarias en la intervención del Conseller de ayer, y que, sin embargo, curiosamente, de

alguna manera fueron eludidas, me dio la sensación de que eran eludidas, y que en cambio, por su enorme dimensión política, hubieran debido ocupar una parte importante de su discurso.

En efecto, la parte catalana, o la parte estatal, han planteado formalmente la determinación de las materias a que se refiere el artículo 13.7 del Estatuto en la Junta de Seguridad?, la parte catalana ha hecho propuestas formales en este sentido?, se ha llegado a alguna conclusión? Si no se ha llegado a ninguna conclusión, qué previsiones tiene el Consell Executiu para superar las diferencias interpretativas, interpretativas —y utilizo una palabra que ayer utilizó el señor Conseller— surgidas en la última reunión de la Junta?, si es cierto que el Estado no tiene todavía claros algunos puntos, qué actuación piensa seguir en esta materia el Consell Executiu en el futuro?

Estas cuestiones se plantearon de una manera implícita, a mi entender, a lo largo del discurso del Honorable señor Conseller, pero sería conveniente que hubiera una mayor clarificación sobre estos temas, todos ellos de importancia política, a mi entender trascendental, y que de la exposición del señor Conseller no parecieran que tuvieran una explicitación, al menos en el grado conveniente.

De cualquier modo, se hubiera o no contado con la Junta de Seguridad —y con esto acabo este segundo capítulo de intervenciones— es necesario clarificar —y de ahí las preguntas que hacía anteriormente—, su actuación y su cometido, ya que no es bueno para nadie que se creen situaciones difíciles o de desconfianza, o de recelo, como las que al parecer —digo «al parecer»—, a lo largo del entendimiento que podría hacerse del largo discurso de ayer del señor Conseller, se han creado en la actualidad. La delicadeza, la enorme delicadeza del asunto, lo que exige es, en beneficio de todos, esa clarificación en orden a la actuación y a los cometidos de la Junta de Seguridad.

Finalmente, una última cuestión, también política, a la que el señor Conseller de Governació sólo se refirió de pasada, después de ilustrarnos sobre las asignaturas, sobre los turnos, sobre los mozos de escuadra que cada servicio necesita, y que es el de la coordinación de las policías municipales. Tema éste que, por obligar al concurso de muchos poderes públicos: Generalidad, gobiernos municipales, eventualmente porque también es una cuestión que afecta a la propia policía autonómica, posible colaboración con los cuerpos de seguridad del Estado, etcétera, es necesario, a mi entender, hacer alguna indicación sobre este punto. Yo por esto hubiera agradecido al señor Conseller algunas indicaciones de la Consellería, en cuanto a los criterios que tiene sobre este tema. Parece, de todas maneras —y así lo esperamos, por cuanto que hizo ayer una indicación, incluso con fecha, el propio Honorable señor Conseller— que tendremos que esperar a la presentación del anunciado Proyecto de Ley para conocer sobre estos criterios que tiene la Consellería sobre el tema de la coordinación de las políticas municipales, pero creo que hubiera sido interesante que el Conseller nos hubiera expuesto, aunque fuera a grandes rasgos, aprovechando algún momento, algún pasaje de su larguísima intervención, porque estos asuntos institucionales es bueno que se susciten con el concurso de todos, con la colaboración de todos, y no sólo con el del gobierno de la Generalitat, aunque él tenga el máximo protagonismo y la

máxima responsabilidad, pero son temas de tipo institucional que, en definitiva, manifiestan que en Cataluña hay una voluntad de que el gobierno autonómico fuera más institucional, más compartido, de lo que me parece que se ha hecho hasta el momento.

Pienso, en todo caso —y con esto termino— que en todos estos temas, aunque siempre se pueda hacer crítica, la Consellería actúa decididamente —ya he puesto algunas reservas sobre si «adecuadamente»—, pero que actúa decididamente. Pero me gustaría poder obtener del señor Conseller alguna mayor información, en relación a los aspectos que he considerado en mi intervención, y, así lo espero —naturalmente si él lo cree conveniente, y si lo tiene a bien—, en relación a la eventual réplica, a la eventual réplica que haga a mis palabras.

Muchas gracias, señores y señoras Diputados; muchas gracias, señor Presidente de la Comisión.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Luna. És que el senyor Conseller desitja intervenir? Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una breu intervenció per a agrair les paraules del senyor Luna, perquè entenc que en les seves paraules hi ha, almenys jo he retingut dos elements positius, i és que considera vàlid i encertat el procés de creació de la policia autonòmica a partir del Cos dels Mossos d'Esquadra, i, en segon lloc, que també considera encertat que, a part que pugui discrepar en alguns punts, la Conselleria de Governació actuï amb decisió en aquest tema de creació de la policia autonòmica.

Això són els elements que considero positius de la seva intervenció, i els altres considero que són unes aportacions que, almenys des del meu punt de vista, haig de tenir molt en compte perquè, com sempre, les aportacions del senyor Luna són plenes de contingut jurídic, donada ja la seva reconeguda capacitat de jurista. De tota manera, entenc que també hi ha unes crítiques de tipus molt general, és a dir, a mi quan en una intervenció o quan en una actuació se'm fa, no una crítica concreta sobre un fet determinat, sobre una actuació determinada, sinó que se'm fan aquelles crítiques típiques de «falta una previsió final de tot l'esquema», o «falta el disseny final de la policia autonòmica que hem de veure», de la mateixa manera que quan en una actuació se'm diu: «falta la coordinació...», aquestes són les crítiques, senyor Luna, vostè estarà d'acord amb mi, ja que fa anys que estem en política, que són les crítiques fàcils: «falta una previsió, falta una coordinació...», això, evidentment, falta sempre en qualsevol actuació humana i política, i sempre n'hi pot haver més. Però, de tota manera, això no vol dir que rebutgi frontalment les seves crítiques, sinó que les tinc en molta consideració, però intentaré concretar-les ara.

Vostè diu que el nostre plantejament —i aquesta és la crítica que jo haig de retenir més— és modest, i que vostè voldria més ambició; que em limito a una sèrie de funcions de la policia autonòmica i que, en canvi, no preveig la funció, evidentment bàsica de tota policia, que és el manteniment de l'ordre públic, que és la definició actual, democràtica que hem assumit tots per aquesta definició, que és la seguretat ciutadana.

Bé, vostè sap que aquest és una tema en el qual hi ha a Catalunya, actuant dins dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, onze mil persones. I que, de moment, hi ha una sèrie

de funcions que nosaltres podem fer sense crear duplicitat, que són unes funcions de protecció d'edificis, de béns, de serveis, de persones, i després totes aquelles funcions que fixa el Reglament dels Mossos d'Esquadra, dins del desenvolupament de l'article 13 de l'Estatut, que són, a part la vigilància i la protecció, la de prestar auxili les inspeccions, la de fer complir les disposicions de la Generalitat, i jo afegia, el reforçament de l'actuació dels ens locals, fonamentalment d'aquells municipis que tenen menys de cinc mil persones.

És clar, però tot això que vostè em planteja, és a dir, un plantejament més gran, jo estic plenament d'acord, però vostè a continuació planteja un problema, que és el finançament. Què hem de fer, una policia de tres mil persones, o de quatre mil persones? Jo hi estic d'acord, que és la que ens permetria d'entrar dins el tema de la seguretat ciutadana, però això, com es financia? Evidentment, si això ho financia l'Estat, que és el que nosaltres plantegem, reduint els seus efectius, o no augmentant-los, plenament d'acord. Nosaltres som partidaris de tenir la policia autonòmica al més àmplia possible, però, evidentment, hi ha unes realitats, hi ha uns condicionaments. I, miri, els condicionaments són: primer, que la composició numèrica i les dotacions, han de ser per acord de la Junta de Seguretat, i a la Junta de Seguretat hi ha una altra part, que és l'Administració central. És a dir, jo aquí no puc fer uns plantejaments purament en el buit, purament en la teoria sense tenir en compte que tot això ho haig de tractar en una Junta de Seguretat, en la qual hi ha l'Administració central. I, després, tot això costa uns diners. Si jo faig una previsió que 900 mossos d'esquadra, representen 2 500 milions de pessetes, i que això ho ha de pagar l'Administració central, vostè pregunta com estan, aquestes negociacions. Bé, jo, d'això, jo n'he parlat amb el senyor Barrionuevo, jo n'he parlat a la Junta de Seguretat, jo n'he parlat amb el senyor Martí Jusmet, jo intento que l'Administració central em doni una resposta, però em trobo, en aquest tema, davant d'un silenci bastant significatiu. Igualment m'hi trobava en el moment en què l'Administració central estava en mans de l'UCD, tema que vostè deu de recordar perfectament, i en el qual hi havia dificultats perquè es reunís la Junta de Seguretat. És a dir, tot aquest plantejament que vostè fa de més policia autonòmica, de com està el finançament, bé, hem tingut una sèrie d'anys en què l'Administració era una altra, era l'UCD, ens trobàvem amb un silenci, ens trobàvem amb una dificultat, ens trobàvem amb un relentiment de les reunions de la Junta de Seguretat, i en aquests moments ens trobem —jo ho haig de dir clarament— que la Junta de Seguretat probablement es reunirà molt més freqüentment, i crec que això és positiu, i és disposició aquesta tant de l'Administració central com de l'Administració autonòmica, em sembla que tindrem unes reunions periòdiques, com a mínim cada mes, i crec que això és positiu. I una crítica que faria al passat, és que la Junta de Seguretat es va reunir molt poc, però el tema del finançament és simplement plantejat per la part de l'Administració autonòmica, sense que hi hagi en aquests moments una contesta.

Per tant, tot aquest tema va molt lligat en el tema de quina policia autonòmica hem de tenir, si ha d'incidir en la seguretat ciutadana, i si pot tenir tres mil o quatre mil persones. Jo faig un plantejament modest —vostè ho diu, crec que té raó, jo

també ho vaig dir—, faig un plantejament pragmàtic, crec que és cert, però faig un plantejament possible, és a dir, jo el que no voldria és que uns plantejaments perfeccionistes, uns plantejaments purament teòrics m'impedissin de fer la policia autonòmica. Jo prefereixo fer uns plantejaments modestos, uns plantejaments pragmàtics, però fer la policia autonòmica, que és el meu objectiu, i fer-lo durant aquest any, fer els primers passos que facin que a Catalunya ja hi hagi una policia autonòmica. I no la construïrem amb un disseny que fem ara aquí, en aquesta reunió, la construïrem anant-la fent pas a pas.

Aquest és un plantejament potser més de pragmatisme que de definició cartesiana —malgrat la meva educació francesa, senyor Luna—, però crec que en aquest cas només podem avançar a través de passos, l'un darrera l'altre, perquè tenim una Administració central al davant que també té els seus criteris, i també té els seus objectius.

Vostè em diu que jo vaig parlar excessivament de temes concrets, de temes tècnics, i no vaig fer plantejaments polítics. Miri, jo, de plantejament polític en faré un, que em sembla que el vaig fer en la reunió informativa anterior, i que em sembla que és el fons de la qüestió d'aquest tema, i per què aquest tema està despertant tants comentaris i està despertant tantes filtracions de premsa, i està despertant tanta expectació.

Miri, jo crec que en el tema de les autonomies —i és un plantejament polític en el qual potser, parlant de la policia autonòmica me'n vaig molt més enllà. El tema de les autonomies existeix a l'Estat espanyol per unes reivindicacions molt clares, que són les d'Euskadi i Catalunya, si no, evidentment, jo crec que no tindriem Estat de les autonomies a Espanya. Això ha portat a un Estat de les autonomies general, en el qual n'hi ha setze o disset, i, aleshores, l'Administració central, joestic segur que la gent que pensa de l'Administració central, i n'hi ha, i que pensa molt bé, en una Administració o en una altra, es feia un plantejament que, malgrat totes les competències, hi havien unes competències de forta incidència política, i el plantejament era: a Euskadi, concert econòmic i policia autonòmica, perquè hi ha el tema dels furs, i hi ha el tema del terrorisme, terrorisme al qual s'han de trobar solucions polítiques i solucions tècniques, i la creació de la policia autonòmica anava en la via d'aquesta solució, o de l'intent de solució del problema greu del terrorisme. I a Catalunya, a Catalunya, cultura, llengua i ensenyament. Aquest era el plantejament intel·ligent des de l'Administració central. I a Euskadi insistim en la solució per aquestes vies, i a Catalunya insistim en la solució sobretot en ensenyament i cultura. És clar, però a partir d'aquí, es fa un plantejament global, jurídicament global, estatutàriament i constitucionalment global, que és imparabile, i, aleshores, a partir del moment en què Euskadi fa la seva policia autonòmica i Catalunya fa la seva, el que té importància a nivell de tot l'Estat, senyor Luna, no és que Euskadi faci la seva policia autonòmica; a nivell de tot l'Estat, el que té importància és que Catalunya faci la seva policia autonòmica, perquè el fet que Catalunya faci la seva policia autonòmica és el que arrossega Andalusia i Extremadura, i les altres Comunitats Autònomes. I aquest és el fet polític, i, per això, aquest fet està despertant un interès inusual, perquè, si no, és inexplicable. Si no, realment, la modèstia del plantejament és tan gran —hi estic d'acord amb vostè—, 280 mossos d'esquadra per a guardar edificis i persones, és realment tan

modest que no s'entén l'expectació que està despertant el tema, no s'entenen les filtracions de premsa sobre el tema, no s'entenen els titulars; realment, és incompresible. Per què? Perquè aquí hi ha un motiu polític profund, i aquesta és la meva anàlisi i és l'única explicació que puc donar del tema. Per tant, vostè trobava a faltar una explicació política, i jo en aquests moments la hi dono amb tota sinceritat perquè crec que és així.

Bé, sobre les 280 places i sobre les reticències de la Junta de Seguretat, jo vaig explicar amb tot detall les proves mèdiques, les proves físiques, les proves psicotècniques per donar una idea molt clara que això s'havia fet amb uns criteris totalment objectius i que s'havia posat en coneixement, i que tot es posaria en coneixement de la Junta Seguretat, com de tothom, perquè eren uns criteris fets —les proves mèdiques, per l'INSALUD, les físiques per l'INEF, les psicotècniques, igual que a Àvila o que a Artaute, o que a la Guàrdia Urbana de Barcelona, etcètera, i que, quant a les de coneixement, es decidí que la Junta de Seguretat hi aportés tots els seus criteris. Ara, la Junta de Seguretat actual —i vostè, després, ho ha dit, continuant la seva intervenció— és una continuació de la Junta de Seguretat anterior, és a dir, aquesta Junta de Seguretat no és la Junta de Seguretat socialista, com abans ho era la Junta de Seguretat d'UCD. Això és la Junta de Seguretat de l'Administració central i de l'Administració autonòmica, governi qui governi. I, el dia 6 d'octubre, la Junta de Seguretat va tenir un ple acord sobre el Reglament de Mossos d'Esquadra i sobre la convocatòria de 280 places; per tant, la Junta de Seguretat ha estat plenament d'acord sobre aquest tema. El que passa és que aquesta convocatòria de 280 places s'ha fet, i quant al retard de què jo parlava, de la Junta de Seguretat, és que vostè convindrà amb mi que jo no puc prendre acords, quan a Madrid governa el senyor Felipe González, amb una Junta de Seguretat amb el senyor Federico Gallo, perquè això... Jurídicament, li reconec que potser sí, però... Estem fent política, i, això, políticament no és presentable ni viable. Jo haig d'esperar que el senyor Felipe González designi els seus representants a la Junta de Seguretat, i mentrestant no hi ha reunió de la Junta de Seguretat, entre altres coses, perquè el senyor Federico Gallo té prou seny per a no venir si ens convoquem, perquè ell no representa el Govern del senyor Felipe González.

Jo li recordo que els Governadors civils, a la Junta de Seguretat, no hi són, com a Governadors civils; hi són com a representants de l'Administració central, designats per decret del Consell de Ministres, i, quant als nous representants de l'Administració central —en mans del PSOE— es van fer per un real decret del 23 de febrer, és a dir, des del desembre —data 2 de desembre, si no ho recordo malament, data de la investidura—, fins al 23 de febrer, i nosaltres vam anar funcionant amb unes proves plenament objectives, i a la primera Junta de Seguretat que va tenir lloc, doncs, jo vaig cridar els senyors Sellarès i Valls, que informessin plenament de totes les proves de selecció, i van enviar al senyor Cardenal tots els papers i documents sobre les proves de selecció, i en la selecció de coneixement, en la qual la Junta ja està funcionant, en virtut de l'article 13.7, doncs, la Junta de Seguretat hi aportarà els seus criteris.

Bé, vostè plantejava si pel que fa a l'article 13.7 hi ha dificul-

tats d'interpretació. Jo sempre he dit que la Junta de Seguretat funcionava bastant bé, i sempre he negat totes les informacions que magnificaven possibles tensions; el que passa és que en les interpretacions hi poden haver... Vostè és jurista i sap perfectament que una paraula té una interpretació o en té una altra, però la Junta de Seguretat, al meu entendre, el que són les reunions de la Junta de Seguretat, funcionen. El que després ja no funciona són els comentaris que llegeixo l'endemà o que llegeixo la vigília, però, de les reunions, jo sempre he dit que funcionaven. I, aquí, en el Parlament, dic que funcionen, amb els criteris, les diferències d'interpretació que tothom sap que ha estudiat Dret sap que té la interpretació d'una paraula o d'una altra.

Miri, «determinar el recrutament», nosaltres interpretem que vol dir «fixar les condicions generals de selecció» i, potser —deia jo—, «de formació» —ho admeto—, «o/i de formació», de selecció i de formació; ara, que no volia dir fer la selecció i fer la formació, car, la selecció i la formació, les fan la Generalitat, però, els criteris, els determina la Junta de Seguretat.

Jo crec que aquesta interpretació, avui dia, és una interpretació acceptada per la Junta de Seguretat. De tota manera, nosaltres tenim una reunió la setmana que ve; durant aquest període tindrem unes reunions probablement cada quinze dies, i tots els temes que jo vaig enfocar ahir, per exemple, de l'augment dels 500 membres en aquest període, per arribar a uns 900, evidentment, jo, aquests plantejaments els haig de fer a la Junta de Seguretat, i els faig aquí, al Parlament, com a part catalana, perquè la composició numèrica forma part, també, de l'article 13.7, i aquest augment ha de rebre el vist-i-plau de la Junta de Seguretat; per tant, jo, en la propera reunió, això ho plantejo, i ho plantejo al Parlament abans, perquè el Parlament, amb una resolució en pot dir 3 000 o en pot dir 3... No sé com dir-ho... El Parlament és sobirà en aquest tema, però, jo, això, evidentment, encara que el Parlament em digui aquí el que sigui, després, la Junta de Seguretat és la que, sobre aquest tema, haurà d'arribar a un acord —m'agradi o no, perquè ho diu l'Estatut—, i, per tant, en aquest tema, jo li diria com està la interpretació del que diu l'article 13.7, que em sembla que és un punt crucial.

Miri, quant a l'Estatut i al Reglament, jo entenc que, en aquests moments, hi ha un acord bàsic sobre el Reglament de Mossos d'Esquadra, que fixa unes funcions i dóna unes atribucions de policia autonòmica als mossos d'esquadra; hi ha un acord bàsic en què falta el reial decret del Govern per a consolidar tot aquest procés, però l'acord hi és.

Dotacions és un tema del qual hem de parlar. Forma part del finançament, forma part d'una sèrie de temes que estan pendents de solució a la Junta de Seguretat.

Composició numèrica... Jo, si no hi ha canvi del Parlament, si el Parlament no corregeix el meu projecte, jo faré, o bé el que vaig exposar ahir, o bé el que em digui el Parlament. I el recrutament de la policia són aquests criteris de selecció i de formació, que són els mateixos que jo he exposat aquí, i que són en coneixement de la Junta de Seguretat, i que, si la part de l'Administració central hi aporta unes modificacions, es faran les modificacions.

I els comandaments, doncs, ja he dit que jo faria una proposta a la Junta de Seguretat. És a dir que crec que, realment, les

discrepàncies en aquest punt no són tan fortes i que hi ha una definició molt clara entre l'Administració central i nosaltres; per tant, això no crec que pugui portar problemes. Ara, la Junta de Seguretat és una comissió paritària en la qual hi ha dues Administracions, i, com tota comissió paritària, doncs, hi ha unes discussions, una negociació, seran 500, seran 550, seran 450, o seran 3 000, però això forma part del joc polític que té qualsevol representant d'una Administració en una junta de seguretat.

Vostè diu que amb les meves paraules d'ahir va creure interpretar certes reticències sobre el funcionament de la Junta de Seguretat. Jo no sé si és en les meves paraules d'ahir o amb el clima general que hi ha hagut sobre aquest tema; no crec que s'hagi llegit mai enlloc, unes declaracions meves o unes afirmacions meves criticant el funcionament de la Junta de Seguretat, i, entre altres coses, perquè jo necessito d'un bon clima i d'una bona entesa per a poder crear la policia autonòmica, i això és la meva necessitat.

Si algú té alguna altra necessitat per als seus objectius polítics, i necessita un mal clima, serà el seu problema, però el meu problema és que jo procuraré que la Junta de Seguretat funcioni.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Vol intervenir novament, el senyor Luna? *(Pausa.)* Senyor Luna.

El Sr. LUNA: Solamente para agradecer las precisiones que ayer no encontré, dijéramos, en todos los aspectos que hoy se han explicitado en la intervención del Honorable señor Conseller, e insistir en un punto, a pesar de que hoy ha habido mucha más concreción, que era en orden a las preguntas sobre la definición i determinación de los criterios. Parece que algunos están bastante definidos, otros, en cambio, están en una fase de definición progresiva, y, lógicamente, me alegra saber que está no ya, la actitud de la Conselleria, que la conocía por la exposición de ayer, sino que, objetivamente, objetivamente, la situación va hacia una decantación de la definición, porque, como decía, este tema es un tema que, por su delicadeza, requiere que no haya en absoluto desconfianza, reticencias y, por supuesto, mucho menos, tensiones, porque es un tema que es importante desde el punto de vista institucional y de desarrollo autonómico. En este sentido, es absolutamente prioritaria la definición para que sobre esa definición se pueda actuar ya sin recelos y sin complicaciones.

Yo, de todas maneras, quisiera decir una cosa al señor Conseller: que quizá el hecho de haber intentado el que no esperara los nombramientos del 23 de febrero, etcétera... ¿Por qué? Siempre había miembros de la Junta de Seguridad, aunque pertenecieran a otra Administración central diferente, pero, de hecho, jurídicamente hablando, quizás, al menos habría una justificación formal para haber evitado —si es que ya las ha habido, como yo creo que las ha habido, o, por lo menos, he intuido que las había, a través de las informaciones del señor Conseller, aunque él ahora ha querido, de alguna manera, redimensionar el tema en el sentido de que todo se va a producir de una manera adecuada y de una manera más favorable y conveniente, creo que quizá hubiera sido conveniente tomar esta precaución formal para evitar, si es que ha podido desenvolver ulteriores complicaciones el hecho de no haber puesto en conocimiento todo tipo de pruebas en el

momento adecuado.

Nada más.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, Honorable senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, els diré que potser la meua intervenció els pot semblar una mica reiterativa, però reiterativa en relació amb el que ha dit el senyor Luna, és clar, s'entén, eh? Però és que jo sóc una persona que avui, també, igual que el nostre President, celebra el 14 d'abril, i jo no puc oblidar —almenys, a mi m'afecta molt personalment— que avui és l'aniversari, també, de la proclamació d'una República Catalana, que va ser efímera, tant com vulgueu, però que a mi, personalment, m'influeix.

Ahir, mentre escoltava el documentat informe del senyor Conseller, sentia més que pensava que la seva exposició —que va ser molt lúcida, d'altra banda, i el felicito, eh?— era l'exposició més clara que havia vist d'un procés de reducció. O sigui, diguem d'un procés de reducció institucional.

Era un fenomen, el que estem patint, que, vaja, importantíssim, que ve ja des de l'aprovació de l'Estatut —que, a mi, personalment, ja em va semblar migrat— fins al moment dels nostres dies. I sentia que el que deia el Molt Honorable senyor Conseller em produïa un sincer dolor, perquè, partint d'un marc jurídic que vostès conceixen i que tenen a la vista, que és l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia, que diu que «La Generalitat prodrà crear una policia autònoma», i que després ens diu, d'un altre cantó, «que la policia autònoma de la Generalitat exercirà les funcions següents: la protecció de les persones, els béns, el manteniment de l'ordre públic, la vigilància i protecció dels edificis, altres funcions previstes en la Llei Orgànica», etcètera, ens trobàvem, eh? —també fent referència al que diu l'article 149.1 29 de la Constitució— que tot s'havia acabat amb mossos d'esquadra i amb una plantilla bastant exigua.

O sigui que tot aquell somni, tot aquell «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia», acabaven concretats, ahir, davant meu, en això. Per a mi, senyores i senyors Diputats, i Molt Honorable Conseller, això, ja ho dic, ho sento —i és que estic raonant-ho, eh?—, i és que és un procés de degradació de les nostres institucions autonòmiques.

Jo no és que tingui res contra els mossos d'esquadra; a més a més, els diré que em cauen simpàtics; cada dia em saluden quan entro i passo, i tot plegat, i són una gent correcta, i, a més a més, els tinc un respecte perquè, si és cert l'horari que fan i la poca gent que són, i la feinada que els ve damunt, són dignes de llàstima. No obstant això, jo estimo molt aquesta terra meua, em prenc «en serio» els pactes autonòmics, em prenc seriosament l'Estatut, i, és clar, llavors trobo que li manca alguna cosa. I per aquí anirà, doncs, aquesta reiteració a què abans alludia el Molt Honorable senyor Conseller.

Nosaltres ens trobem amb una sèrie de dificultats; el senyor Conseller ja va dir-ho, i avui, les ha ampliadades i tot. Les dificultats parteixen, doncs, d'aquesta mesura de fer una llei orgànica, i Madrid va estar jugant amb nosaltres, si fem la llei orgànica, que si no la fem, que si la retirem, que si no la retirem, etcètera. Ara ens trobem amb un Govern que diu que

està pel canvi... que Déu ho faci, que Déu ho faci, eh? —i no és que jo sigui una persona particularment religiosa, però és una invocació molt de la nostra terra que ens doni una sortida més fàcil, que ens faci una sortida que realment compleixi les nostres coses.

Però, això no obstant, jo crec que sempre hi haurà dificultats, precisament pel que molt bé ens ha explicat, per la raó política...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casas-Salat, voldria encarar el micròfon?

El Sr. CASAS-SALAT: Sí, senyor... per la raó política que molt bé ens ha explicat el senyor Conseller, perquè, és clar, quan es tracta de fer una sèrie d'autonomies, ens podem trobar que Extremadura també vulgui la seva policia autonòmica, i que tothom vulgui policies autonòmiques, i que això, des de l'òptica del Govern central, sigui una cosa preocupant. Això no obstant, és clar, aquest no és el nostre problema, ni el problema d'aquest Parlament; aquest, en tot cas, és el problema d'ells, i si ells no volen donar-nos, a nosaltres, una policia autonòmica i veuen amb l'òptica que a Euzkadi se'ls ha de donar, jo crec que se'ls hauria de recordar que potser estan primant el terrorisme que aquí, sortosament, no patim. I això és una de les coses que voldria també remarcar al Molt Honorable senyor Conseller.

Jo crec que el que ha passat és que hi ha hagut una manca d'energia del Govern, des d'un principi. Governar sempre és trobar-se amb dificultats —això, ho sap el Molt Honorable senyor Conseller millor que jo, perquè ell és al Govern i jo no hi he estat mai. És clar, trobar-se amb dificultats és una cosa que és inevitable, és molt inevitable. Però, això no obstant, això no justifica res, i, mentrestant, la situació no s'arregla, i ens assabentem que, aquí a Catalunya, per declaracions del senyor Martí Jusmet, diu que ens falten tres mil agents de policia. És clar, jo ja sé que no pensen traspasar-los ni res, però jo crec que la Generalitat hauria hagut d'insistir, aquí.

Tenim una autonomia molt migrada, i jo crec que amb uns termes de pragmatisme i modèstia no aconseguirem gran cosa. Aquestes són les paraules textuais que vostè avui ha tornat a repetir. El pragmatisme i la modèstia són admirables —jo crec que és una cosa i comprenc totes les bones intencions que hi ha al darrera d'aquestes. El que pretén el Govern és crear la funció, crear un nòdul i que després aquest es pugui desenvolupar. Però és que jo em temo que la contrajugada que ens faran és deixar-nos crear aquest nòdul, convertir-lo en una cosa més o menys folklòrica —potser partint ja de l'uniforme o de que sigui— i deixar-ho com un guarda de tipus forestal, una cosa així, marginal, que ja tindrà unes funcions molt ben assignades i que no són gaire diferents, o són una mica més àmplies —quant a funcions, no quant a dependències i missions, etcètera—, que les que tenien aquells guardes que van començar a sortir i que es tractava que vigilessin la Diputació de Barcelona en temps del senyor Samaranch.

És clar, això és una cosa que, a mi, personalment, em preocupa.

El Govern podria dir que no se li ha fet costat. Ara, nosaltres podríem dir tot el contrari. Aquest Parlament s'ha entossudit d'una forma bastant constant, i ara els llegiré el següent: els he de recordar que el 29 d'abril de l'any 1981, en el Ple del Parlament, es va aprovar una Moció, en el segon

punt de la qual, es deia: «En un termini que finalitza el primer de novembre propvenent, que comparegui davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, prèvia remissió dels estudis realitzats», etcètera, «per a la creació d'una policia autonòmica de Catalunya.» Som l'any 1981. Cal advertir que, abans, Esquerra Republicana de Catalunya i el PSC ja havien sol·licitat reiteradament la constitució de la Junta de Seguretat. I jo crec que, mentrestant, el Govern de la Generalitat es preocupava més de les obres públiques, es preocupava més de la carretera del Doll, es preocupava més d'alguns aspectes d'aquests, que sí, que són importants, que són substancials, que tenen una base, però que també té molta base —i tindria molta importància per a l'autonomia— que nosaltres tinguéssim realment una policia autonòmica.

El 25 de setembre de l'any 1981 ens trobem que el Parlament va aprovar una Resolució que deia: «El Parlament insta el Consell Executiu perquè en declaracions fetes» etcètera, es torni a reiterar. El 20 de gener de 1982 se li ho torna a recordar. Després, en el *Diari de Sessions* d'aquesta mateixa Comissió, número 16, que correspon al 10 de febrer de l'any 1982, es va discutir aquí una Proposició no de Llei sobre la creació d'una policia autonòmica, i es va prendre un acord, en el qual diu: «Primer, demanar al Consell Executiu que, en el Pressupost de la Generalitat del 82, figurin partides obertes que permetin de consignar les despeses necessàries per a la creació d'un cos de policia autonòmica. Segon, que amb urgència siguin enviats a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana estudis i altres documents que havien de ser, etcètera.» i es torna a insistir i a insistir per demanar-la. O sigui que jo diria que se'ns ha tingut sempre al darrera. O sigui, el Govern de la Generalitat ha tingut quasi, quasi —podríem dir— d'una forma unànim aquest Parlament al seu darrera en la creació de la policia autonòmica.

Això no obstant, no s'ha fet. O sigui que, és clar, en alguns moments el Conseller anterior ens va dir que la cosa anava molt bé, i ens va dir que, de tota manera, de la lectura d'aquest apartat 4 resulta que el sostre que hauríem de tenir, en el millor dels casos, de la policia autonòmica serien els serveis policíacs de caràcter extracomunitari i supracomunitari. Això, de fet, en tots els models policíacs, que hem consultat en països organitzats en forma descentralitzada. O sigui que ens van fer somniar una mica i ara ens hem despertat. Ens hem despertat per l'únic camí del possibilisme, del possibilisme o del possibilisme basc. Jo, sempre que es parla dels bascos tremolo una mica, perquè aquí, quan s'apliquen les fórmules basques, resulten ser una mica de caricatura, o quasi una caricatura. S'ha seguit, doncs, la pauta aquesta, que, sí, ens permet transformar els mossos d'esquadra en policia autonòmica, i, és clar, com que no hi ha res més, jo diria, doncs, que sí, que ho acceptem. Ara, és tan poc, és tan poca cosa, té tan poc caliu aquest aspecte que, és clar, llavors nosaltres ens comencem a preguntar: «I aquesta policia autonòmica, aquest nòdul, ens servirà per a complir totes aquestes funcions que estan previstes en l'article 13?» I no cal que les recordi a les senyores i als senyors Diputats, perquè les tenen a la vista, si volen, només han d'obrir el llibret aquest i ho trobaran: la de protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic. Com podrem fer-ho, això? Quan podrem fer-ho?

Aquestes són unes coses que, és clar, ara que s'està acabant una legislatura, pràcticament, perquè, de vida, a aquesta legislatura, li'n queda molt poc —li queden uns mesos—, ens notem que poca cosa s'ha fet, en aquest aspecte. Tal vegada s'hauria hagut d'arrencar des del principi. Jo crec que és d'origen, que ve el vici. Potser des del principi s'hauria hagut de dir: «bé, la llengua, la cultura i totes aquestes coses ja ens seran donades per gràcia divina, o per gràcia estatal o per gràcia central, busquem el que és l'afegitó». I l'afegitó, precisament, anava per aquí. I, aquí, jo crec que és on potser —vaja, no ho crec, ho afirmo—, és allà on ha fallat el Govern de la Generalitat, i en què nosaltres no estem pas conformes.

Podria continuar estenent-me —i ja els dic que avui tinc mal dia, potser, amb aquestes coses—, però el Molt Honorable senyor Conseller ha dit que ell té l'obligació d'aplicar l'Estatut. Això, ningú no ho dubta, però és que l'aplicació de l'Estatut també passa pel que jo li acabo de dir, i el que ell ha de fer és crear una policia autonòmica, costi el que costi. La policia autonòmica, sí, evidentment, la crea, però la crea amb unes condicions i unes determinants que mi em fa por que després no puguin desenvolupar-se. Ja ho he dit i ho repeteixo.

Hi ha un moment que diu que el que ell vol és crear absolutament aquesta policia, sense que es creï cap situació irreversible, i que, si se'ns permet després... Ens parla d'un «després». Aquest «després» serà, suposo, el desenvolupament que vindrà. Ara bé, senyor Conseller, per a tenir un futur a Catalunya el que ens fa falta és un «ara». Necessitem, imperativament, un ara, un present, però un present que no sigui migrat, un present que tampoc no sigui fer volar coloms i explicar grans plans i grans maquetes i grans coses. Ens fa falta la creació d'una policia autonòmica, però ara, això només pot passar per una actitud molt més exigent, per part del Govern de la Generalitat, per part del Consell Executiu, que s'ha de saber enfrontar amb el Govern de Madrid i plantejar el problema, i plantejar-lo amb tota la valentia necessària. A més a més, no hem de perdre de vista que aquest Parlament —fora d'aquest Grup que els està parlant, que només té un trist representant—, la majoria d'altres Grups tenen més representants en el Parlament central, en el Congrés dels Diputats. Això també és una via que s'hauria d'haver utilitzat. En la legislatura anterior també hi era, s'hauria hagut d'apretar en aquest sentit.

I jo també voldria fer una crida als companys d'altres partits que potser ara tenen unes majories molt substancials i que les poguessin aprofitar, perquè jo crec que una autonomia com la nostra, sense una policia és una autonomia bastant de segona, bastant de tercera, bastant de quarta... I em fa por, Honorable senyor Conseller, que després de somniar tant, després de cridar tant, després de sortir tant al carrer, no acabem amb unes solucions que siguin tan migrades que no passin de ser —com he dit abans— una cosa merament folklòrica.

Tampoc no crec que sigui una solució la coordinació amb les policies locals. No crec que hàgim d'anar per aquí. Aquí, una de dues: o tractem d'engrandir al màxim aquest panorama que es crea amb aquest nòdul de què hem parlat abans, creant el màxim de mossos d'esquadra, o bé aconseguim els traspasos que sigui possible dintre de l'ordre públic. I tot això a compte de l'Estat. Perquè això ha estat donat també als bascos, i no

veig per quina raó no ens ho han de donar a nosaltres, per molt que ho vulguin després els andalusos, els extremerys o qui sigui. Nosaltres no hem creat aquest Estat de les autonomies, ha estat una cosa que ens ha vingut així, una mica prefabricada. Aquest Parlament no l'ha creat, i, per tant, aquest Parlament no té aquest problema. Aquest Parlament ha de comprendre que només en té un, de problema, i el problema és exigir el màxim del seu Govern, que compleixi amb l'aplicació de l'Estatut i amb la creació d'aquesta policia autonòmica amb tota la seva magnitud i amb tot el seu abast, que sigui possible.

Tenim problemes, per la densitat de població, que són importantíssims —això ho sap millor el senyor Conseller que jo—; problemes de delinqüència, problemes de drogaaddicció, problemes de contraban, problemes de tota mena i, no obstant, ens falten encara agents del Govern central i no tenim manera de solucionar-ho. Jo crec que el que hauríem de demanar —hauríem d'insistir, sobretot, al Govern central— és que es fes capaç d'aquesta situació i compregués que, si hi ha una autonomia, s'ha de passar i estar pel que vol dir aquesta paraula. I res més. Potser serà molt difícil —governar és difícil—, ara, és feina dels qui governen i, per tant, jo crec que els correspon a ells.

En fi, senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, els prego, doncs, una vegada més que excusin el to que he utilitzat —que potser no ha estat el to del jurista, el to de la persona que fa invocacions, decrets, el to d'això. Potser en té una mica la culpa el dia, l'evocació del dia i tot plegat. Però jo crec que també la mentalitat del que governa és positiva, i, si es comença amb una mentalitat de derrota o de migradesa, estem perduts.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Casas-Salat, bé, jo em trobo davant de la contradicció que estic bàsicament d'acord amb tot el que vostè ha dit —i, a més a més, vostè ho sap perfectament, això, i, la seva anàlisi, la podria fer meva i, a més a més, estic disposat a rebre l'impuls que calgui del Parlament, vostè diu que el Govern sempre l'ha tingut, bé, l'impuls que calgui, perquè una de les funcions del Parlament és controlar i impulsar—, però jo, en la meua intervenció li hauria de dir que el que m'agradaria és que l'impuls fos possible, que l'impuls pogués arribar a algun resultat, i que l'impuls no fos l'impuls d'aquells que ens passéssim de rosca i que no ens permetés d'arribar a cap resultat, perquè aleshores seria un impuls que hauria quedat molt bé teòricament, que hauria quedat molt bé verbalment, però que no ens permetria d'arribar a cap resultat. I vostè diu que necessitem resultats ara. Hi estic plenament d'acord, necessitem ara, simplement, crear la policia autonòmica i ho fem d'una manera pragmàtica o modesta, però crear la policia autonòmica no és modest. És un fet important, i jo hi crec, i crec que fem un fet que té la seva transcendència política.

Ara, jo, després de dir això, és a dir, d'acord amb el contingut del que vostè ha dit, que l'impuls sigui un impuls possible, perquè de vegades la perfecció —em sembla que ho

vaig dir ahir— és enemiga de l'acció, i en política no compten les resolucions que es voten, compten, després, els resultats que s'obtenen i si es poden obtenir. I això, per què? Perquè, efectivament, hi ha un Estatut, el famós article 13. Miri, seguretat ciutadana és competència de l'Administració central. Article 104 de la Constitució: «Les forces i els cossos de la Seguretat sota la dependència del Govern tindran per missió protegir el lliure exercici dels drets i de les llibertats i garantir la seguretat ciutadana.» L'article 13 de l'Estatut, que parla de la creació de la policia autonòmica, i aleshores en defineix les funcions —i ara lligo aquesta contesta amb la que feia abans al senyor Luna, perquè, en definitiva, tant vostè com ell plantegen, en el tema jurídic, una cosa similar. Hi ha funcions definides a l'Estatut, la protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic. Aquest és el tema important, i el manteniment de l'ordre públic, com a funció de la policia, sap què vol dir? Doncs, vol dir-ho tot. Vol dir-ho absolutament tot: la droga —com vostè deia—, el contraban, el que es vulgui. Ara, després, el mateix article té un punt 7, que diu: «La Junta de Seguretat determinarà l'estatut, el reglament, les dotacions...» —diners, senyor Casas-Salat— «... composició numèrica de la policia autonòmica.»

Evidentment, si donen tot l'ordre públic a la policia autonòmica, sense tenir la competència com a Govern, però al mateix temps, hi ha una Junta de Seguretat en la qual hi ha l'Administració central que diu: Miri, el manteniment aquest de l'ordre públic que li diu l'article 13, l'ha de fer amb 50 policies autonòmiques, oi que això no té sentit? Oi que això no és presentable? Oi que això són unes realitats i que a la Junta de Seguretat hi ha l'Administració autonòmica i l'Administració central? Doncs això és la realitat dels fets, la realitat de l'Estatut, la realitat en la qual ens trobem.

Jo he dit que aquest Parlament pot aprovar que la policia autonòmica ha de tenir en sis mesos 3000 persones i que es faci ràpidament un concurs... Però, després hi ha la Junta de Seguretat, que és la que fixa la composició numèrica, i aquests són els fets. I jo prefereixo tenir una policia autonòmica —jo crec que vostè ho ha entès molt bé, a més a més— que sigui un nucli ja existent per a futurs desenvolupaments i per a una negociació que serà llarga i pacient i tenaç, prefereixo això que no uns plantejaments utòpics que no tenen resultat pràctic. I aquesta és l'opció que jo he fet, criticable, potser sí, però em sembla que és una opció que pot donar més resultats que la que vostè, senyor Casas-Salat, planteja, tot i que jo estic d'acord amb la que vostè planteja, però, em moc en l'article 13 de l'Estatut, que no se'm pot invocar, en el sentit que ho han fet vostè i el senyor Luna, sense tenir en compte que la composició numèrica ens ve per la Junta de Seguretat. Llavors, és clar, jo crec que aquesta és una de les frustracions que pot tenir la nostra autonomia. Aquí, en aquest Parlament, podem votar moltes coses, fins i tot amb contradicció del que nosaltres mateixos després votem a Madrid; els mateixos partits, els mateixos Grups, podem votar moltes coses, però votem coses que després no tenen traducció pràctica perquè hi ha uns fets, hi ha unes realitats, hi ha uns textos legals.

Podem votar, és un exemple, com ahir, l'indult del Vinader; però, no l'hem de donar nosaltres. Podem votar que la policia autonòmica tindrà una composició numèrica de tant —Junta de Seguretat, en el qual hi ha l'Administració central.

I, això, de tant en tant, convé recordar-ho per a tenir una noció de la realitat— aquest pragmatisme, aquest seny, del qual parlem tant els catalans però que, l'important és aplicar-lo.

Moltes gràcies, senyor Casas-Salat.

El Sr. PRESIDENT: Vol intervenir el senyor Casas-Salat. Té la paraula el senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Bé, en primer lloc per a agrair al molt Honorable senyor Conseller que m'hagi entès, perquè, és clar, jo tenia por que, deixat portar per un sentiment, la cosa no fos massa intel·ligible. De tota manera jo voldria ser reiteratiu: Sí, jo no ignoro l'article 13, ja els he vist la jugada, això és evident.

El Sr. CONSELLER: Ja ho sé, home!

El Sr. CASAS-SALAT: Ara, passa que jo també crec, fixi-s'hi bé que he parlat que el que s'ha de fer és reblar el clau, reblar el clau tant com es pugui i exigir els traspassos, i si aquí hi ha dèficit, doncs demanar que se'ns traspassin aquests 3000 agents que ens fan falta. Demanar-ho. insistir-hi, i en això sí, almenys amb el nostre Grup hi pot comptar. I suposo que amb altres Grups d'aquesta Cambra també, perquè tots som conscients d'això. I si convé aprovarem la Resolució que sigui, del tipus que sigui, demanant això, exigint-ho. I més ara que crec que tothom serà dins de les Comissions de Traspassos: que ens diran que sí, que ens diran que no, això sí. Ara, l'important és demanar; no és tan sols crear, és demanar, és insistir, és, constantment, plantejar el problema. Perquè és clar, aquí, ja els ho he dit abans que aquí potser no era culpa de cap persona determinada, era que, de sobte, ser d'un Govern, després de 40 anys de no haver tingut Govern, era una cosa que sobta tothom, i que potser en un principi no es va pensar en aquestes coses, i que s'hi ha hagut de pensar de seguida, al primer moment. Però és clar, això potser es podrà fer, dintre de no sé..., de cent anys, quan siguin les computadores que t'avisin, que diguin: bé, la cosa va per aquí o va per allà. Jo no és que faci cap crítica, però en aquest sentit el que jo crec és que si s'hagués portat una política enèrgica des del primer moment en el tema de la Seguretat ciutadana potser ara en tindríem uns quants més, potser ja tindríem els 900, i podríem començar a comptar des d'aquí.

Li ho agraeixo molt, senyor Conseller, però, malgrat tot, ja li dic, jo ja sé totes aquestes coses, sé que se les han vostès amb una Administració que, tingui el color que tingui, no ens serà pas gaire favorable; però, l'única actitud que nosaltres tenim ha de ser aquesta: la de presentar combat, exigir dintre de les possibilitats que hi hagi.

Ja sé que ens ho poden determinar numèricament, però si hi ha un dèficit i ho diuen, doncs nosaltres reclamem damunt d'aquest dèficit. I reclamem que el financin ells, i a més a més és lògic, és a l'Estatut, nosaltres volem mantenir l'ordre públic, volem anar per aquests camins.

En fi, no insisteixo perquè resultaria ja reiteratiu en els mateixos conceptes.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Vol intervenir el senyor Conseller? (Pausa.)

Bé, passem a la intervenció del Grup del Partit Socialista Unificat. Té la paraula el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Muchas gracias, señor Presidente. Señoras y señores Diputados, de entrada, y aún a riesgo de incurrir en la crítica fácil a que antes se refería el señor Conseller —me parece que respondiendo a la intervención del Grupo parlamentario Centrista—, la verdad es que este Grupo parlamentario del PSU de Catalunya no puede ocultar una cierta decepción en cuanto al informe del señor Conseller en el sentido de que tal y como estaba concebido este debate, tal como se pensó que debería hacerse cuando por esta Comisión se acordó que este debate debería tener lugar, tal como que parece ser que es el significado de los debates generales, nosotros esperábamos una intervención del Conseller de carácter general en la que se definieran la filosofía que inspira la creación de la policía autonómica de Cataluña, los principios con arreglo a la cual deben ser regulados, e incluso, señor Conseller, cuál es el fin al que se pretende llegar a lo largo de un proceso —todo lo largo que sea—, pero, sin embargo, un fin y un proceso respecto del tema de la policía autonómica.

Todo esto no ha sido así y el informe, en nuestra opinión, peca de un coyunturalismo excesivo, ha contenido una serie de descripciones minuciosas de acontecimientos políticos que han tenido lugar en los últimos días, reuniones de la Junta de Seguridad, etcétera, una descripción asimismo minuciosa del proceso de reclutamiento de los Mozos de Escuadra, de la ampliación de los Mozos de Escuadra. Todo ello, pensamos —insistimos en la calificación de coyunturalismo—, en nuestro juicio, por el telón de fondo de unas reuniones de la Junta de Seguridad, que nosotros presumimos que no han sido excesivamente concordes, excesivamente tranquilas, sino más bien, quizá, tensas, pero acerca de las cuales nosotros no tenemos una información institucional, una información oficial, sino la información de los medios de comunicación que nos permiten traslucir, deducir, a partir de ellas, que estas reuniones no han sido precisamente reuniones a las que se haya llegado a conclusiones definitivas.

Nosotros como Grupo no tenemos información oficial i por tanto no queríamos incurrir en el riesgo de criticar o pronunciarnos acerca de cuál ha sido el resultado y de cuáles han sido las posiciones en estas reuniones de la Junta de Seguridad, y por tanto esto lo pasaríamos en cierto modo de lado.

Hay un tema, evidentemente, que se han suscitado y que creo que ha sido uno de los *leitmotiv* de su información que es el tratar de justificar las decisiones adoptadas por el Consell Executiu en orden a la ampliación de los Mozos de Escuadra, no tanto por la ampliación de los Mozos de Escuadra en sí —que esto no tendría demasiada importancia—, sino por el hecho de que estas ampliaciones de los Mozos de Escuadra se hacían teniendo en cuenta la posibilidad, la voluntad política de convertir en el futuro a los Mozos de Escuadra en el embrión, en la base de la futura policía autonómica de Cataluña.

Nosotros no queremos hacer un pronunciamiento concreto acerca de esta cuestión. Se ha debatido ya reiteradamente acerca de la interpretación que permite el artículo 13 en su párrafo correspondiente del Estatuto acerca de cuáles son las funciones de la Junta de Seguridad. Nosotros, en cualquier caso, lo que queremos dejar claro, como posición general del Grupo, y que por lo demás no es ningún descubrimiento de

ningún Mediterráneo, sencillamente, es que en cualquier caso la conducta de las instituciones debe ser una conducta que se arregle a derecho, una conducta que observe estrictamente las prescripciones legales, y, en virtud de ello, una vez observadas las prescripciones legales, adoptar las decisiones políticas que correspondan.

Nosotros creemos, señor Conseller, señoras y señores Diputados, que el tema de la policía autonómica —y ésta es la posición de nuestro Grupo que siempre ha mantenido y que verosimilmente mantendrá siempre— es un tema institucional, es un tema de Estado, y digo tema de Estado porque nosotros entendemos —y yo creo que cualquiera que entienda certeramente el Estado de las Autonomías tiene que entenderlo así— que Estado no es solamente el Estado central, sino que Estado son también las Comunidades Autónomas, es decir, que hay una Administración mayor que es el Estado, compuesto de Estado central, compuesto de Estado de las Autonomías, mejor dicho de las Comunidades Autónomas, y luego hay Administraciones menores —con lo cual no quiero menospreciar, la palabra «menor» no es peyorativa en este caso—, que son las Administraciones locales, es decir, los municipios, las provincias, tal como lo define la Constitución.

Pues bien, por eso nosotros esta digresión la hacemos para justificar que el tema de la policía autonómica en la opinión de nuestro Grupo es un tema institucional, un tema de Estado.

Dicho esto, y teniendo en cuenta la conclusión, el corolario inmediato que se deduce de esta posición de principio, creemos —y el señor Conseller antes se ha referido y estamos plenamente de acuerdo con ello— que el tema de la policía autonómica no puede ser abordado con criterios de partido.

El tema de la policía autonómica ha de ser elaborado con criterios unitarios, con criterios institucionales, lo cual no quiere decir que cada partido político, que cada Grupo parlamentario tenga unas opiniones concretas, pero tiene que producirse un proceso de concertación y de consenso, de tal manera que el resultado de este consenso, de esta concertación, de este debate, de esta confrontación, llegue a tener unos principios que puedan ser asumidos por todos, de tal suerte que la policía autonómica sea, realmente un instrumento institucional de Cataluña y no sea el instrumento más o menos sospechoso del ejercicio de una política de partido.

La inexistencia, como decía al principio, de un informe del tipo que nosotros nos esperábamos —que por supuesto nosotros creemos, si se nos permite esta referencia personal, que el Conseller actual, el titular del Departament de Governació tiene sobrada capacidad para haberlo hecho— hace que nosotros ahora vayamos a referirnos a una serie de temas que de alguna manera no han sido tocados en el informe del Conseller, pero que creemos que nosotros los debemos tocar porque ésta es la ocasión, precisamente una sesión de debate general sobre la policía autonómica, para que nuestro Grupo parlamentario, quizá todos los Grupos —pero nuestro Grupo así lo piensa— tengan o decidan una posición acerca del tema de la policía autonómica. Anteriormente, en esta Comisión han tenido lugar no sé si han sido dos o tres sesiones informativas, las cuales, por su misma naturaleza de sesiones informativas eran relación de hechos, descripción de propósitos, descripción de conductas gubernamentales y,

como consecuencia de ello, se producían preguntas en las cuales el Conseller respondía con las precisiones que consideraba oportunas. Pero no había la posibilidad de definir una posición global y conjunta de qué se entiende por policía autonómica y cuál es el modelo que en opinión de un Grupo parlamentario se debe tender en la policía autonómica. Y esto es lo que nosotros tratamos de hacer aquí, modestamente —no tenemos espacio, tampoco seguramente no tenemos sabiduría para poderlo hacer ni para dar lecciones a nadie—, pero a nosotros nos gustaría referirnos a algunos apartados de tipo general, que resumiríamos en estos grandes puntos o en estos grandes campos de opinión.

En primer lugar las razones por las que estamos por la constitución de una policía autónoma de Cataluña; en segundo lugar el tema de las funciones que tendría que asumir o que podría asumir en su caso la policía autonómica de Cataluña; en tercer lugar el tema de la financiación de la policía autónoma; en cuarto lugar el tema de la formación de la policía autónoma de Cataluña; en quinto lugar la organización de la policía autónoma; y en sexto lugar las conclusiones que por vía de inducción o de deducción podrían establecerse entorno a la definición del marco del perfil de la policía autonómica de Cataluña.

En cuanto al primer apartado, nosotros queremos dejar bien claro, de cara a esta Comisión, de cara a la opinión pública de Cataluña que el PSU está a favor de la creación de la policía autonómica de Cataluña y lo está, en primer lugar, por razones institucionales básicas. Tenemos, por un lado, la necesidad, el imperativo de desplegar de manera plena las posibilidades estatutarias que, en el caso concreto que nos ocupa, están contenidas en el artículo 13, apartado primero del Estatuto, reiteradamente citado en esta sesión, y además, por una razón política no escrita, pero que en nuestra opinión es básica, que es que la posesión de un instrumento cual la policía autónoma es un signo de autogobierno.

No es imaginable la existencia de un auténtico autogobierno si al lado de la posesión de unas determinadas competencias no se tiene un cierto poder coercitivo que permita, en cualquier caso y en todo caso, asegurar el cumplimiento y el ejercicio de las facultades que corresponden a este ente, en este caso la Generalitat de Cataluña.

Pero también estamos en favor de la creación de una policía autónoma porque estamos por un modelo policial descentralizado para el Estado español. Nosotros creemos que en un futuro Estado español deben configurarse tres grandes niveles policiales —que de alguna manera ya están configurados—, que sería un nivel estatal, un nivel autonómico y un nivel municipal. Pues bien, yo ya sé que pueden haber críticas, incluso han surgido determinadas críticas en el sentido de que no sería bueno, para el buen funcionamiento de la cosa pública, que existiera una proliferación de policías, pero nosotros estimamos que la proliferación de policías no debe resolverse a partir de suprimir o menospreciar o aminorar alguno de los tres grados a los que nosotros nos hemos referido anteriormente, sino a nivel de Estado. Es decir, el problema está en que el Estado, que tiene varios cuerpos de seguridad, unifique, uniforme, coordine, simplifique su esquema de fuerzas, pero no a partir —insistimos— de que se suprima uno de los otros escalones.

Nosotros, por tanto, estamos por un modelo policial descentralizado en el que el grado, el escalón de la policía autonómica ocupe un lugar, y porque los peligros de la proliferación sean resueltos a nivel de los cuerpos de seguridad del Estado.

Pero hay una tercera razón por la que nosotros estaríamos en favor de la creación de la policía autonómica, que es la mejoría del nivel de seguridad ciudadana de Cataluña. Yo recuerdo que en sesiones anteriores —me parece que por comparecencia del titular anterior del Departament de Governació de la Generalitat— se nos dijo y se nos dieron unos datos, que nosotros no tenemos ningún motivo para considerar que no sean fiables, que los porcentajes por mil, por «miliajes» —si se nos permite este neologismo un poco pedestre—, son significativamente inferiores al resto del Estado. Se nos dijo, y parece ser que es cierto, que, por ejemplo, en el caso del cuerpo superior de policía, existe por mil habitantes 0,22 agentes a nivel de toda España, y en cambio a nivel de Cataluña solamente el 0,16. En el caso de la policía nacional es un 1,41 por mil a nivel de Estado, y un 1 a nivel de Cataluña. En el caso de la guardia civil, un 1,72 a nivel de Estado, un 0,83 a nivel de Cataluña. Estos datos, evidentemente, ponen de relieve un desnivel existente en cuanto a la cobertura de la seguridad ciudadana, que es lógico, que es plausible, que desde la institución política de Cataluña, desde la Generalitat, se postule su cobertura, y, por tanto, que se cubra bien con fuerzas de seguridad del Estado, bien, como nosotros deseamos que sería deseable, a partir de la creación de la policía autonómica.

Dicho esto acerca de las razones que a nosotros nos inducen a opinar y a mantener una posición pública favorable al establecimiento de la policía autonómica, nos referiríamos al tema de las funciones. El tema de las funciones recuerdo también que ha sido siempre un tema batallón, un tema difícil, un tema complejo en las sucesivas sesiones informativas que hemos tenido, porque es difícil saber cuáles son las funciones, porque, además de donde se puede hacer la crítica más sencilla, pero bueno, pero si ya existe la guardia civil, existe la policía nacional, existe el cuerpo superior de policía, para qué crear otra policía, qué funciones tendría, etcétera. Es un tema evidentemente problemático. Es un tema que está ligado al modelo policial que se tenga, al modelo de seguridad que se tenga. Si se tiene un modelo centralizado, al que antes nos referíamos, evidentemente cualquier policía autonómica que se cree no puede pasar de ser una policía con funciones residuales, una policía simbólica, una policía, si se nos permite, un poco de adorno. Pero, en cambio, si el modelo policial por el que se opta es un modelo descentralizado entonces evidentemente cobra toda su significación, todo su alcance una policía autonómica, que en este caso sería una policía autonómica importante, una policía autonómica significativa.

Nosotros comprendemos —el señor Conseller se refirió a ello ayer— que este es un tema que está ligado, en primer lugar, a lo que resulte de la Ley orgánica prevista en el artículo 149.1, apartado 29, de la Constitución, evidente. Es un tema que, a su vez, también está ligado a lo que diga la Ley orgánica prevista en el artículo 104, apartado segundo, de la Constitución, es decir, el referente a la Ley orgánica que ha de regular los cuerpos de seguridad del Estado. Sin embargo,

nosotros nos atreveríamos a hacer algunas precisiones, algunas reflexiones acerca de lo que podrían ser las funciones referidas al marco legal que las encuadraría. Nosotros estimamos que la primera fuente para tener una concepción de lo que pueden ser las funciones está en el propio artículo 13, apartado cuarto, del Estatuto de Autonomía de Cataluña, en el que se dice que «quedan reservadas, en todo caso, a las Fuerzas de Seguridad del Estado, bajo la dependencia del Gobierno los servicios policíacos de carácter extracomunitario y supracomunitario, como la vigilancia de puertos, aeropuertos, costas, etcétera.» —hago gracia a las señoras y señores Diputados de leer el resto del artículo cuarto. Únicamente hay un inciso al final que dice: «y otras funciones que les encargue directamente el artículo 104 de la Constitución, y las que les atribuya la Ley orgánica que lo desarrollará». Evidentemente que si el artículo 104 de la Constitución, mejor dicho, en la Ley orgánica prevista en este artículo constitucional, se hace una ley de cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado extraordinariamente expansionista, el contenido de las policías autonómicas tiene que ser evidentemente residual. Pero yo subrayaría que, sin embargo, únicamente vincula constitucionalmente a aquellas funciones extracomunitarias, las que se especifican concretamente, que están mencionadas *nominatim* en el artículo 13, número 4, de la Constitución. Todo lo demás tendrá que venir por ley orgánica, pero no viene por la Constitución ni por el Estatuto. Por lo tanto, el campo en este sentido podría ser casi indefinido. Es decir, todo lo que sea extracomunitario y supracomunitario para las fuerzas de seguridad del Estado, todo lo que lo sea, podría, teóricamente, ser competencia de la policía autonómica. Luego, evidentemente, existe... Esto sería la visión maximalista, pero habría una visión minimalista; esta visión minimalista vendría derivada de las funciones que se especifican en el número segundo, artículo tercero, del Estatuto de Autonomía; funciones que, evidentemente, tienen que ser reivindicadas en primer término, pero que nosotros estimaríamos que desde Cataluña, con esta visión institucional, se debiera presionar en aras —en opinión de nuestro Grupo de este modelo descentralizado policial— a conseguir el máximo techo que permiten la Constitución i el Estatuto, teniendo en cuenta que no hay, insistimos, más límite que aquellas menciones que están *nominatim* contenidas en el artículo 13, número cuarto, del Estatuto de Autonomía.

Nosotros consideramos que dentro del tema de las funciones —no es propiamente un tema funcional, pero sí es un tema estructural que tiene mucha relación con las funciones— hay el tema de en qué marco funciona la policía autonómica, en qué marco debe funcionar. Nosotros creemos que, en este sentido, una composición y un reglamento adecuados de la Junta de Seguridad de Cataluña es algo verdaderamente imperativo para que el modelo policial idóneo para Cataluña pueda funcionar adecuadamente. Nosotros también queremos hacer una observación en este aspecto que, de alguna manera, supone, a pesar de que el tema parece tan enormemente distinto, extrapolable respecto a la posición que se pueda tener respecto al tercer canal de televisión, que parece que es traer aquí a colación un tema que nada tiene que ver. Nosotros —creo que de todos es conocida nuestra posición como Grupo— creemos que el hecho de que si hay un tercer canal

de televisión no significa que se haga dejación y abandono de la presencia de Cataluña en el primer y segundo canales de televisión. Pues bien, nosotros también creemos que el hecho de que se ponga un gran énfasis en la construcción del establecimiento de la policía autonómica prevé, en ningún caso, ser una limitación para que, en el marco de la Junta de Seguridad, desde Cataluña, institucionalmente, se pretenda y se deba tener una incidencia en todo lo que supone el marco, la confección global del modelo de seguridad que se pretende para Cataluña.

Nosotros en este tema también queríamos decir que la presencia en la Junta de una representación de los municipios de Cataluña es una cuestión altamente deseable. Yo lamento ahora mismo no saber precisar —sé que este tema está planteado ya—, no sabría precisar, yo agradecería al señor Conseller que me lo dijera, si esto está ya asegurado, si está establecido, si está acordado, o si, por el contrario, está pendiente de acuerdo, aunque me parece suponer que esto es una cuestión en la que, en principio, existe una apertura, una posición favorable a que sea adoptada. También, aunque no sea más que de pasada, creo que en el marco de este modelo policial, de este modelo de seguridad ciudadana para Cataluña, habría que considerar la posibilidad en el futuro de creación de unas juntas locales de seguridad, incluso quizás de unas comisiones territoriales de seguridad, aunque esto es adelantar mucho —sobre todo en lo de las comisiones territoriales—, pero no tanto con respecto a las juntas locales de seguridad, porque éste es un tema del que ya hay noticias que se está trabajando institucionalmente.

Hay una cuestión que nosotros queríamos dejar muy clara, que nosotros expresamos subrayándola con mucho énfasis, y es que en ningún caso se debe incurrir en la tentación de compensar la falta de competencias, de atribuciones o de funciones posibles para la policía autonómica a partir de absorber funciones que correspondan a las policías locales. Nosotros estamos por el mantenimiento de las policías locales, con sus propias competencias, y además porque exista una policía autonómica y porque una y otra sean compatibles, debidamente coordinadas, en el marco legal e institucional que corresponda, por supuesto.

Nosotros, puestos a enumerar funciones concretas, sin perjuicio de esta visión general que acabo de dar, mencionaríamos algunos puntos muy singulares, que no tienen más importancia, pero que nosotros no queremos dejar de mencionar. En primer lugar, nosotros creemos que un tema a considerar como función propia de la policía autonómica sería el tema de la vigilancia rural. Ya sé que la vigilancia rural es una función específica, casi característica de la guardia civil, pero no nos debemos olvidar de que en Cataluña existen muchísimos municipios en los cuales existe una parte importante de término municipal, que tiene un carácter rural, un carácter agrario, y que, sin embargo, la cobertura que se ofrece por parte de la guardia civil es muy escasa cuando no inexistente. Nosotros creemos que ésta es una función a tener muy en cuenta para asumir en el futuro determinados destacamentos de la policía autonómica de Cataluña.

Otro tema, otra función, es el caso que me parece que el señor Conseller consideraba ayer —nosotros estamos de acuerdo. Es el caso de una cierta función de suplencia de funci-

ones respecto a aquellos municipios que no disponen de guardia urbana, de policía municipal, sin perjuicio, naturalmente, de que existan soluciones a nivel local, como, por ejemplo, podrían ser funciones mancomunadas en materia de mantenimiento de policías locales. Pero, en fin, exista o no exista mancomunidad de municipios en materia de seguridad de policía local, nosotros consideramos que la suplencia de la policía autonómica es un tema a considerar.

También dentro del tema de las funciones, nosotros creemos que también puede ejercitar una función de complementariedad de otros cuerpos, de los del Estado y de los locales, por supuesto, en determinadas circunstancias sociales, festivas, de municipios que no pueden literalmente hacer una cobertura adecuada de la seguridad ciudadana con sus solos medios de policía local y, a veces, ni siquiera con los medios que les puedan proporcionar las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Y, también entre las funciones, creemos que el carácter turístico de partes muy importantes del territorio de Cataluña, sobre todo en la costa, creemos que tampoco estaría de más tener en cuenta, como una posible función de la policía autonómica, una cobertura parcial —no sé en qué porcentaje de importancia— respecto a la seguridad en circunstancias ocasionales, estivales fundamentalmente, por parte de este gran porcentaje de territorio de Cataluña que tiene una importantísima industria turística.

Dicho este apartado de las funciones, nos referiremos al tema de la financiación. Aquí es donde realmente creo que vamos a estar más de acuerdo el señor Conseller y nosotros, porque no creo que estemos de acuerdo en demasiadas cosas a partir de la visión institucional que nosotros tenemos de este tema en su conjunto.

Bien, efectivamente, el tema de la financiación es un tema extraordinariamente importante, es un tema importante en sí mismo, pero lo es también dada la coyuntura histórica que estamos viviendo de una crisis económica continuada en donde la exigencia de una priorización rigurosa de la inversión de recursos es algo a tener en cuenta, evidentemente. Lo que pasa es que también hay que tener en cuenta que una prioridad es la institucional de Cataluña, o sea, hay prioridades socioeconómicas, pero nunca debemos olvidar que existen también prioridades institucionales y que, en este sentido, realmente, el asignar recursos de Cataluña para la financiación de la policía autónoma es algo a tener en cuenta y algo a no despreciar. De todas maneras, nosotros estamos plenamente de acuerdo con el señor Conseller en cuanto que la financiación por parte del Estado, si no total al menos parcial, debe, evidentemente, establecerse. Nosotros estamos también expresamente de acuerdo —nosotros lo teníamos previsto decir así, y nos satisface mucho que el Conseller lo haya dicho de antemano—, creemos que más o menos, y en líneas generales, la proporción en que debe financiarse por el Estado la policía autonómica, es sencillamente en la cobertura de aquellas funciones que antes o después tendrían que ser asumidas por las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y que resulta que van a terminar siendo asumidas por la policía autonómica. Evidentemente, en todo aquello que tenga que dejar de hacer el Estado y que lo haga la policía autonómica, es evidente que es postulable una financiación por parte del Estado. Creo que así lo expuso más o menos el señor

Conseller, y nosotros estamos plenamente de acuerdo con este planteamiento.

Hay después, como ya anunciaba antes, el tema de la formación de la policía autonómica de Cataluña. Nosotros creemos que en este aspecto nuestra posición podría encuadrarse en dos planos: primeramente, en el marco docente en el cual se tiene que producir la formación de la policía autonómica de Cataluña, y, en segundo lugar, en el tema del contenido de esa misma formación de la policía autónoma de Cataluña.

En cuanto al marco docente, nosotros recuerdo que en esta Comisión hemos tenido ocasión de escuchar explicaciones muy amplias del anterior titular de la Conselleria del Departament de Governació, con una documentación, que creo que obra en manos de todas las señoras y señores Diputados, amplia, acerca de las escuelas que se preveían, de su organigrama, etcétera. Nosotros, de todas maneras, queríamos someter a esta Comisión y a la consideración del señor Conseller como una propuesta de futuro a tener en cuenta —estamos empezando, dice él, y como estamos empezando y estamos edificando un solar, pues se pueden hacer las cosas de una manera o de otra— la posibilidad de considerar la creación, no de una escuela de policía, sino de un Institut de la Policia de Catalunya. Parece que este es un problema de nombres: instituto, escuela. Y no es exactamente un instituto igual que una escuela. Nosotros creemos que un instituto tiene una visión más amplia que una escuela. Un instituto que asumiría funciones de formación y de investigación de la función judicial. Este instituto cuidaría de la formación de todos los policías que dependan de las instituciones catalanas, tanto de la policía local como de la autonómica, pero además el hecho de que sea la figura jurídica un instituto y no una escuela de policía permitiría una relación muy profunda, muy amplia, con otras instituciones docentes, como la universidad o como la Escuela de Administración Pública de Cataluña. Ya sé que antes el señor Conseller se refería..., ayer, me parece, cuando decía que en estas escuelas se preveía la posibilidad de que hubiera un profesorado que viniera de la universidad o de otros centros docentes. Lo que pasa es que éste es un aspecto parcial, yo creo, de la relación entre la institución docente de la policía autonómica y la institución docente del Estado, de la Generalitat. Yo creo que a partir de ese concepto más global, que es el instituto, permitiría, por un lado, encuadrar lo que es la función docente en sentido estricto con una escuela o dos, pensamos nosotros, de formación de policías locales y de escuela de formación de policías autonómicos, permitiría otra dimensión institucional importante de cara a relacionar el marco docente de la policía autonómica con otros marcos docentes institucionales.

En cuanto al contenido, nosotros pensamos que la policía autonómica debe, de alguna manera, corregir los yerros que se han cometido históricamente a la hora de formar a los cuerpos y a las fuerzas de seguridad del Estado. Precisamente por lo que decía antes, porque estamos edificando sobre el solar vacío y, por tanto, podemos hacer lo que queramos —y lo que podamos, por supuesto, pero, en principio, lo que queramos. Yo creo que —y esto pienso que no creo que sea presunción pensar que lo piensan todos los Grupos— hay que tener una nueva visión policial, una visión policial preventiva mucho más que represiva, una visión de una policía protectora del

ciudadano, protectora de sus libertades, protectora del ejercicio confortable, absoluto, pleno, de los derechos y libertades que le reconocen las leyes. Creemos que, congruentemente con esto, hay que prever unos métodos de acción policial adecuados precisamente a lo que hemos dicho anteriormente. Creemos que debe ser una formación que contenga unos principios técnico-profesionales avanzados; el señor Conseller ayer nos hablaba de una larga lista de lo que habían constituido las pruebas, pero realmente el contenido no lo sabemos; tampoco es que sea preciso ni imperativo que se diga; ya comprendemos que es muy difícil que se diga, pero nosotros adelantamos nuestra posición, y creo que esto es fácilmente compartible, que sean unos contenidos técnico-profesionales avanzados.

Nosotros creemos también —en alguna otra sesión informativa ya se ha dicho; el señor Vidal i Gayolà, entonces titular, lo manifestó expresamente a este Grupo— que, por supuesto, se estaba por unos principios de formación que supusieran una adhesión incondicional a los principios constitucionales y estatutarios, y estamos también por una selección en base a criterios objetivos y objetivables —lo cual no es hacer un juego de palabras, porque no es lo mismo la objetividad que la posibilidad de objetivar la objetividad, que sería lo objetivable. Es decir, que de alguna manera se creen mecanismos que permitan un reclutamiento de los policías autónomos, en que, de una manera contundente, se erradique esa endemia que amenaza a casi toda Administración pública, que es hacer reclutamientos de tipo más o menos veladamente o confesadamente partidistas.

La policía autonómica de Cataluña tiene que ser rigurosamente institucional, rigurosamente no partidista, rigurosamente neutral políticamente, salvo en lo único que no se puede ser neutral, que es en la adhesión a los principios constitucionales y a los principios estatutarios.

Por último, nos referiríamos al tema de la organización de la policía autonómica, en lo cual vamos a ser bastante breves. Creemos que realmente éste no es el momento de hablar de organización —el senyor Conseller ayer no se refirió a ello—; en sesiones informativas anteriores se nos ha dado una amplia visión de la organización que más o menos se preveía; el senyor Conseller sí que es verdad que dijo pues una serie de previsiones acerca de la asignación de efectivos para que los policías autonómicos tuvieran tales o cuales funciones, etcétera. Nosotros no vamos a entrar en este tema; nosotros creemos que este tema, a medida que vaya avanzando el proceso de establecimiento de la policía autonómica, podrá dar lugar —es previsible— a nuevas reuniones de esta Comisión, en las cuales, puntualmente, podamos emitir opiniones acerca de que la organización sea ésta o aquella otra. Pero creemos que éste no es el momento, en opinión de nuestro Grupo —nuestro Grupo no lo ha entendido así—, de hacer unas previsiones y hacer unas hipótesis acerca de cuál tendría que ser la organización de la policía autónoma en concreto.

De todas maneras, en el terreno de los principios, sí que nos gustaría referirnos a un par de cosas. Una de ellas es acerca del tema de la uniformación o no uniformación —o uniformación i no uniformación— de la policía autonómica porque, como de todos es sabido, el tema del uniforme no es un tema baladí, es un tema que responde a toda una concepción de la policía, y el

hecho que haya una policía que tenga parte de uniforme y parte de no uniforme —parte uniformada, parte no uniformada— revela, indica, algo muy significativo acerca de qué concepción se tiene de la policía. Nosotros pensamos que habría que prever una policía en el futuro —no digo que en estas previsiones modestas que el señor Conseller hace ahora, y que, por lo demás, me parece razonable que no se quiera andar todo el camino de Santiago en un día, sino que se ande poco a poco—, pues creemos que debiera postularse esta doble posibilidad de policía uniformada y no de uniforme, que, por otra parte, creemos que tiene incluso una cierta apoyatura legal, aunque sea indirecta. Porque recordemos que cuando el artículo 13, número 7, del Estatut nos habla de la procedencia de los mandos que han de encabezar la policía autonómica se habla que procedan tanto de las fuerzas armadas como de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Entonces, a nosotros, si realmente es previsible que, a lo mejor, resulta que del Cuerpo Superior de Policía se recluten mandos futuros de la policía autonómica de Catalunya —que, por definición, como antes decía, es cuerpo no uniformado—, no parece muy claro —y con esto hago un pequeño chiste de..., no tiene mucha gracia, pero, en fin, para hacer las cosas más plásticas— que, de pronto, al señor que era comisario del Cuerpo Superior de Policía, y que nunca se ha puesto uniforme, al asumir funciones en la policía autónoma de Cataluña, de pronto se tenga que poner un uniforme. Nosotros decimos esto porque creemos que en este artículo 13.7 del Estatuto hay indicios de la posibilidad de constituir una policía que, con criterios funcionales, establezca cuál es la parte que es de uniforme y cuál es la parte que no es de uniforme.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Valentín, si li plau, ha esgotat ja la mitja hora. Acabi aviat.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Dos minutos y acabo; en seguida, señor Presidente. Muchas gracias.

Por último, el tema al que me quería referir —que con eso creo que consumiré los dos minutos pero no más— es el tema que se nos precisara si había alguna previsión acerca de la presencia de la mujer en la policía autonómica; la plenitud de derechos de ambos sexos establecida en la Constitución es algo que realmente creemos que se tendría que establecer.

En fin, con esto termino, no quiero abusar de la paciencia de los señores Diputados, de la benevolencia del señor Presidente. Las conclusiones que se deducen de todo esto son las que prácticamente pueden, por vía, más que de deducción, de inducción, establecerse a partir de la exposición que acabamos de hacer, y que ha tenido como objetivo fundamental establecer la posición de nuestro Grupo, en líneas generales, acerca del tema de la policía autonómica.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Valentín. Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo al senyor Valentín la seva exposició, molt detallada i molt documentada. Jo li voldria dir que amb els principis que ell ha volgut exposar —alguna vegada ha entrat també en algun detall, perquè diferenciar principis de detalls és difícil— jo bàsicament no estic... No sé si ell ha dit que

estava en desacord, però que estava d'acord en el finançament... Jo crec que estem d'acord en moltíssimes coses.

En primer lloc ha dit que això havia de ser un plantejament institucional, la creació de la policia autonòmica, plenament d'acord. Institucional, evidentment. Després ha demanat que es definís el límit, i, aleshores, el límit, amb totes les limitacions del punt setè de l'article 13, que és —ho repeteixo, ja ho he dit al senyor Casas-Salat— composició numèrica i dotacions, que aquestes són les realitats amb les quals topem, doncs el límit al qual voldríem arribar són els límits que pròpiament diu l'Estatut en l'article 13.4, que són, per entendre'ns i per no tornar a llegir tota la llista que el senyor Valentín ja ha llegit, els serveis policíacs de caràcter extracomunitari i supracomunitari; tota la resta podria ser assumida, efectivament, per la policia autonòmica.

Ell ha parlat —i ho dic molt breument, esquemàticament, a causa de l'hora, que hi ha altres intervencions— que era partidari d'un model descentralitzat, que ha definit en tres nivells: estatal, autonòmic i municipal. Bé, tal com està la Constitució, nosaltres també; però creiem que aquest model descentralitzat, de tota manera, no està definit; no està definit perquè recordo al senyor Valentín que la Constitució fa referència a dues lleis orgàniques bàsiques, i que cap de les dues no ha estat ni tan sols presentada al Congrés de Diputats. És a dir, l'article 149.1 29 parla que la seguretat ciutadana és competència exclusiva del Govern central —això, que quedí clar—, i que, sens perjudici que les Comunitats Autònomes podran fer una policia autonòmica, segons defineixi una llei orgànica de policies autonòmiques que, evidentment, va ser presentada i retirada, però que no s'ha tornat a presentar, i de la qual no es parla. I, després, l'article 104 —al qual ja feia referència—, punt 2, que diu que una llei orgànica determinarà les funcions de les forces i cossos de seguretat, llei orgànica de la qual jo tampoc no tinc coneixement. És a dir, que aquest model descentralitzat ha de venir molt precisat per dues lleis orgàniques perquè, tal com està el text constitucional, evidentment està totalment incomplet, mentre no hi hagi aquestes dues lleis orgàniques. I, aleshores, l'única cosa a la qual ens podem agafar, sense aquestes dues lleis orgàniques, és l'article 13 de l'Estatut i l'existència del Cos de Mossos d'Esquadra, tal com deia ahir, i sobre el qual el senyor Valentín no s'ha volgut pronunciar d'una manera clara en la seva intervenció, i, per tant, jo no hi entraré.

El tema dels municipis en la Junta de Seguretat. Bé, aquest és un tema, efectivament, en el qual hi ha una obertura total de part nostra. Ara, el senyor Valentín ha dit: «Nosaltres som sempre partidaris del compliment estricte de la legalitat.» Bé, la Junta de Seguretat és una comissió paritària entre representants de l'Administració central i representants de l'Administració autonòmica. I, aleshores, és evident que hi pot entrar un alcalde o altre: l'Estat l'ha de designar com a representant seu o la Generalitat com a representant seu; però allà no hi serà com a alcalde de tal poble; hi serà com a representant de l'Administració o com a representant de l'Administració autonòmica. Aquest és un fet que va fer que jo em reunís amb la Federació de Municipis, i després d'una exposició —i el senyor Valentín és jurista—, d'una exposició brevíssima, evidentment, tothom ho entén. Perquè els municipis estimessin a la Junta de Seguretat com a tals municipis s'hauria

de canviar l'Estatut. I els municipis, evidentment, hi poden ser; hi poden ser uns alcaldes, però hi seran com a representants —que quedi clar— de l'Administració central o com a representants de l'Administració autonòmica. I això no vol dir que des de l'Administració autonòmica no hi hagi una voluntat explicitada de resoldre aquest tema, i que si de la nostra part hem de designar persones vinculades a la vida local i de la part estatal també es designen persones vinculades a la vida local, nosaltres ho veuríem amb molt bons ulls; però uns i altres, per complir l'Estatut, seran o representants de l'Administració central o representants de l'Administració autonòmica. I em sembla que sí, que aquesta és una interpretació que no té volta de full, entre altres coses perquè jo, sobre aquest tema, he demanat diversos dictàmens jurídics d'importància, per anar molt segur en el tema, i la Federació de Municipis davant dels arguments ha dit que, evidentment, hi havia una voluntat política de resoldre el tema, però que, jurídicament, s'havia de trobar una solució d'aquest tipus.

El finançament. No hi insistiré; hi estic plenament d'acord.

El senyor Valentín ha plantejat uns temes que a mi em semblen del màxim interès, en el sentit d'anar assumint funcions. Per exemple, els de policia rural o d'ajuda als municipis en l'aspecte turístic. Això podria entrar en una cosa que ell ha considerat interessant, i que jo deia ahir, dins de la justificació de tres-cents mossos d'esquadra més, dins dels cinc-cents globals, de reforçament de les policies locals, i que podria ser reforçament en els municipis, tant per a actuacions de tipus de vigilància rural com de vigilància turística. Però, de tota manera, tot això depèn molt també —i torno al tema de les realitats— de la composició numèrica i, per tant, de la Junta de Seguretat i del pressupost i dels diners, que són les grans barreres realistes que tenim sobre aquest tema. Però en la policia rural, evidentment, el senyor Valentín sap perfectament que l'origen dels mossos d'esquadra precisament era d'una vigilància molt vinculada amb el camp, i creiem que hi ha un real problema, que a nosaltres ens plantegen —a la Conselleria de Governació— moltes associacions i sindicats pagesos, que reclamen una major vigilància en el camp, i aquesta és una de les funcions molt a tenir en compte en el desenvolupament futur que podem fer.

Formació. L'Institut de Policia —del qual ha parlat el senyor Valentín— és, evidentment, una petició que ens ha arribat de la Federació de Municipis que nosaltres considerem interessant, però en aquests moments nosaltres estem en l'etapa de fer una escola, una escola de formació per a aquests dos-cents vuitanta mossos d'esquadra que han d'ingressar, de la mateixa manera que hi ha molts municipis que tenen i han creat la seva escola per a la seva policia municipal. Amb més motiu, nosaltres hem de fer la nostra policia, però voldríem que això fos l'embrió de l'escola de la policia de Catalunya, i per això em sembla que hem fet un plantejament seriós: que es pogués donar formació també a policies locals, en el futur, i que això pogués formar part —si en aquesta via anem— de l'Institut de Policia. Però, en aquests moments, jo plantejo una cosa molt més senzilla, que és la creació d'aquesta escola, que ha de funcionar el mes de maig per a poder tenir policia autonòmica durant aquest any. Però, evidentment, dins d'un esquema, i per això l'ambició del plantejament que jo feia ahir de les matèries i del professorat, que pogués servir a les poli-

cies locals de Catalunya i que pogués integrar aquest Institut de Policia, en el futur, que, a més a més de la formació, tindria —com suggeria el senyor Valentín i com demana la Federació de Municipis—, doncs, unes activitats altres, d'investigació, per exemple.

Jo voldria dir que en una partida del pressupost votat per aquest Parlament, sobre col·laboració de la Generalitat amb els ens locals en la formació, i que nosaltres hem orientat, precisament, cap a la formació de policies locals, nosaltres hem fet un repartiment d'ajuts als ajuntaments per a la formació de policies locals. I, per exemple, a l'Escola de Guàrdia Urbana, o de policia local, de Barcelona, hem donat 20 milions de pessetes; a la de Girona, 2 milions; a la de Lleida, 2 milions; a la de Tarragona, 2 milions. En total, 26 milions de pessetes, amb el compromís, de part d'aquests municipis, que la Generalitat s'integrarà en el consell directiu d'aquestes escoles.

Aquest és un acord que vaig fer jo personalment amb en Joaquim Nadal, Alcalde de Girona, i que després la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis han agafat com un acord global de la Comissió de Coordinació de Policies Locals, i que indica aquesta col·laboració quant a la formació. L'Escola de Policia de Catalunya, institucional, podria suplir aquestes ajudes diversificades a una sèrie d'escoles.

D'altra banda, també s'han donat subvencions als ajuntaments de Badalona, de Barberà del Vallès, de Blanes, de Cerdanyola del Vallès, d'Esplugues de Llobregat, de Mollet, de Montcada i Reixac, de Ripollet, de Sabadell, de Santa Coloma de Gramenet, de Terrassa i de Vilanova i la Geltrú per a la formació de la seva policia local, fins a un total, entre les quatre escoles que he dit al principi i aquestes poblacions, de trenta-dos milions de pessetes. I ho dic perquè, efectivament, jo crec que la policia local és un tema important, i la Generalitat, en la formació dins la seva competència de coordinació de policies locals —coordinació en la qual la formació té una importància gran—, la Generalitat col·labora amb una sèrie d'ajuntaments importants, i a més a més sense color partidista com s'ha pogut comprovar per la llista de municipis que he citat, per a la formació de policies locals, perquè creiem també que aquest és un tema fonamentalment institucional, per altra banda com tots els d'una política de Govern. I amb això lligo amb el que ell diu que els mossos d'esquadra, que la Policia autonòmica ha de ser rigorosament neutral i no marcada per cap partidisme. Evidentment, senyor Valentín, en això totalment d'acord.

Sobre el tema de l'uniforme, jo li voldria recordar... Primer he tingut una mica de temor; em pensava que el senyor Valentín plantejava el tema de l'uniforme en si, i evidentment no anava lligat amb el seu discurs, el qual es movia més en l'esfera de la filosofia dels principis. Planteja, efectivament, un tema important, importantíssim. L'article 4 del Reglament dels Mossos d'Esquadra, que és el vigent sobre aquest tema, diu: «Els mossos d'esquadra, quan estiguin en acte de servei, portaran sempre l'uniforme reglamentari i tindran la consideració d'agents de l'autoritat. Això no obstant, el Director General de Seguretat Ciutadana podrà autoritzar, per necessitats de determinats serveis, que el personal de l'esmentada unitat pugui exercir les funcions que li són pròpies sense vestir l'uniforme.»

»Quan es produeixi aquesta circumstància, serà comunicada a la Junta de Seguretat per mitjà del Conseller de Governació. En tot cas, els Mossos conservaran el caràcter d'agents de l'autoritat, encara que hauran d'acreditar la seva identitat professional.»

És a dir, que els mossos d'esquadra, per a determinats serveis, poden anar sense l'uniforme. Els determinats serveis no s'especifica quins són, però hi ha, per motius de coordinació, una comunicació a fer a la Junta de Seguretat. Jo crec que aquest va ser un dels punts de més difícil negociació, com comprendrà molt bé el senyor Valentín, perquè aquest és un tema efectivament de la màxima importància, però jo crec que és resolt d'una manera correcta en el Reglament avui vigent dels mossos d'esquadra.

I, finalment, el plantejament que feia el senyor Valentín sobre la participació de la dona en la policia autonòmica, jo puc assegurar al senyor Valentín que en la propera convocatòria que hi hagi de policia autonòmica evidentment es convocaran unes places per a ser cobertes per dones, per uns motius de necessitat i per uns motius plenament lògics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Valentín vol replicar?

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Muy brevemente, señor Presidente, señor Conseller, señores y señoras Diputados, porque, básicamente, veo que realmente nuestros planteamientos de posición hechos, como ya decía al principio, unilateralmente coinciden en gran parte con los del señor Conseller; esta visión institucional, genérica, y esta visión que se tiene de los temas concretos planteados y que derivan de esta visión institucional, pues, evidentemente son coincidentes.

Por lo tanto, a partir de ahí, no tendríamos demasiadas cosas que decir. Únicamente que querría puntualizar determinadas cuestiones.

Por ejemplo, en el tema del modelo descentralizado o no descentralizado. Lo que pasa es que lo importante es qué pronunciamiento tiene el Consell Executiu, porque esto sí que es política institucional, acerca de si se está por esto o no se está por esto. Y, claro, no decir —que no lo ha dicho el señor Conseller, por supuesto—, pero que no pueda decirse que éste es un tema que se discute solamente en Madrid; éste es un tema en que desde Catalunya se puede, institucionalmente, crear un estado de opinión que determine la creación y el establecimiento de un modelo descentralizado, que permita una policia autonómica de Cataluña lo suficientemente amplia y significativa.

Estoy completamente de acuerdo en el tema de los municipios. Efectivamente, no pueden ir como tales municipios, esto es evidente. Ahora, lo que sí es también evidente es que hacer un esfuerzo para que, bien a instancias de la Generalitat, bien a instancias de la Administración central, haya una presencia de los municipios, este es un tema que parece ser que el señor Conseller acoge y que nosotros consideramos que es de la máxima importancia.

En el tema de la policia de uniforme..., claro, el artículo 4 del Reglamento es una solución, pero quizá no es la solución absoluta. De momento ya vale, pero lo que pasa es que no se trata tanto de que excepcionalmente, con autorizaciones singulares, se permita que tal o tal misión sea cumplida de uni-

forme o de no-uniforme, sino de la posibilidad, en el futuro, de establecer orgánicamente, con carácter fijo, determinadas funciones y con determinados efectivos asignados a ella que tengan o no tengan el uniforme. Esto es lo que realmente es tener una policia que sea de uniforme y no-uniforme simultáneamente, aunque ya comprendo que, en un paso inicial, quizá esto resuelve parcialmente e inicialmente el tema.

Nos complace lo que nos ha dicho del tema de la mujer; lo que pasa es que es establecerlo como un principio general, o sea, hacer una proporción, la que se estime, pero que realmente la presencia de la mujer en el cuerpo de la policia autonómica es un imperativo de la Constitución.

Por tanto, y en resumen, aparte de estos temas centrales, únicamente reiterar con cordialidad, pero con firmeza, que realmente esperemos que nos encontremos con un informe de la policia autonómica, y esto no es una amenaza a nadie con tener estas largas sesiones otra vez, sino porque sinceramente creo que hace falta —y a medida que avance el proceso quizá esto sea más posible— otro informe que no esté tan ligado a la coyuntura concreta de un momento determinado, sino que realmente plantee una filosofía y una visión global de la policia que permita, con mayor conocimiento de causa a algunos Grupos parlamentarios, o al menos al nuestro, poder opinar acerca de esta cuestión.

Nada más, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, només aclarir que em semblava que ho havia dit, però no he entès que el senyor Valentín no ho havia entès prou clar, que, efectivament, em sembla haver dit que estic per un model descentralitzat en els tres nivells que el senyor Valentín ha dit, és a dir: estatal, autonòmic i municipal.

El Sr. PRESIDENT: Bé, pel Grup parlamentari Socialista té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller, en nom del Grup Socialista, per a fer la nostra aportació en aquest debat, un debat que, com tots sabem, cal que acabi o pot acabar en unes resolucions, i això em penso que justifica l'interès, el detall, l'extensió que li estem donant. I justifica també l'expectació, a pesar de tot, senyor Conseller, perquè és normal que la gent es preguntí què passa amb les promeses que des del Govern de la Generalitat es varen fer des del primer moment, quan es va dir que s'anava a la creació al més ràpidament possible de la policia autonòmica i quan, un any rera altre, es va dir: «aquest any, a final d'aquest any, hi haurà policia autonòmica.» Això ho va dir el President Pujol, va sortir molt destacat el 14 de gener del 81, i ho va dir el seu predecessor en el càrrec cada any, indefectiblement. Cada any, també, va haver-se de justificar. Qui ha creat, doncs, aquesta expectació? Aquesta expectació, l'han creada vostès, i, a part d'això, és molt natural que hi sigui.

Bé, doncs, en aquest debat nosaltres anem a fer una aportació crítica, evidentment, una crítica no solament del pla que ens ha presentat l'Honorable senyor Conseller, sinó de la gestió efectuada fins ara. I aquesta crítica, evidentment, és una crítica negativa, perquè, amb independència de totes les altres valoracions que es puguin fer, els resultats, en aquests

moments, de tres anys de govern són aquests: 75 mossos d'esquadra, un pla de creació de 280, absolutament fràgil, i res més. Vostès van rebre una herència de 25 mossos d'esquadra, l'han portat fins a 75 i ara la volen augmentar una mica. El senyor Conseller ha rebut dues herències difícils: una, la d'aquests mossos d'esquadra; l'altra, l'herència del seu predecessor en el càrrec que ocupa. Ara, naturalment, li correspon de desbloquejar, com ell diu contínuament, totes aquestes situacions. A nosaltres, realment, ens agradaria que això ho fes amb tot l'èxit possible.

Aleshores, per a desenvolupar aquesta aportació crítica, jo ho faré al més breu possible, però m'hauran de permetre que em refereixi, primer de tot als antecedents que ens porten avui aquí —això ho ha fet el senyor Casas-Salat i jo hi voldria insistir una mica. En un segon bloc, el procés normatiu que el senyor Conseller ens va recordar ahir. En un tercer, jo voldria assenyalar els errors polítics que creiem que ha comès la gestió del Govern de la Generalitat, i parlar finalment del pla però del que hi ha en el pla, i del que no hi ha.

Quant als antecedents, jo crec que cal, a pesar que es pugui creure poc constructiu, avui, explicar per què estem obligats, després de dos anys, a tancar un cicle que va començar el 29 d'abril de 1981, quan el Ple del Parlament va aprovar una Moció que l'Illustre Diputat senyor Ferreiro, del meu Grup parlamentari, va presentar. I aquesta Moció, evidentment, era el primer toc d'atenció, el primer impuls després d'haver hagut de denunciar ja la inoperància o la passivitat del Govern en matèria, concretament, de constitució de la Junta de Seguretat.

Ens ha fet molta gràcia, o ens ha resultat una mica xocant, si vostès volen, que ara es retregui que hi ha hagut una passivitat en el nomenament d'uns representants de l'Administració central a la Junta de Seguretat; però recordin que vostès, a part d'esgotar el termini de tres mesos que hi havia en l'Estatut per a constituir la Junta de Seguretat, varen esgotar altres cinc mesos. I, aleshores, nosaltres vam haver de denunciar aquest fet; vostès van constituir la Junta de Seguretat i, per descomptat, no van accelerar gaire la marxa, perquè durant l'any 1981 es va reunir cinc vegades, la Junta de Seguretat, i l'any 1982, si no em falla la memòria, es va reunir tres vegades. En total, hi va haver vuit reunions de la Junta de Seguretat durant el temps del Govern anterior.

Aleshores, a partir d'aquesta Moció, nosaltres vam proposar i tot el Parlament —jo crec que inclòs el Grup parlamentari de vostès— va acceptar que el que calia era que abans d'anar a realitzacions concretes, es vingués aquí, al Parlament, al Ple o a la Comissió, a explicar aquests propòsits com una qüestió prèvia; simplement com una qüestió prèvia, perquè aquí hi ha unes fases que consisteixen, com ha dit molt bé el senyor Conseller, que el Parlament s'ha de pronunciar, després s'ha de portar a la Junta de Seguretat i, si s'aprova, es realitza. Però això no es va fer així, i tant no es va fer així que hi va haver necessitat d'anar continuant amb els estímuls parlamentaris. I després de la Moció del 29 d'abril va venir una resolució del debat general del 25 de setembre de 1981, en què es va insistir en el tema. Aleshores es va començar a moure la Conselleria: va venir aquí el senyor Conseller de Governació. I durant l'any 1982 hi va haver necessitat que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya fes una denúncia per in-

compliment d'aquestes resolucions en el Ple, en el qual el senyor Conseller de Governació, doncs, va reconèixer, efectivament, les seves confusions, i això era, segons ell, l'explicació del perquè quedava en deute amb el Parlament.

No obstant això, les coses no es varen arreglar, i ens vam trobar amb la necessitat d'exigir que es contemplés un pla, que es portés, que s'estudiés i que es debatés. Quan això es va intentar de fer aquí, ens vam trobar que de pla, per escrit, no n'hi havia cap, no n'ha vingut cap encara; el que hi ha hagut és una explicació més o menys meritòria i més o menys detallada del senyor Conseller, però un pla escrit no hi és. És cert que hi va haver dos documents que es van aportar anteriorment. Nosaltres creiem que aquests són uns documents d'estudi, que tenen interès, en alguns aspectes bastant d'interès, però que no són un veritable pla.

El veritable pla, senyor Conseller, és el que vostè va explicar ahir, si hagués estat coherentment desenvolupat, si hagués tingut tots els elements que ha de tenir un pla o un projecte, i és un conjunt d'elements ordenats, en atenció al compliment d'uns objectius i d'unes finalitats. Nosaltres creiem que això no es va produir.

El fet és que, després de tot això, la Mesa del Parlament interpreta que hem de tenir aquest debat en la forma que l'hem de tenir avui, que és un debat, per tant, encarregat pel Ple, i que n'hem de treure unes conclusions o unes resolucions.

Per a arribar aquí, senyor Conseller, hem passat dos anys. És clar, des del nostre punt de vista això no ha estat responsabilitat dels Diputats, no ha estat responsabilitat del Parlament. La nostra opinió és que és conseqüència de la seva passivitat, de la seva falta d'interès d'impulsar el tema de la policia autonòmica, almenys en una forma diferent de la que vostès en aquests moments es proposen.

Bé, dit això, ara m'hauran de permetre que comenci allà on va començar el senyor Conseller, en el procés normatiu que s'ha seguit i que ell ens va explicar molt detalladament i molt correctament, llevat d'alguns comentaris que ell hi va fer, i amb què, evidentment, nosaltres no estem d'acord.

Després de parlar-nos —i ens hem de remuntar als anys cinquanta— dels dos famosos decrets que creen el cos de mossos d'esquadra, la secció de mossos d'esquadra de la Diputació de Barcelona, hi ha una peça clau, jurídicament parlant: és el Reial Decret del 24 d'octubre del 80. Aquesta peça clau té importància, evidentment, el que passa és que hi ha certes coses que aquest Reial Decret no diu, i ens va semblar que el senyor Conseller les sobreentenia. Som en el terreny, per tant, de començar a detectar quines són les infraccions o les il·legalitats que, des del nostre punt de vista, s'han comès en aquest procés. Bé, es va discutir i va argumentar el senyor Conseller que en traspasar-se la secció de mossos d'esquadra a la Generalitat, això comportava automàticament el desbordament de la competència territorial dels mossos d'esquadra i que, a partir d'aquells moments, es podia estendre sobre tot Catalunya. Miri, senyor Conseller, jo no voldria donar una afirmació categòrica sobre això, perquè crec honestament que això és discutible. Però jo no estaria gaire tranquil, la veritat és que no estaria gaire tranquil que això hagués estat possible i procedent, perquè no oblidem que la secció de mossos d'esquadra estava destinada a fer un servei d'àmbit provincial i que el que traspassava el Ministeri de la Governació era el que

tenia, no el que no tenia; tenia unes funcions, un servei limitat, i no tenia res més que això. Per tant, a partir d'aquest moment, jo crec que comencen a entrar la gestió política i l'activitat normativa del Consell Executiu de la Generalitat en una situació de gran fragilitat des del punt de vista legal.

Ara, la cosa es complica quan es comencen a dictar reglamentacions. El primer reglament que es fa, l'any 81, resulta que té el caràcter pròpiament de desplegament d'unes normes anteriors; és una reglamentació, administrativament parlant. Podia fer això el Consell Executiu? Nosaltres creiem que això, com a mínim, va ser una imprudència. El procediment correcte hauria estat arrancar d'una llei. Com —ens hem de preguntar— es pot desplegar una activitat reglamentària si no hi ha una llei prèvia? A partir d'aquí va començar el gran problema que, en realitat, ha estat sempre un enigma que hem formulat dient: els mossos d'esquadra són o no són policia autonòmica. Aleshores, per aquí hi ha hagut sortides més o menys curioses recorrent a l'expedient de l'embrió, i si aquest embrió realment està desenvolupat suficientment perquè sigui o no sigui policia autonòmica.

Bé, no ens hem d'enganyar, això realment no s'hauria hagut de desenvolupar sense una llei prèvia; jo em remeto ara, per exemple, a un treball que, probablement, molts de vostès coneixen, aparegut a *Taula de Canvi* el maig de 1980, escrit per Joaquim Tornos Mas, «Les competències de la Generalitat a l'Estatut de Catalunya», quan parla de la potestat legislativa i diu d'una manera categòrica el que ara vaig a llegir: «Pel que fa a la policia autònoma, que, segons l'article 13 de l'Estatut, podrà crear la Generalitat, crec que, aquesta decisió, correspondrà adoptar-la al Parlament mitjançant una llei. I recolzo aquesta opinió» —diu— «en el sistema de relacions existents entre llei i reglament de la citada comunitat autònoma o, allò que és el mateix, des d'una perspectiva organitzativa entre Parlament i Govern, tal com es dedueix del text estatutari, punt aquest» —diu ell— «que abordaré més endavant.

»Allò que ara cal destacar» —afegeix— «és que es tractaria, això sí, d'una llei sense gairebé cap altre contingut més que el de plasmar, en un article únic?» —s'interroga—, «la decisió política parlamentària de crear la policia autònoma.» I encara més avall, i és interessant, encara que sigui fatigós, diu: «En aquest sentit, cal proclamar, amb tot l'èmfasi, que els reglaments de la Generalitat no només no poden anar contra les lleis aprovades, sinó que ni tan sols no poden dictar-se al marge i amb independència d'una llei prèvia.» També diu: «En aquelles matèries o sectors que, segons l'Estatut, són reservades a la competència de la Comunitat Autònoma, sense intervenció legislativa prèvia de l'Estat —salvant sempre, com ja sabem, la tècnica de l'article 153 de la Constitució—, cal arribar a la mateixa conclusió.

»Per consegüent» —i aquí acabo la citació—, «tot i que no hi hagi aquestes remissions específiques a la llei, ha d'estimar-se que el reglament de la Generalitat no pot operar si no existeix prèviament una llei que reguli, encara que només sigui d'una manera mínima, la matèria o sector de què es tracti.»

Bé, a això, no s'hi va recórrer mai, quan, lògicament, si des del començament les explicacions que s'haguessin donat aquí ens haguessin portat, primer de tot, un pla indicatiu del que es pensava fer, abans de començar a ampliar plantilles, abans de crear res, pròpiament, després d'examinar el Pla, el Parlament

hauria pogut dir: doncs ara ens portin la llei, o farem la llei. I això no ha estat així, amb greu perill de la legalitat de tot el que ha seguit.

Del que sí que s'ha parlat, i és el recurs a què constantment s'ha alludit, és de la necessitat d'un reial decret que, des del Govern de l'Estat, elevés a la categoria de policia autonòmica els mossos d'esquadra. Aquest és el recurs que han adoptat vostès, i que la Junta de Seguretat ha indicat.

Bé, jo no sé si això hauria estat suficient sense la llei prèvia. Per a mi, l'íter correcte hauria estat: el Parlament dicta una llei i diu: «es constitueix la policia autònoma, o autonòmica, de Catalunya», i a continuació es diu: «si l'Estat ens transfereix, o ens ha transferit, els mossos d'esquadra i els dona la condició i categoria de policia autonòmica, queden integrats com a embrió de la policia autonòmica.» De tota manera, ni llei, ni reial decret. El reial decret, que jo sàpiga, ni tan sols s'ha demanat formalment. Se'm dirà que també el podia dictar directament l'Administració central, a requeriment dels seus representants a la Junta de Seguretat. Jo li dic que no, senyor Conseller. Estimo que l'Administració no pot dir que els mossos d'esquadra queden convertits en policia autonòmica, si prèviament no és la Generalitat, no és la comunitat autònoma, que decideix, per un acte de voluntat política i institucional, crear la policia autonòmica. Aleshores sí; o han de ser dos actes coincidents, simultanis, o bé ha de venir primer la llei i després el reial decret.

Aquest és un punt de vista que, realment, l'exposo aquí per indicar que, a partir de totes aquestes infraccions, tot el que ha seguit és d'una fragilitat legal extraordinària, i, per tant, voldríem saber si la part representativa de la Generalitat a la Junta de Seguretat és conscient de tots aquests problemes, si ho ha estat, i, si ho ha estat, per què ha arribat a l'extrem de dictar, l'un darrera l'altre, una sèrie de decrets que, tots ells, evidentment, tenen un vici d'origen. I se'm dirà, evidentment, que la Junta de Seguretat li ha convalidat —aquesta és la paraula que s'ha utilitzat— per un acord el que s'havia fet anteriorment. Li ha convalidat, podríem dir, políticament; jurídicament jo no crec que hi hagi cap convalidació, perquè no és ningú, ni tan sols la representació de l'Administració central, per a dir que el que s'havia fet era correcte; ni tan sols això. De tota manera, quan es diu que s'ha convalidat vol dir que abans no era vàlid. Vostès van fer continuament, l'un darrera de l'altre, una sèrie de fets i han dictat una sèrie de disposicions que saben positivament que no eren vàlides en la mesura que han necessitat ser convalidades.

Tot això, jo diria, senyor Conseller, que és motiu de crítica, i de crítica molt severa, perquè, realment, el problema de constituir la policia autonòmica ens ha de portar a discutir sobre el fons de la qüestió, però no podem edificar sobre una base estantissa i tan fràgil en una cosa tan important.

Juntament amb tot això, jo hauria de recórrer ara a descriure el que són, des del nostre punt de vista, els errors polítics que vostès han comès al llarg de tots aquests tres anys sobre els problemes de la policia autonòmica. M'he referit ja al retard amb què van muntar la Junta de Seguretat, el poc impuls que vostès van donar —i també, evidentment, amb la part de responsabilitat que correspon a la representació de l'Administració central a l'època de l'anterior Govern—..., però, sobretot, el seu gran error, per a mi, és també d'omissió

exactament igual en aquest terreny que ara diré, com en el de la policia autonòmica, que és no coordinar les policies locals. És clar que vostè ens explica que hi ha una comissió i que hi ha subcomissions i que s'estan fent moltes coses, però tres anys, senyor Alavedra, tres anys, i les policies locals no han estat coordinades, quan aquesta és una facultat, és una competència absolutament indiscutible de la Generalitat. Vostès tenen una Direcció General, vostès han tingut elements per a fer-ho, i vostès han anat vegetant sobre aquest punt. I quan faig aquesta crítica no la faig perquè sí, simplement perquè vostès hagin incomplert això, perquè ho lligo directament amb el tema de la policia autonòmica, perquè, el tema de la policia autonòmica no l'hem de contemplar, ni el podem contemplar, sense tenir en compte els problemes de la coordinació de la policia local, perquè, efectivament, si amb això reeixim, evidentment haurem creat unes condicions òptimes perquè la policia autonòmica pugui funcionar, potser amb no tants elements com, en principi, seria de desitjar, però d'una manera molt eficient. I això és una altra responsabilitat de vostès, és una crítica que els fem, i que em sembla que serà difícil —tot i els recursos dialèctics del senyor Conseller— que vostè em pugui dir alguna cosa que excusi aquesta flagrant passivitat en matèria de coordinació de policies locals.

Contradiccions en què han incorregut des de llavors fins ara? Moltíssimes. Quant al plantejament de la seva visió de la policia. Des de dir-nos, al començament, que, efectivament, la policia s'havia de crear —la policia autonòmica, em refereixo— a partir de la coordinació de les policies locals, oblidar-se'n després i dir que es crearia a partir dels mossos d'esquadra —una contradicció—; les promeses temeràries que vostès han fet contínuament, que han desorientat l'opinió pública, perquè més valia que callessin en això o més valia que diguessin —portats d'aquest realisme que avui ens planteja el senyor Conseller—, haguessin dit: mirin, això de la policia autonòmica és difícil de crear, hi ha problemes, farem el que podem, no parlem de policia autonòmica, parlem de mossos d'esquadra, perquè no sabem quan la podem batejar com a policia autonòmica. Això hauria estat realisme. Això era pragmatisme. En bona hora vinguin el pragmatisme i el realisme, però a nosaltres ens hauria agradat més veure'ls abans.

Desencerts, per tant, lligats, lògicament, amb les infraccions legals que he denunciat, el fet d'una convocatòria el mes de juny, quan vostès no tenien convalidat res encara per a l'ampliació de la plantilla de mossos d'esquadra, i ara pretendre que, amb la declaració de la Junta de Seguretat en la seva reunió del 6 d'octubre, està tot convalidat, quan ni tan sols s'han derogat formalment els decrets anteriors, o bé, en tot cas, si s'han derogat, la convocatòria està feta a partir d'un decret anterior. Tot això em sembla que és bastant greu.

En definitiva, hi ha una sèrie d'actuacions de vostès que s'han jugat en el buit, una sèrie de realitzacions que s'han fet sense complir les seves obligacions legals. En definitiva, uns fets consumats que més valia que no els haguessin realitzat. Aquí no s'ha parlat, per exemple, entre altres temes, d'un tema important, i ens agradaria saber què ens diu el senyor Consellers sobre això: què hi ha de la compra d'armes que ha fet la Generalitat, el Consell Executiu —d'armes curtes—, per a atendre les necessitats dels mossos d'esquadra. És que això

—pregunto— va passar al seu dia per la Junta de Seguretat? Jo diria que no, jo no ho he vist mai esmentat, jo no en tinc coneixement. Què hi ha d'uns grups d'informació policíaca, dels quals s'ha parlat també: ha passat això per la Junta de Seguretat? Tot això són actuacions de vostès que jo diria que són, com a mínim, impremeditades i que són motiu de retret, que, en aquets moments, nosaltres els hem de fer.

Finalment, parlem una mica del Pla. El Pla que vostè ens ha presentat, ens l'havia de presentar així, senyor Conseller? A mi em sembla que no, que no era la forma de presentar un pla. Vostè ens ha fet una explicació —i ja ho he dit abans—, però i per què, pregunto, per què no ens hauria pogut enviar aquesta explicació per escrit posant negre sobre blanc tot això que vostè ha dit i donar-nos una oportunitat, una mica més llarga que les escasses vint-i-quatre hores que hem tingut, per a estudiar el que vostè ens ha dit. Això no hauria pogut venir així. No hauria estat molt més rigorós, molt més seriós fer les coses d'aquesta manera? A nosaltres ens sembla, doncs, que aquí vostès no han estat a l'altura que havien d'estar a l'hora de complir una resolució, dues i tres, tan importants i contundents d'aquest Parlament, dient-los que enviessin aquest pla de creació de la policia autonòmica.

Aleshores, un es pregunta: aquest pla —estigui fet per escrit o no ho estigui, és igual—, quins objectius havia de servir? Vostè ens ha vingut amb una actitud de modèstia i ha estat, diríem, el seu *leitmotiv* constant per a replicar a totes les intervencions anteriors, quan se li ha demanat per què no havia una visió més àmplia, més global. Vostè ha dit: efectivament, no me'n recato, ho confesso, aquest pla obeeix a uns objectius modestos. Bé, aquí hi ha la nostra discrepància, com també la d'altres Grups parlamentaris. Per a nosaltres, aquest pla hauria d'haver estat un pla concebut, si no a llarg termini, com a mínim a mitjà termini. Ja sé que vostè repetirà allò que ha dit abans, que, efectivament, parlar dels projectes globals, de la globalització de concepcions és fer volar coloms, i que l'important és saber a què aténir-nos avui, ara i demà.

Doncs bé, jo li dic que nosaltres no compartim aquest punt de vista. Evidentment, nosaltres no volem utopies, però vostè sap perfectament que un projecte que tingui una visió de futur no està renyit forçosament amb un sentit pràctic i pragmàtic. I això és el que els ha faltat a vostès. A nosaltres ens hauria agradat, igual com han denunciat altres Grups, que vostès haguessin vingut i ens haguessin dit si tenien o no una política per donar resposta a les necessitats de les seguretats i això és el que els ha faltat a vostès. A nosaltres ens hauria agradat, igualment com han denunciat altres Grups, que vostès haguessin vingut i ens haguessin dit si tenien o no una política per a donar resposta a les necessitats de la seguretat ciutadana del poble de Catalunya. Això és el que nosaltres hauríem volgut saber, i, dintre d'aquesta concepció política, en quines etapes volien arribar-hi. Perquè fixi-s'hi, senyor Conseller, que he mencionat les etapes. Per a mi, el fet que dintre d'un pla ambiciós s'assenyalin etapes és l'antídot que assegura que aquest pla pot ser realista, però, és clar, és evident que si construïm una peça sense saber on ha d'anar encaixada, aquesta peça pot no servir per a res més —com s'ha dit aquí— que per a uns interessos conjunturals. I res més.

Per tant, per què no ens diu, efectivament, quin és el seu projecte de futur per a Catalunya quant a policia autonòmica?

Una vegada més vostè em contestarà: «No depèn de nosaltres». Si ja ho sabem, que no depèn de nosaltres exclusivament, això, justament per això s'ha de dir, perquè depèn de nosaltres i depèn d'altres. Però no n'hi ha prou a ser tan escèptic, perquè això esterilitza políticament, de dir: «com que són uns altres els que ens han de dir que sí o que no, nosaltres callem, no diem res i veurem venir.» Ens sembla incorrecta aquesta política, li dic amb tota sinceritat; li dic amb tota sinceritat, que hi ha un altre plantejament, que és el que nosaltres hauríem volgut veure, és posar-nos en un doble punt de vista: un punt de vista dels interessos globals de tot l'Estat de les Autonomies i un punt de vista de Generalitat de Catalunya, i, aleshores, oferir un projecte, perquè no passa res per oferir un projecte. No es tracta ja d'aquella reivindicació punyent i urgent perquè ens donin alguna cosa més del que tenim; es tracta d'una altra cosa molt diferent, es tracta de tenir aquesta visió global, oferir-la com a projecte i veurem el que passa, veurem si això és o no és possible, però sabrem a què atènyer-nos. I això, vostè, senyor Alavedra, vostè ni ho ha dit ni ho ha volgut dir. Ha preferit callar, mostrar el seu escepticisme, i mostrar el seu capteniment pragmàtic. A nosaltres això no ens sembla que sigui el pla que els demanàvem.

Això és el que no tenia el pla. El que té el pla —vostè ho va explicar— per a mi és que hi ha moltes insuficiències. Jo no he entès exactament, encara, quina visió tenen dels serveis que ha de fer exactament la policia autonòmica o —diguem-ho clar— els mossos d'esquadra per ara, perquè, és clar, vostè va enumerar en el pla els objectius a cobrir de cara a la vigilància dels edificis i dels alts càrrecs de la Generalitat... Però, què vol dir vigilar un edifici? Vigilar un edifici significa simplement uns mossos vigilants en actitud de denúncia pel que pugui passar? Vol dir preparació per a rebutjar els atacs? Vol dir estar preparats per a desactivar uns explosius? Vol dir... No ho sabem, tot això, senyor Alavedra; tot això no se'ns ha explicat en absolut i jo —vaja, almenys amb una lectura ràpida del seu informe d'ahir— no ho he sabut veure. Per tant, ni tan sols aquest pla modest que vostè ens proclama i accepta, per a nosaltres no és satisfactori.

Jo acabo aquí, i vull resumir-ho, tot això. Simplement dient que des del nostre punt de vista, nosaltres creiem que el compromís que vostès tenien amb aquest Parlament, un compromís derivat d'unes resolucions d'aquest Parlament, no l'han complert o, si vostès ho volen, l'han complert tard i defectuosament. L'han complert —per dir-ho clar— malament. L'han complert tard perquè se'ls va demanar fa més de dos anys o fa dos anys aquestes explicacions que ens donen a posteriori, quan ja s'han tirat endavant moltes actuacions llastimosament fràgils, quan ja tenen engegat un procés de selecció i de reclutament de mossos d'esquadra, i no oblidi —llegeixi-s'ho una, dues i tres vegades si cal— que es deia sempre: ens portaran vostès aquí el pla per a poder-lo debatre amb caràcter previ a la presentació dels corresponents acords a la Junta de Seguretat, i una de dues, o els han presentat sense el pla o, si no els han presentat, un es pregunta per què no els han presentat a la Junta de Seguretat si els havien de presentar.

De manera que aquesta és la conclusió: vostès no han presentat aquest pla a l'hora, l'han presentat tard i l'han presentat malament, perquè, a més a més, valia la pena que el presentessin per escrit, perquè no han esborrat, diríem, no han purifi-

cat aquests defectes de legalitat anteriors, o sigui, que estem edificant sobre una base fràgil o una base —pitjor seria, encara— inservible, perquè, com li he dit abans, el propòsit, l'objecte del pla, per a nosaltres, hauria d'haver estat, com a mínim, un pla a termini mitjà, si no a llarg termini, i perquè no revela que vostès tinguin una veritable política sobre la seguretat ciutadana a Catalunya, ni una concepció del que caldria que fos la policia autonòmica catalana.

Finalment, crec que el pla no és correcte, no és bo, perquè —ja ho he dit— dintre de la modèstia de les seves ambicions, vostès ni tan sols han estat capaços de realitzar aquest pla en tres anys. I ara no sé si podem tenir l'absoluta seguretat que es pugui acabar de realitzar en el que queda de legislatura.

Nosaltres, per acabar, volem reconèixer que la creació d'una veritable policia autonòmica és una empresa difícil; això és veritat, que hi ha molts problemes a resoldre, però que és un objectiu que val més esforços i més ben orientats dels que s'hi han esmerçat. Vostès no els han fet, aquests esforços, i no sé si tenien la voluntat de fer-los —em referixo als esforços per posar dempeus un pla a mitjà o llarg termini. Jo, particularment, faig potser un judici temerari, però més aviat crec que no la tenien, aquesta voluntat. Em sembla que no es volien enfrontar amb aquest problema, i que ara, en aquest moment, l'únic que els preocupa és poder dir, d'alguna manera, que al cap de quatre anys s'ha complert més o menys allò que vostès deien: els mossos d'esquadra a la Rambla, és a dir, una policia decorativa. Tinc la sensació que el que interessa és que aquests mossos d'esquadra puguin ser un element decoratiu durant la pròxima campanya electoral al Parlament de Catalunya.

A nosaltres ens sembla, senyor Conseller, que calia treballar d'una altra manera, començar pel començament, fer les coses ben fetes, fer aquesta Llei, que és l'acta de voluntat política de Catalunya, de dir: «anem a crear la policia autonòmica», i treure tota sospita i tot enigma des del punt de vista jurídic, legal i polític; a continuació sol·licitar que pel Govern de l'Estat siguin transferits en adequada condició de policia autonòmica els mossos d'esquadra, continuar pensant sobre aquest pla, en la forma que he indicat, no conjuntural, no immediat, sinó a mitjà o a llarg termini, i establir amb l'Administració central aquest diàleg transparent i ben intencionat, que jo no dubto que vostè vulgui mantenir —vaja, jo diria que n'estic segur—, i tots nosaltres hi volem contribuir i hi hem contribuït, encara que moltes vegades no es digui o no es reconegui.

Voldríem, doncs, que féssim això i ho enfoquéssim amb una visió de futur àmplia i de globalitat. Crec que allò que ja està en via i està engegat, ho podríem avalar, o, si vostè vol, ho podríem salvar, ho podríem salvar, sempre que, evidentment, tots hi poséssim bona voluntat, vostès fossin suficientment autocrítics per a reconèixer els molts errors que han comès i, per descomptat, vostès entenguessin que el que es va a fer no és això i prou, sinó que és una peça d'un conjunt que entre tots hem de construir i que ha de ser objecte d'un pla molt més meditat que el que vostè ens ha exposat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, al Diputat senyor Casares jo li haig d'agrair dos tipus de coses: unes de positives i les altres de negatives. Les positives, desgraciadament, són ben poques, és el fet de reconèixer, ell, que la creació de la policia autonòmica és difícil, i la de reconèixer-me una voluntat positiva de diàleg, que jo normalment procuro tenir amb tothom i amb l'Administració central, i ell ho reconeixia. I les altres que també li agraeixo són les negatives, i dic negatives perquè ell ho ha dit, ell ha dit: «la meua crítica serà negativa.» Però jo agraeixo la crítica sense qualificatiu, perquè no crec en això de la crítica constructiva, crec només en la crítica. Per tant, li agraeixo les dues cosetes molt petites que ha dit d'un cert caire positiu o que, almenys, jo vull interpretar com a positiu, i li agraeixo tot l'altre, evidentment, negatiu, però que jo faig positiu en el sentit que la crítica, sigui de l'estil que sigui, sempre és positiva.

Dit això, jo li haig de dir que no estic d'acord amb el plantejament bàsic del seu discurs, perquè jo crec que en el temps del qual ha disposat ha esmerçat una gran part a criticar el passat, amb una crítica molt forta de tot el procés, procés que —encara que ell digui que jo he tingut una herència pesant— jo, evidentment, faig meu, perquè tot el passat i tot el present jo, com a Conseller de Governació del Govern, l'haig de fer meu i, a més a més, quan no és una nova Administració sinó que és la mateixa. Per tant, jo n'assumeixo tota la responsabilitat i admeto les crítiques que pugui fer el senyor Casares, tant al pla actual com al passat.

Però he vist en el senyor Casares una intenció —i això és una interpretació molt personal meua, senyor Casares—, que és que vostè diu: «si vostès són suficientment autocrítics, potser salvarem el procés», com una mica de flagel·lació, de càstic: «heu de reconèixer que ho heu fet molt malament i, aleshores, potser us ajudarem.» Bé, això és un estil amb què em sembla que vostè, en l'última frase, ha palesat quina ha estat la intenció de tot el seu discurs; almenys, a mi m'ha semblat que per aquí anava tota la seva argumentació. És a dir, vostè, en definitiva, en el pla actual hi troba excessiva modestia, hi troba que no hem parlat d'això, però jo diria que veu que és un pla realista i que mereix ser salvat; a condició, això sí, que quedi ben clar que tot el procés ha estat equivocat i que vostè vol deixar ben assentat que l'Administració actual és capaç de salvar-ho, perquè Catalunya pugui tenir policia autonòmica, a condició que reconeixem que fins ara ho hem fet molt malament. Bé, això és una interpretació meua, senyor Casares.

Aleshores, jo crec que ahir vaig argumentar molt el tema de l'origen i de l'evolució dels mossos d'esquadra, efectivament, pensant en vostè. Perquè sabia que aquesta crítica de tipus jurídic vindria per aquí, i, aleshores, jo no puc estar d'acord amb les coses que vostè ha dit, des del meu punt de vista, perquè crec que, efectivament, per exemple, estendre els mossos d'esquadra a tot Catalunya és una atribució que teníem, que no queden limitats els mossos d'esquadra a la província de Barcelona —entre altres coses perquè no ho ha estat mai, a la província de Barcelona. Ja vaig tenir molt interès a dir ahir que estava limitat a la vigilància i manteniment de l'ordre del palau provincial, residència presidencial i cordó tècnic exterior de seguretat dels dits edificis, i que, per tant, en el moment que es traspassa això a la Generalitat i que

es deroguen una sèrie d'articles, s'aplica a l'àmbit territorial de la Generalitat, és a dir, a tot Catalunya. Això, ho vaig explicar ahir i no hi tornaré. Em sembla que aquí tenim interpretacions diferents. Però, al mateix temps, el famós Reial Decret al qual jo vaig fer referència constant ahir, i que vostè reprenia avui, que és el 25/79, del 80, transferia a la Generalitat les funcions atribuïdes anteriorment al Ministeri de l'Interior sobre reglamentació, organització, administració i inspecció de la secció esmentada, i en virtut d'aquesta transferència de la reglamentació que tenia el Ministeri de l'Interior, en virtut d'això la Generalitat fa la seva reglamentació sobre els mossos d'esquadra.

D'altra banda, li volia precisar —i això és una qüestió de detall— que quan vostè diu: «han passat de 25 a 75», li diré que hem passat de 25 a 100 i que són ara 280 més. Dic això perquè, és clar, 25 mossos d'esquadra no són res, però ens movem en unes quantitats tant petites que és un 25%. Però, en fi, dit sigui de passada, jo sempre he parlat de la modestia de les xifres per justificar, per dir que no comprenia tant l'expectació. Vostè crec que ha argumentat que, l'expectació, l'havíem creat nosaltres. En fi, aquest és un tema en el qual no entro.

Vostè ha retret que la Junta de Seguretat s'havia reunit poc. És cert, jo ho he reconegut. Un dels defectes de la Junta de Seguretat és que s'ha reunit poques vegades, les cinc vegades del 81, o les tres del 82 —prenc les seves xifres com a bones, no les tinc aquí però segurament són exactes—, en tot cas, és poquíssim, i ja li he dit el desig, tant de la representació de l'Administració central com de mi mateix i de l'Administració autonòmica, de reunir-nos sempre que sigui convenient, i ens reunirem la setmana que ve, perquè hi ha tota una sèrie de temes pendents, però, com a mínim, un cop cada mes.

Que si els mossos d'esquadra són policia autonòmica o no. Això lliga amb tot el tema jurídic que vostè ha plantejat l'inici de la seva intervenció. Miri, als mossos d'esquadra, en el famós Decret que fixa el reglament, se'ls assignen funcions de policia autonòmica, i, per tant, els reconeixem com a policia autonòmica. L'Administració central, en la Junta de Seguretat del 6 d'octubre i en les Juntes de Seguretat següents, també considera que els mossos d'esquadra són policia autonòmica i que fer la policia autonòmica a partir dels mossos d'esquadra com a procés, deixant a part ara les discrepàncies que puguem tenir de tipus jurídic, és un procés vàlid. Hem de considerar que els mossos d'esquadra són policia autonòmica i que falta un Reial Decret convalidant, consolidant, refermant —el verb té la seva importància, però jo no hi voldria entrar— tot aquest procés. Un Real Decret que vostè retreu —m'ha semblat entendre— que nosaltres no haguem reclamat. Jo haig de dir-li que aquest Reial Decret, d'una manera formal, ha dit vostè, perquè vostè sap que d'una manera no formal —ja ho he dit en alguna altra ocasió— n'he parlat amb el Ministre Barrionuevo, n'he parlat amb el delegat del Govern, senyor Martí Jusmet, el senyor Martí Jusmet m'afirma que l'ha demanat diverses vegades al Ministre Barrionuevo i que aquest Decret vindrà, i que, en principi, no hi ha cap dificultat perquè vingui, i, aleshores, tot aquest procés legal, tinguem discrepàncies o no, quedarà consolidat, o, si a vostè li agrada més, convalidat... I finalment ens trobaríem en aquesta situació que vostè qualifica de fràgil, i jo no estic d'acord que

sigui fràgil, però, fràgil o no, ens trobaríem amb aquest procés convalidat per a poder fer la policia autonòmica a partir d'aquell Cos de Mossos d'Esquadra que avui, segons el nostre criteri, i segons el criteri de l'Administració central, ja són mossos d'esquadra.

Jo crec, sincerament, que quan a la Junta de Seguretat es pren un acord que fa falta un reial decret sobre aquest tema i que en aquesta Junta de Seguretat hi ha la representació de l'Administració central, no té sentit fer retret a l'Administració autonòmica si ho reclama, si escriu una carta, si ho fa formalment, perquè els senyors que estan allà a la Junta de Seguretat no son allà perquè siguin —ja ho he dit durant el curs d'aquest debat—, Governadors Civils de quatre províncies catalanes. Hi podria haver allà uns altres senyors. Aquells senyors representen l'Administració central. Representen el Govern central, han estat nomenats pel Consell de Ministres i podrien ser quatre Governadors Civils o quatre senyors que el Govern hagués volgut designar. Aquells senyors allà són l'Administració central, no són el Governador Civil de Barcelona, el de Girona, el de Lleida i el de Tarragona, que, evidentment, no fan reial decrets, però l'Administració central sí que en fa, el Govern sí que en fa, i aquells senyors representen el Govern. I aquí que cadascú assumeixi la seva responsabilitat, i si filem prim jurídicament, filem prim en tota interpretació. Quan els Governadors Civils puguin dir: oh, és que els decrets els fa el Govern, insistiu prop del Govern. No no, és que ells representen allà el Govern. Ara, si fa falta fer una gestió per a ajudar que el Govern central faci aquest reial decret, com que nosaltres volem que, realment, tot el procés quedi consolidat i fer la policia autonòmica, evidentment, la farem, i a partir del moment que se m'ha dit això, jo ja he fet la gestió immediatament, i faré tantes gestions formals com calguin. Però jo entenc que quan a la Junta de Seguretat hi ha dues Administracions i es pren un acord que afecta una de les Administracions, el mínim que es pot pensar és que aquella Administració complirà, i, per tant, jo crec que és un greu defecte que aquest reial decret no s'hagi fet. I és un greu defecte que no s'hagi complert un acord de la Junta de Seguretat del 6 d'octubre, encara que allà hi hagués una altra Administració, perquè els canvis de partits al Govern com a conseqüència del vot popular no poden afectar els compromisos institucionals de l'Administració.

Polícies locals i coordinació. Jo he explicat tot el que s'ha fet. Les subcomissions. El senyor Casares retreu en aquest tema el que no s'ha fet durant tres anys. Jo li estic dient que hi ha una sèrie de subcomissions treballant, que aquest tema és, efectivament, de la màxima importància, que s'han repartit una sèrie de diners, votats, evidentment com sempre, per aquest Parlament per a la formació, que el criteri de la definició de funcions del material és un tema important i que la Comissió de Coordinació està treballant en aquests temes, i que, a més, abans del 30 de juny hi ha un compromís formal expressat per mi de presentar a aquest Parlament el Projecte de Llei de coordinació de polícies locals.

El Pla. El senyor Casares ha dit que s'havien fet tota una sèrie de coses, al seu entendre modestes, sense haver presentat un pla i sense que el Parlament en tingués coneixement. Jo haig de dir al senyor Casares que aquest Parlament, no solament té coneixement de tot això, sinó que ho ha votat, perquè

ha autoritzat els crèdits. És a dir, que no s'ha presentat un Pla formal escrit, potser sí, malgrat que jo aquí tinc uns papers que va presentar el meu antecessor que diuen: «Estudis del Departament de Governació sobre la Seguretat Ciutadana i la creació d'una policia autonòmica per a Catalunya» El senyor Casares segur que no considera això un pla, perquè ho ha dit, i que considera que són uns estudis. Però el que no pot dir és que les coses modestes, ho torno a repetir, i el senyor Casares també ho deia, que es fan, per exemple, els 280 mossos d'esquadra..., doncs bé, aquests senyors s'han de pagar amb uns diners que ha autoritzat el Parlament de Catalunya. L'Escola de Formació es fa amb uns diners que ha autoritzat el Parlament de Catalunya. Per exemple, les armes, els revòlvers, per un import de 10 milions de pessetes és una partida de 20 milions autoritzada pel Parlament de Catalunya per a comprar, precisament, aquests revòlvers. És a dir, que tot això ha estat, realment, votat per aquest Parlament i totes les coses que estem fent en la policia autonòmica són coses de les quals no solament el Parlament tenia coneixement, sinó que han format part del debat del Pressupost, ha vingut la Conselleria de Governació a informar la Comissió, han anat al Ple, hi ha hagut esmenes, s'ha votat, i moltes de les coses, a més a més, les ha votat el Grup del senyor Casares. Per tant, el tema del Pla, escrit o no escrit, d'acord, però tot els altres temes, fins i tot el de les armes, al qual feia referència el senyor Casares, ha estat en una partida, evidentment, autoritzada per aquest Parlament i que és la partida 04 07 642 00/4, Projecte d'adquisició d'armament i materials per a la dotació del Cos de Mossos d'Esquadra, 20 milions de pessetes, dels quals s'ha fet una despesa de 10.

El senyor Casares em diu molt sovint que jo li contestaré del que ell em diu. I ho diu per les contestacions que he fet a Diputats que han intervingut interiorment. Em diu que jo li diré que el pla global és fer volar coloms. Aquesta expressió «fer volar coloms», jo no l'he dita, i no la puc dir. Un pla global no és mai fer volar coloms, però jo dic que perquè la Generalitat faci un pla global de seguretat ciutadana quan aquesta competència és exclusiva de l'Estat, quan falten les dues lleis orgàniques que han de definir la policia autonòmica i les funcions dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, quan tenim, com a projecte immediat crear aquest petit cos de policia autonòmica, que jo desitjo que es desenvolupi molt en el futur, i que pugui anar fins al límit de les funcions supracomunitàries i extracomunitàries com deia abans contestant al senyor Valentín, a mi em sembla simplement inútil en aquest moment, perquè la definició d'un pla general, i quedar tots molt satisfets, jo ja he dit diverses vegades que prefereixo actuar en funció de les possibilitats i en funció de les negociacions de la Junta de Seguretat i en funció de les dotacions i de la composició numèrica... I a mi em fa por que tot aquest plantejament que diu: «ho heu fet malament s'ha de revisar i no es pot fer res fins que no hi hagi un pla global o fins que no hi hagi una Llei, quan la transferència de reglamentacions ha estat feta», pugui ser unes dilacions que facin que caiguem en el que el senyor Casares ens denuncia: que hem dit policia autonòmica aquest any, i no l'hem pogut fer; policia autonòmica l'any següent i no l'hem pogut fer. I ara jo dic: policia autonòmica per a aquest any 83, i espero de la col·laboració total del senyor Casares, del seu Grup, que en definitiva és el Grup del

Govern, és el Grup de l'Administració central, és el Grup de la representació de l'Administració central a la Junta de Seguretat, que aquesta promesa, encara que el senyor Casares consideri que és modesta, es pugui complir aquest any 83, i em sembla que hi ha totes les possibilitats en aquest pla modest que jo he exposat perquè això es pugui complir. I dic al senyor Casares això sense cap mena d'agressivitat, però amb la mateixa claredat amb la qual ell s'expressa, i que jo li agraeixo molt de debò, perquè em sembla que parlar clar fa guanyar temps i facilita, en definitiva, l'entesa. I li ho dic amb tanta més força moral que molt sovint hem estat acusats pel seu Grup d'això, el doble llenguatge, que jo no voldria que ara el Grup Socialista en el Parlament de Catalunya es convertís en l'exponent màxim del que en podríem dir el doble llenguatge i que sobrepassés les acusacions que es van fer a Convergència i Unió sobre aquest tema. És a dir, no voldria que es produïssin una sèrie de fenòmens de votacions aquí o de discursos complementament contradictoris amb el que després fa l'Administració central.

Ja sé que el senyor Casares aleshores em podrà dir: bé, jo sóc del Partit dels Socialistes de Catalunya, jo sóc del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; l'Administració central és un altre tema, el PSOE és un altre tema. Aquestes explicacions a mi no em valen; quan es fan una sèrie de discursos han de respondre a realitats; si no, aquests discursos no li aguantaran massa temps, senyor Casares; vull dir que cauran al buit. Pensi que no es pot dir que tot això és modest i que després no passi a la Junta de Seguretat. Per tant, jo li agraeixo, infinitament, que em digui que tot això és modest, perquè això és la màxima garantia que això passarà a la Junta de Seguretat. I li ho agraeixo completament que vostè em digui que podem salvar el tema si fem autocrítica, perquè a mi el que m'interessa, realment, és salvar el tema.

Per tant, senyor Casares, permeti'm aquesta punta una mica de llenguatge clar, vostè l'ha fet molt clar en les seves crítiques al Consell Executiu i està en el seu dret, però jo estic en el meu dret en aquest torn de rèplica per a dir-li exactament que totes aquestes paraules que vostè ha dit, jo les tinc molt gravades, i això em permet sortir d'aquesta reunió, siguin quines siguin les resolucions, plenament optimista que aquella promesa que vostè diu que hem incomplert tantes vegades, aquesta vegada es complirà, que és que tindrem policia autonòmica l'any 83.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Vol intervenir el senyor Casares?

El Sr. CASARES: Sí, senyor President. Em sembla que puc ser molt breu. Primer, un parell de puntualitzacions molt concretes.

Hi ha una qüestió de detall, i no voldria caure aquí en una espècie de «tiquismiquis» jurídic, però sí que convé que, com a mínim, em faci entendre, si és que no se m'ha entès: el problema del Reial Decret de l'any 80 de la transferència dels mossos d'esquadra a la Generalitat. El senyor Conseller diu: «Se'ns van transferir unes funcions, d'una força pròpiament d'ordre públic, i nosaltres, per consegüent, ho vam desenvolupar mitjançant una reglamentació, reglamentació que podíem fer d'acord amb el Real Decret. Això sembla impecablement correcte, però el resultat no ho és, perquè, aleshores, en funció d'això, es diu i se sosté des de la Generalitat, i per

consegüent això ho podíem fer sols, perquè si no era policia autonòmica ho podíem fer sols, però és que el senyor Conseller ens ha reconegut que el que sí que feien, i encara s'ha dit moltes vegades, són funcions de policia autonòmica.

Doncs bé, aleshores jo li dic, si vostès creien que el havien rebut eren uns mossos d'esquadra que feien funcions de policia autonòmica, per què no deixaven a la Junta de Seguretat que fés funcions de Junta de Seguretat en relació amb aquestes funcions de la policia autonòmica? I, per tant, vostès haver acudit a la Junta de Seguretat presentant tots els reglaments, perquè, evidentment, estatut, reglamentació, dotació, etcètera, selecció, tot això havia de passar a la Junta de Seguretat. Cosa passada, senyor Conseller, cosa passada, però cal puntualitzar-la.

Demandar el Decret, un altre punt que li vull puntualitzar. El famós Real Decret; vostès s'han estès molt dient: bé, per què l'hem de demanar nosaltres i no el demana la representació de l'Administració central. Potser tampoc no m'he explicat bé. Aquí no es tracta d'un problema de diligència, jo no estic insistint que sigui demanat formalment aquest Real Decret perquè vostès siguin més diligents ja que no ho és l'Administració central, no és això. És perquè crec, i em puc equivocar, que l'Administració central per si, diríem d'ofici, no l'ha de dictar ni el pot dictar, perquè seria tant com una intromissió en les facultats, en les competències de la Generalitat de Catalunya, perquè qui ha de dir si es crea policia autonòmica som nosaltres, i el cas, per tant, és diferent, com a mínim matisadament diferent del que passa o ha passat al País Basc, perquè, com vostè sap molt bé, a l'article 17 de l'Estatut d'Euskadi hi ha una referència als cossos de Miñones i Mikeletes, que són ja, aquells sí, nomenats germen de la policia autonòmica, i, per tant, l'Estat, fent un real decret per si mateix, podia fer aquestes transferències sense cap intromissió.

Jo estimo que aquí és diferent, els mossos d'esquadra no estan mencionats a l'Estatut, i, per tant, seríem nosaltres els qui hauríem de demanar que es fes aquest real decret. No és un problema, doncs, de diligència, no és un problema d'instància, d'agafar un telèfon o no —bé, sí, d'instància sí, o si vol vostè de comunicació escrita demanant-ho, o bé a través directament d'un requeriment que pugui fer aquest Parlament al Govern, o bé a través d'una instància que pugui fer aquest Parlament al Consell Executiu perquè ho faci, o vostès directament ho poden fer. Aquesta és la segona puntualització. I, pràcticament, una altra, que també convé que la faci: els famosos pressupostos i els crèdits autoritzats, que a vostè li serveixen, segons m'ha semblat, com a taula de salvació per a evitar el naufragi. Escolti, als pressupostos, efectivament, hi havia les partides amb els zeros, els uns i els dosos que vostè ens ha dit, però això és normal, perquè això són condicions necessàries perquè vostès puguin actuar, però no són condicions suficients. Si, a més a més d'això, vostès estaven obligats a presentar amb caràcter previ un pla, l'havien de presentar sabent, això sí, que tenien darrera l'autorització del pressupost per a fer les adquisicions que fos necessari. De manera, que jo diria que no ens retregui més en aquest sentit l'excusa de les partides pressupostàries.

I, per acabar, ara sí de veritat, jo li diré que de condició res. Jo, amb el que he dit al final, ni he volgut ni crec que estigui en condicions personalment de posar cap condició. Estic

d'acord amb el plantejament que ha fet vostè, és a dir, qualsevol explicació, enfocament de tipus polític, evidentment, em compromet en la mesura que les meves paraules queden inscrites dintre d'un conjunt polític; hi estic absolutament d'acord. I ara m'arrisco a dir, una vegada més, que de condicions, res, de doble llenguatge, res. El que hi ha són dificultats que ens hem d'esforçar tots a resoldre. Ara, al mateix temps que dic «de condicions, res» dic allò que es diu en castellà: «ayúdame y te ayudaré», i, en conseqüència, això vol dir que determinades actituds, determinades conductes —si no en vol dir autocrítiques no en digui autocrítiques—, determinades matisacions en relació amb comportaments anteriors, ajuden, senyor Conseller.

Moltes gràcies. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Bé, pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és i tenint en compte que tots els senyors Diputats m'imagino que tenen també dret a dinar a una hora correcta, intentaré ser concís, breu i precís en l'explicació del nostre Grup.

Explicació que gira entorn del que ahir vam escoltar amb molt interès, tota l'exposició del senyor Conseller que sobre aquest tema de la policia autonòmica va fer a la Comissió.

Volem, primer de tot, agrair a l'Honorable senyor Conseller la claredat amb què es va expressar i que, n'estem segurs, servirà per a aïllar d'una vegada per sempre tota una sèrie d'incomprensions que, d'un temps ençà, es detecten en relació amb el tema de què estem tractant, tema en què nosaltres també coincidim, com altres Grups parlamentaris, que és un tema institucional i que, per tant, hem d'actuar en funció d'aquest caràcter.

El nostre Grup expressa la seva satisfacció pel desplegament estatutari —concretament de l'article 13 de l'Estatut— que representa la creació de la policia autonòmica, creació que, sens dubte, correspon a la Generalitat i que creiem que el Consell Executiu està portant a terme de forma correcta, des d'uns plantejaments pragmàtics i seriosos a partir de l'actual Cos de Mossos d'Esquadra.

És cert que per a la creació de la policia autonòmica s'haurien pogut utilitzar altres vies, atès que és un cos de nova creació i no —com va passar en època republicana— un traspàs de funcions i persones. Però estem segurs que, en utilitzar altres vies, hauríem hagut d'esperar, sens dubte, l'existència de la llei prevista en l'article 149.1 29 de la Constitució, llei reguladora de les policies autonòmiques, llei que han d'aprovar a les Corts Generals i respecte a la qual no ens consta que el Govern del PSOE tingui cap pressa a presentar al Congrés de Diputats.

Per tant, considerem que és una sort que tinguem una força d'ordre públic dependent de la Generalitat, com són els mossos d'esquadra, que, a partir d'ella, puguem arribar a disposar d'una policia autonòmica. En aquest sentit, jo no coincidiria amb el que deia un senyor Diputat abans, que no tot acaba amb això, en el fet de tenir una policia autonòmica a partir dels mossos d'esquadra, sinó que tot comença a partir d'això. Crec que és una puntualització que el nostre Grup volia fer.

Som conscients que les coses s'han fet superant les dificul-

tats de tota mena que en cada moment s'han presentat. La manca de la regulació normativa que preveu la Constitució, la formació de la Junta de Seguretat, la decisió de l'Administració central i autonòmica de crear la policia autonòmica a partir de l'actual Cos de Mossos d'Esquadra, són problemes i etapes que forçosament requerien temps i estudi, cautela i pragmatisme.

L'Honorable senyor Conseller ens va fer una exposició molt acurada del marc jurídic en què es va produir la transferència del Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat. Certament, entenem que, independentment de la voluntat política que aquest cos constitueixi la policia autonòmica, tenim, sens dubte, que els Mossos d'Esquadra, com a força d'ordre públic depèn plenament de la Generalitat de Catalunya, la qual té competències sobre la seva reglamentació, organització, administració i inspecció, i, consegüentment, entenem que el Consell Executiu va actuar encertadament regulant el funcionament d'aquest cos mitjançant l'aprovació dels Decrets 191 i 192 de l'any 82, objecte de requeriment d'incompetència per part del Govern de l'Estat, que posteriorment va plantejar conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional, però que va ser retirat després d'una negociació política i en funció de la solidesa dels arguments arguïts per la Generalitat en defensa de la legitimitat de la seva actuació i en virtut de les competències que li conferia el Reial Decret, tantes vegades esmentat, 2579/80.

Aquesta evolució del Cos de Mossos d'Esquadra acaba amb la decisió presa per la Junta de Seguretat que «la policia autonòmica de Catalunya caldrà crear-la a partir del tradicional cos de Mossos d'Esquadra, mitjançant el corresponent decret del Govern central, seguint una via semblant a la que es va emprar en el cas d'Euskadi», i així consta literalment en el punt segon, apartat a), de l'acta de la Junta de Seguretat de Catalunya del dia 6 d'octubre del 82, i també, segons ens va dir ahir l'Honorable senyor Conseller de Governació, consta en l'última reunió de la Junta de seguretat que, amb la incorporació dels representants de la nova Administració socialista, també van confirmar la necessitat d'aquest procés i la seva consolidació mitjançant Reial Decret amb què els mossos d'esquadra passarien a ser policia autonòmica. Hem de recordar, tot i així, que el Reglament dels Mossos d'Esquadra ja estableix que exerceixen funcions de policia autonòmica.

És evident que hi ha una necessitat urgent de regularitzar aquesta qüestió mitjançant la promulgació del Reial decret de què fa una mica estava parlant en aquesta Comissió, i el que ens sorprèn desagradablement, al nostre Grup, és que això es vagi retardant. De tots és conegut que en la Junta de Seguretat l'Administració central —i en això torno a incidir en un tema de què fa un moment estàvem parlant també— està representada pels quatre governadors civils a Catalunya, i són precisament aquests senyors qui tenen la responsabilitat —entenem nosaltres— de trametre al Govern central, del qual —ho repeteixo— són els seus representants —i abans ho deia el senyor Conseller— nomenats pel Consell de Ministres —el Consell de Ministres del 23 de febrer—, ells són els que han de trametre la necessitat de promulgació d'aquest Reial decret i la inquietud pel seu retard. I quan fa una mica es deia que, d'alguna manera, això d'ofici no ho podia fer l'Administració, jo crec que aquí hi ha una dada important a

tenir en compte, que és un acord de la Junta de Seguretat en què aquests senyors eren presents.

El nostre Grup no vol amagar, senyores i senyors Diputats, la preocupació amb què veu el retard que s'està produint entorn aquest afer, i no voldríem pensar —m'imagino que no— que això és degut a una manca de voluntat política del Govern socialista de donar suport a tot aquest procés de policia autonòmica, perquè això nosaltres ho interpretaríem com una cosa molt greu.

El nostre Grup parlamentari agraeix les explicacions donades quant a la selecció dels nous mossos d'esquadra, perquè entenem que vénen també a clarificar una situació de la qual, com deia l'Honorable senyor Conseller, s'ha parlat molt i, de vegades, d'una manera desproporcionada, que ha portat a la creació d'una certa confusió. Entenem que el Consell Executiu està actuant correctament dins de les seves competències en tot aquest procés de selecció. Els mossos d'esquadra —ho vull recordar—, com a cos de força d'ordre públic, estan sota la jurisdicció de la Generalitat, i, per tant, podia fer totes aquestes proves que ha fet d'ampliacions que s'estan efectuant.

No tenim cap dubte que les proves de selecció d'aquests 280 membres a què ahir feia referència el senyor Conseller, amb què s'amplia el cos, s'han fet amb uns criteris plenament objectius, plenament comprovables i plenament identificables. Realment, la informació detallada que l'Honorable senyor Conseller ens va donar en aquest punt no ens deixa a nosaltres cap dubte i ens confirma en la idea que els requisits d'ingrés estan en la línia de la màxima exigència per a entrar a formar part d'un cos policial. Demanar més entenem que seria d'un perfeccionisme irreal o d'un intent de paritzar la creació de la policia autonòmica. Les previsions de personal que ens va fer el senyor Conseller estaven fetes realment partint del pragmatisme de la situació actual i en la línia de cobrir les funcions mínimes que el cos té encomanades, com són les de protegir els edificis i persones de la Generalitat.

El nostre Grup està totalment d'acord amb la voluntat exposada per l'Honorable senyor Conseller de Governació de procedir en els propers exercicis a una ràpida ampliació del cos a efectes de poder exercir les altres funcions que el mateix Reglament contempla com a pròpies dels mossos d'esquadra, i les que en el futur es puguin anar assumint. S'ha de continuar l'augment del cos dels mossos d'esquadra per tal que pugui cobrir les necessitats que requereix l'existència dels serveis de la Generalitat, com, per exemple, la de protegir els ciutadans que utilitzen els serveis de transports, i els centres d'assistència de la Generalitat, com procurar que els alumnes de les escoles de Catalunya tinguin la deguda protecció, o fer complir les disposicions en matèria urbanística, com l'assumpció del control del joc, com la protecció dels recaptadors de la Generalitat i tantes altres funcions que tot el volum de traspassos de serveis ha anat nodrint la Generalitat.

Si com deia el senyor delegat del Govern, el senyor Martí Jusmet, a Catalunya manquen 3 000 membres en els cossos i forces de seguretat de l'Estat, estem plenament convençuts que no hi ha d'haver cap problema per a aquesta ampliació, sobretot tenint en compte que, si no s'amplia el Cos de Mossos d'Esquadra, totes les funcions que aquest cos té encomanades i les que necessàriament tindrà en el futur hauran de ser fetes

pel cos superior de policia, per la policia nacional o per la guàrdia civil. En aquest sentit, el nostre Grup parlamentari creu que ja, des d'ara, s'ha d'impulsar aquesta nova ampliació i reclamar que, quant al finançament del cos de policia autonòmica, se'ns faci exactament el que s'ha fet a Euskadi, és a dir, que l'Estat financii aquesta policia autonòmica, no solament en el que representen despeses de primer establiment, sinó també les despeses de funcionament. Repeteixo que si aquestes funcions no les fan els mossos d'esquadra, és a dir, la policia autonòmica de Catalunya, les hauran de fer les forces de seguretat de l'Estat.

Abans he parlat de la selecció. El pas posterior a aquest és el de la formació. En aquest sentit, en l'exposició de l'Honorable senyor Conseller de Governació es demostra la voluntat, tant en la selecció com en la formació, de fer les coses serioses, amb tot rigor i aprofundiment.

El nostre Grup està d'acord que l'objectiu final en la formació dels membres de la policia autonòmica no se centra sols en el fet que els policies tinguin la millor preparació en el fer, sinó que es vagin amotllant al model de policia que avui la societat democràtica reclama.

Tenim molt clar —i en això vull posar un cert èmfasi— que no hi haurà una veritable policia autonòmica eficaç i inserida a la realitat catalana si no es crea l'escola de policia de Catalunya, la qual ha de tenir cura de donar una formació als membres de la policia autonòmica segons els models policials d'una societat democràtica i en funció —ho repeteixo— de la realitat de la societat catalana.

A l'últim, el nostre Grup vol fer ressaltar la importància que donem a la coordinació de les policies locals. En aquest sentit —i ens consta— s'està treballant en la línia d'establir una real coordinació d'aquestes, ja sigui en el pla de la uniformització de les funcions o en el de la formació, equipaments i coordinació d'actuacions supramunicipals. Valorem molt positivament l'anunci de la tramesa al Parlament del Projecte de Llei de coordinació de policies locals, que donarà un marc normatiu concret a la regulació d'aquest tema. Sobre això de què estem parlant, de les policies locals, tenim una certa preocupació per a comprovar com quedarà en el marc de la futura organització policial a nivell d'Estat, perquè, si es confirmava el que apuntava ahir l'Honorable senyor Conseller que la intenció del Govern central és proposar una fusió entre la policia autonòmica i la policia local, fent-la dependre jeràrquicament de la Generalitat i funcionalment dels alcaldes, nosaltres entenderíem que no es compliria el que s'estableix en l'article 13 de l'Estatut i que es produiria un atemptat contra el principi constitucional de l'autonomia local. Conseqüentment, si es confirmés aquesta voluntat que acabo d'expressar, el nostre Grup ho valoraria molt negativament, ja que això seria una manera de, realment, no crear la policia autonòmica; es podria dir que tenim policia autonòmica, però realment no en tindríem, i el que passaria és que simplement aniríem a un augment de les plantilles de les policies urbanes.

En definitiva, de cara al futur, nosaltres creiem que la policia autonòmica, una vegada consolidada amb un important nucli organitzatiu, haurà d'anar assumint funcions comunitàries que avui exerceixen els cossos de l'Estat de policia; i caldria que, mitjançant els corresponents traspassos, s'arribi al màxim previst estatutari. El que no voldríem és que aquestes idees

que considerem com a més bones —aquestes d'arribar al màxim estatutari— ens fessin perdre la realització del que ara estem en condicions de fer. Com deia l'Honorable senyor Conseller no voldríem que la perfecció fos enemiga de l'acció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, a causa de l'hora, però el Diputat senyor Camp ha fet referència a les meves informacions detallades —alguns potser han considerat que massa detallades— sobre selecció i informació. Jo només volia aprofitar la intervenció del senyor Camp i les seves paraules sobre aquest tema per dir que jo he volgut donar aquestes informacions detallades precisament per donar plena garantia que el procés es fa amb rigor, que tot aquest procés d'informació i selecció, i això és el més important per a mi, es vol portar a la Junta de Seguretat, però no amb un esperit de fet acomplert, sinó perquè la Junta de Seguretat ho faci seu i intervingui en les coses que manquen per fer, i això és el motiu, conjuntural, deia un Diputat —ho reconec—, de la meua intervenció d'ahir sobre selecció i formació, però que correspon a una voluntat política molt clara, que és fer que la Junta de Seguretat realment assumeixi les seves funcions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi ja cap més intervenció, suspendrem ara la sessió, i la Mesa ha considerat que hi ha un termini de presentació de propostes de resolució, que, naturalment, s'han de presentar a registre, el termini per a la presentació de les quals serà de les quatre trenta, és a dir, dos quarts de cinc de la tarda. A les cinc de la tarda, hi haurà la comunicació de la Mesa als Grups de les propostes que hagin estat admeses, prèvia deliberació de la mateixa Mesa. Posteriorment, se suspendrà la sessió —segons el Reglament és un màxim de vint-i-quatre hores; naturalment, nosaltres no en farem tant—, i preveiem que a les divuit hores, és a dir, a les sis, es podrà procedir a la defensa de les propostes, després d'haver presentat les corresponents transaccionals, i que, després, pot haver-hi el torn d'explicació de vot de les que s'hagin posat a votació, que pot tenir lloc una hora més tard, és a dir, cap a les set de la tarda; és a dir que preveiem que la sessió podrà acabar, si les coses van normals, cap a les vuit, aproximadament.

Se suspèn la sessió fins a les quatre trenta. Naturalment, no cal que, a les quatre trenta, hi siguin tots presents, només cal lliurar-ho a registre —els corresponents portaveus a la Comissió— i, a les disset hores, els comunicarem el que ha estat admès i el que no ho ha estat.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i cinc minuts de tres de la tarda. La sessió es reprèn a dos quarts i cinc minuts de les sis.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Rebudes les propostes de resolució que presenten tots els Grups, la Mesa ha entès que cren totes congruents amb el debat, però hem d'advertir que hi ha una errada en la segona línia de la primera resolució d'Esquerra Republicana, que és que allà on diu «política autonòmica» hi ha de dir, naturalment: «policia autonòmica», perquè, si no, no seria

congruent. Hi havia una altra proposta de resolució, la número 2, presentada pel Partit Socialista Unificat, que la Mesa entén que no era procedent perquè feia referència al conjunt de l'Estat espanyol. Naturalment, el Grup del Partit Socialista Unificat ha atès aquesta raó, i, aleshores, hem acordat la supressió de «per al conjunt de l'Estat espanyol», i tota la resta queda igual, i, per tant, es declara també la resolució congruent en el punt 2 de les propostes del Partit Socialista Unificat.

Bé, i ara haurem de fer una suspensió de mitja hora per a preparar les transaccionals, si procedeixen, entre els Grups que correspongui, i, en fi, preguem, doncs, que complim el termini de mitja hora, que no ens excedim, i preguem també que, prèviament, siguin lliurades a registre, en lloc de fer-ho a la Mesa del Parlament.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i deu minuts de sis de la tarda. La sessió es reprèn a dos quarts i cinc minuts de set.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Hi ha hagut una esmena transaccional, presentada pel Grup Socialista, de la qual donarà compte al seu moment, al moment de la defensa.

La Mesa ha fet el sorteig de les intervencions, i l'ordre pel qual s'hauran de defensar les diverses propostes de resolució és el següent: primer, Convergència i Unió; segon, el Grup de Centristes; tercer, el Partit Socialista; quart, el Grup d'Esquerra, i, cinquè, el Partit Socialista Unificat.

Per a la defensa de les propostes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari, com a cloenda d'aquest debat sobre policia autonòmica, ha presentat dues propostes de resolució, que creiem que vénen a fer un resum del nostre plantejament sobre aquest tema, quant a les preocupacions, i en tant que nosaltres creiem que el Parlament ha de fer una presa de posició clara i definida.

Deia aquest matí, quan exposava el parer del nostre Grup sobre l'exposició de l'Honorable senyor Conseller, que hi havia un fet que ens preocupava, que necessitava una ràpida concreció per a regularitzar una situació que, en aquests moments, creiem nosaltres que és perjudicial perquè pot retardar el procés de creació de la policia autonòmica. Feia referència al Reial Decret que el Govern central ha de promulgar per tal de consolidar el procés de creació de la policia autonòmica; Reial Decret que la part catalana i la part representant de l'Administració central de la Junta de Seguretat de Catalunya han convingut que era convenient i que calia de fer. Per tant, nosaltres entenem que, havent arribat —i consta així en acta— a aquest acord i a aquesta necessitat que ha d'existir aquest Reial Decret, no hi ha d'haver cap problema perquè l'Administració central el faci.

Per tant, nosaltres instem el Consell Executiu —deia aquest matí que nosaltres consideràvem que els Governadors civils, en aquest cas, que representaven l'Administració central eren membres de la Junta de Seguretat, els Governadors civils ja tenien una funció; enteníem i entenem nosaltres— a un funció de vetllar perquè aquest acord, pel que a ells pertocava, es compleixi, però, tot i així, nosaltres considerem que hem

de sol·licitar, hem d'instar el Consell Executiu —més ben dit— per tal que sol·liciti al Govern central que el Reial Decret que consolidi el procés de creació de la policia autonòmica es faci sobre la base de l'actual Cos de Mossos d'Esquadra —és a dir, convenir tot això— i, això, fent constar que correspon a la petició formulada, en aquest sentit, per la Junta de Seguretat.

La segona resolució que presentava el nostre Grup fa referència al tema, de què molts grups han fet menció aquests dies, del finançament del Cos de Policia de la Generalitat de Catalunya. Realment, aquí ha quedat constatat —fins i tot l'Honorable senyor Conseller ens deia ahir que declaracions del Delegat del Govern fent referència que manquen tres mil membres dels cossos de forces de seguretat, i, aquí, tothom ho ha constatat, uns quants Grups ho han constatat— que, l'ampliació de l'actual Cos de Mossos d'Esquadra, l'únic que feia era cobrir un dèficit que, si no, s'haurà de cobrir mitjançant aquests nous membres dels cossos de seguretat, nosaltres entenem perfectament que podem i estem legitimats per a demanar el mateix tracte que s'ha fet a Euskadi quant al finançament d'aquesta policia autonòmica. I això en dos aspectes importants: en la formació, en el manteniment de les dotacions humanes i materials, i l'equipament i instal·lacions.

Per tant, senyor President, aquestes dues són les resolucions que presenta el nostre Grup parlamentari i per a les quals demana el vot afirmatiu de les senyores i els senyors Diputats d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna intervenció en contra? *(Pausa.)* Bé, passem a la defensa de les propostes del Grup de Centristes. Té la paraula el senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, señor Presidente. Nuestro Grupo, como consecuencia del debate sobre el plan de creación de un cuerpo de la policía autónoma, ha presentado dos propuestas de resolución que hacen, de alguna manera, referencia a los propios temas planteados por este Grupo durante el debate. El Grupo al que tengo el honor de representar ha insistido en alguna ocasión —en varias ocasiones a lo largo de su exposición— en el aspecto institucional que tiene el tema objeto del debate de hoy, en el que la aportación de todas las fuerzas y grupos políticos parece conveniente al objeto de llegar, de la manera más fácil posible, a la creación del Cuerpo de Policía Autónoma, y, en definitiva, al desarrollo estatutario en esta materia.

En este sentido, y dada la importancia institucional que tiene este plan de creación de un cuerpo de policía autónoma, se pide en la primera de las resoluciones que el Honorable Conseller de Governació informe periòdicament a la Comissió de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana sobre el desarrollo de dicho plan y sobre las reuniones de la Junta de Seguridad referentes a este mismo plan, al objeto de que el Parlamento pueda seguir, de una manera cercana, la realización de la política que lleva a cabo el Departamento, en función de la organización de la policía autónoma, insistiendo —por nuestra parte— en esa importancia, en ese carácter institucional, que nos parece que tiene la cuestión, y que conviene, por eso, que todos los Grupos puedan seguir, de una manera cercana al propio Ejecutivo, el desarrollo de este plan de creación del Cuerpo de Policía Autónoma.

La segunda de nuestras propuestas de resolución tiene por objeto el procurar o el conseguir que, si hubiera todavía, como parece que puede haber, en algún sentido, sobre dotaciones, composición numérica, etcétera, alguna cuestión, todavía no definitivamente, no de una manera total y definida, dentro de la Junta de Seguridad, que la parte catalana de la Junta de Seguridad procure que, lo más rápidamente posible, sean definidas con precisión las funciones que dicha Junta tiene, y que así lo señala el artículo 13.7 del Estatuto de Autonomía, si no están todavía de una manera total y definitivamente concretadas, con el objeto de crear una base de actuación que facilite la creación de un cuerpo de policía autónoma que, progresivamente, además, pueda absorber todas las funciones a que hace referencia el artículo 13.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, es decir, aquellas funciones que, según el propio Estatuto, tiene que tener, en general, la policía autónoma de la Generalitat, y no solamente el de vigilancia y protección de los edificios e instalaciones de la Generalidad.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Alguna intervenció en contra? *(Pausa.)* Bé, passem a la defensa de les propostes del Grup Socialista, i, per a això, tindrà la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, en nom del Grup Socialista, per a defensar les propostes de resolució, que són quatre, havent de fer constar, però, que la primera d'elles ha estat objecte d'una negociació transaccional que ha donat lloc a una proposta que hem lliurat a la Mesa, en substitució del número primer, i que, per tant, implica la retirada del número primer de les nostres propostes de resolució, i, si el senyor President m'ho permet, en donaria lectura tot seguit. *(Pausa.)* Aquesta proposta, doncs, diria exactament el següent: «El Parlament de Catalunya acorda d'instar el Consell Executiu que envii al Parlament un projecte de llei, que es tramitarà pel tràmit d'urgència, de creació de policia autonòmica, que doni l'adequat tractament legal al Cos de Mossos d'Esquadra de Catalunya. Aquesta llei no comportarà cap ral·lentiment en els tràmits iniciats d'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra.»

Em penso que queda prou clar que la voluntat és d'establir, a partir d'ara, unes bases absolutament irreprotxables des del punt de vista de la legalitat vigent, a fi que es pugui dur a terme el desplegament i la reglamentació de la policia autonòmica, sense cap reserva legal.

Pel que fa referència a la llei que es proposa, és opinió del nostre Grup que es tractaria d'una llei sense gairebé cap altre contingut més que el de plasmar, probablement en un article únic, la decisió política parlamentària de crear la policia autonòmica. En tot cas el que sí que hauria de tenir és la instrumentació necessària per a fer possible el que també es demana, és a dir, que es doni l'adequat tractament legal al Cos dels Mossos d'Esquadra de Catalunya. Aquest és el sentit de la primera proposta de resolució que presentem.

La segona, evidentment com es desprèn del seu text literal, representa una formulació crítica que, de tota manera, es limita a constatar la passivitat i els desencerts del Departament de Governació en l'acció política encaminada a la creació de la policia autonòmica; desencerts i passivitat que hem denunciat en la nostra intervenció d'aquest matí, i que és, suposo, en l'ànim de tots les senyores i els senyors Diputats, i d'una

manera especial pel que fa referència a la passivitat, al capteniment que va tenir la representació de la Generalitat davant la Junta de Seguretat durant l'any 1981 i gran part del 1982.

La tercera constata que ni amb les actuacions ni amb els propòsits formulats pel Departament de Governació no es dona satisfacció a les necessitats sobre seguretat ciutadana, expressades pel mateix Departament. És a dir, és una crítica, podríem dir, dintre de la mateixa òptica que ha formulat repetidament el Departament de Governació. Tots recordem sessions d'aquesta Comissió, en les quals es feia un reconeixement explícit de quines eren aquestes necessitats quant a seguretat ciutadana. Doncs bé, nosaltres creiem que del conjunt del debat ha quedat clar que el que després s'ha formulat, quant a actuacions i fins i tot quant a propòsits, no donava satisfacció a aquestes necessitats.

Finalment, la quarta i última de les propostes de resolució és una proposta formulada amb un sentit evidentment constructiu, inequívocament constructiu, que diu: «Instar el Consell Executiu perquè en el termini de tres mesos envii al Parlament un pla redactat per escrit —ens ha calgut en aquest cas fer aquesta precisió, perquè entenem que és la manera seriosa de treballar— com a ampliació de l'exposició de l'Honorable Conseller de Governació —per tant, sí que admetem que hi ha una base en l'explicació que ens ha fet perquè això pugui ésser convertit en un pla—, en el qual es contemplin objectius a mitjà termini, sobre la base d'un miler, aproximadament, de mossos d'esquadra.» Per què a mitjà termini i per què un miler? Doncs, simplement, per fer només una extensió d'aquells objectius que ha contemplat la mateixa Conselleria. És a dir, per ara només ens ha parlat de solucions encaminades a preocupacions contingents, presents; nosaltres voldríem que ella mateixa s'estengués en una previsió de dos-tres anys, per exemple; això seria a mitjà termini. I, d'acord també amb les seves mateixes previsions —ens diu que li fa falta, calculats un miler de mossos d'esquadra, nou-cents, un miler—, doncs bé, que tot això sigui concretat en el pla, i, evidentment, que hi hagi una aprovació prèvia del Parlament, fase anterior a la que ha de venir després, que és la seva submissió a la Junta de Seguretat.

Aquest pla contemplarà —això cal que es determini— les funcions de distribució territorial, dotació i períodes de la incorporació progressiva dels efectius humans al servei.

Aquestes són les quatre proposicions de resolució que presentem, i a les quals demanem el suport de tots vostès i el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna intervenció en contra? El senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, per a fer un torn en contra a les propostes de resolució socialistes, concretament a dos punts d'aquestes propostes, el punt segon i el tercer.

Com deia el senyor Casares, el punt segon planteja: «constatar la passivitat i el desencert del Departament de Governació en l'acció política encaminada a la creació de la policia autonòmica.»

Bé, jo aquí, crec —i el nostre Grup, en aquest sentit, n'està convençut— que hi ha hagut uns problemes reals, unes dificultats en tot el procés de creació i de presa de decisió de

creació de la policia autonòmica, que justifiquen que avui estiguem en el lloc que estem, i només recordar que l'article 149.1 29 de la Constitució, que preveu la regulació per llei orgànica, de tot el procés de policies autònomes de l'Estat, aquest projecte de llei no ha estat fet, això és un entrebanc molt important i, a més a més, tenint en compte que es va presentar al seu dia, que es va retirar, que després hi havia expectatives que es tornaria a presentar, per tant, hi havia una expectativa lògica, racional, d'espera, en funció de què tractaria aquesta llei. Per tant, hi ha un temps sobrerament justificat per aquesta espera.

Després, tot el tema de la constitució de la Junta de Seguretat, les seves reunions posteriors, els temes a estudi, els dictàmens que necessitaven perquè es prengués la decisió, que al final es va prendre, de crear la policia autonòmica, que és la voluntat política que es va prendre de crear la policia autonòmica a partir dels mossos d'esquadra, requereix que passi un temps, que nosaltres entenem comprensible.

L'actuació del Departament de Governació en l'actualitat, amb el seu intent ferm que el procés de creació de la policia autonòmica sigui una realitat molt aviat, confirma la nostra idea que el Consell Executiu té la decidida voluntat d'acabar, com més aviat millor, aquest procés de creació de la policia autonòmica.

Per tant, entenem que hi ha hagut un temps lògic d'elaboració del tema, i que no es pot parlar de passivitat.

Desencerts. Avui aquí, i ahir en l'exposició del senyor Conseller, es van plantejar diverses qüestions de matisos jurídics que permeten solucions, totes elles —entenem nosaltres— correctes i, per tant, no podríem acceptar de cap de les maneres un pronunciament en el sentit que hi ha hagut desencerts del Departament en aquest tema.

Quant a la proposta de resolució número tres, que ens diu «constatar que les actuacions i els propòsits formulats pel Departament no donen satisfacció a les necessitats sobre la seguretat ciutadana actual», jo aquí vull recordar que a Catalunya hi ha onze mil membres —ho ha dit el Conseller de Governació en l'exposició d'aquest matí— dels cossos de seguretat de l'Estat, i aquests membres també tenen unes funcions, que són precisament la seguretat ciutadana.

Crec que realment estariem parlant d'unes magnituds molt diferents si la creació de la policia autonòmica comportés ja des d'ara l'assumpció de les funcions de tot el que li correspondria com a seguretat ciutadana. El to crític, per tant, d'aquest punt tercer, nosaltres no el podem acceptar perquè no es correspon amb la realitat de les coses, fins i tot creiem que hi ha una contradicció amb el mateix punt quart de la proposta de resolució socialista, quan ens demana que presentem un pla que contempli un miler de membres del Cos dels mossos d'esquadra. Es planteja un pla sobre la base d'un miler, aproximat, de mossos d'esquadra. Doncs entenem que amb un miler tampoc no ho arribaríem a cobrir les necessitats de la seguretat ciutadana, tampoc no arribaríem a cobrir. Per tant, jo entenc que la proposta número quatre socialista és emmarcada dins del que és un marge racional del que actualment pot ser aquest any 83 el Cos de la Policia Autonòmica de Catalunya, els mossos d'esquadra, entenc que això és lògic. El que no crec que sigui correcte és dir que les actuacions i els propòsits formulats pel Departament no donen satisfacció a

les necessitats sobre seguretat ciutadana.

Estic d'acord que es va presentar un estudi del Departament i que aquest estudi feia una reflexió general sobre seguretat ciutadana, però d'aquest estudi no es pot deduir que això siguin unes necessitats que el Departament assumeixi en la seva totalitat, perquè, evidentment —ho repeteixo— la realitat i el pragmatisme de què tota l'estona ha fet gala el Conseller de Governació eren en una altra línia de més pragmatisme.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, moltes gràcies, senyor Ramon Camp. Ara, per a la defensa de les propostes d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, començaré dient que crec que m'haig d'excusar perquè crec —vaja, no ho crec, és evident— que hem estat el Grup que ha presentat més resolucions, en un nombre de setze.

Ara bé, això potser ve donat una mica pel caire de la meua intervenció inicial d'aquest matí, de la qual s'ha volgut treure suc de tots els diferents arguments que hem donat.

En primer lloc començaré dient —i com un incís— que nosaltres retirarem la que fa referència al número 12, si vostès les tenen numerades els serà fàcil de trobar-les. Si no, és aquella que diu: «presentar en el termini de tres mesos un projecte de llei de creació de la policia autonòmica i un projecte de llei de coordinació de policies locals.» Ho retirem en benefici de l'esmena que ha presentat el senyor Casares.

Quant a la resta —com vostès poden veure, ho tenen a la vista, suposo—, hi ha dos tipus de resolucions. Les primeres, que són la primera, la segona, la tercera, la quarta, i van fins a la cinquena, són solament constatacions. O sigui, són constatacions que ens limitem a fer aquí, davant la Comissió. O sigui, la primera és la manca, fins ara, de la voluntat política del Consell Executiu per tal de tractar d'assolir un sostre estatutari en matèria de policia autonòmica. Remarco les paraules «fins ara» perquè m'ha semblat observar una bona voluntat del senyor Conseller, del Molt Honorable senyor Conseller, en les explicacions que ha donat, i espero que seguim per aquest camí. Aquest és un fervent desig que jo tinc com a Diputat.

Segon, que el projecte exposat pel Consell Executiu en el debat, és, de fet, una reducció de les possibilitats que ens ofereix el sostre estatutari. Això em sembla que no cal que els acabi de llegir, perquè ja ho he explicat abastament aquest matí. Fa referència, doncs, a la visió que tenim, que és que l'Administració autonòmica ha d'anar més enllà en la seva activitat policial.

El tercer fa referència que és un fet que constatem aquí, en aquest moment, que, exerceixi qui exerceixi el poder a Madrid, la Junta de Seguretat ha celebrat poques sessions. També esperem del Molt Honorable Conseller, que crec que aquest matí ja ens ho ha dit, que aquestes sessions ara seran freqüents. No sé si ha dit una de mensual o una de setmanal, no ho recordo, mensual, em sembla —gràcies, senyor— o sigui que seran mensuals. O sigui que això és una cosa que ens fa l'efecte que estem en bon camí.

La quarta és, evidentment, una cosa que és a l'ànim de tots i tots ho hem dit, que al cap de tres anys el Govern només ens ofereixi 280 nous membres és totalment insuficient per a les necessitats del Principat.

I amb la cinquena hem de fer notar el freqüent incompliment de les resolucions d'aquest Parlament en matèria de policia autonòmica, malgrat les interpellacions, mocions, resolucions i denúncies que s'han succeït.

Ara bé, la segona part al que nosaltres instem al Consell Executiu. Primer instem el Consell Executiu a reiterar a l'Administració central l'exigència de compliment del que estableix l'Estatut d'Autonomia respecte a la policia autonòmica.

Ja he dit aquest matí que jo volia una actitud valenta del Govern, i m'he queixat que potser en un passat no hi havia existit aquesta actitud.

La següent diu: reconsiderar el que ha de ser el Cos de Policia Autonòmica. És una cosa que encara no és prou clara, cal aclarir exactament, ben bé, què serà aquest Cos.

La vuitena: no acceptar que les policies locals formin part del futur Cos de la Policia Autonòmica. Això és, evidentment, un argument que nosaltres donem perquè en la passada llei orgànica que es va presentar i després va ser retallat el projecte, es feia segons un tant per cent sobre la població, i en aquest cas ens podríem trobar amb la paradoxa que la Guàrdia Urbana ens absorbís pràcticament la Policia Autonòmica.

El novè: requerir a l'Administració central el finançament de la policia autonòmica, d'acord amb el principi de substitució i complementarietat.

El desè: fer totes les previsions pressupostàries que corresponguin per a assegurar les disponibilitats necessàries per a la policia autonòmica.

L'onzè: mentre no sigui possible la creació d'un Cos de Policia Autonòmica pròpiament dita tal com preveu l'Estatut d'Autonomia, procedir a la dotació corresponent a l'actual Cos de Mossos d'Esquadra.

El dotzè, ja he dit que l'havíem retirat en benefici de la transaccional, i la número tretze, és a dir, la resolució número tretze que presentem: complir amb el contingut de la Moció del Parlament relativa a crear unes brigades contra el joc.

La catorze fa referència a les nostres màximes aspiracions, que ja sabem que són molt remotes, i que és molt difícil d'assolir-les, però a nosaltres no ens fa res dir-les, i, per tant, les diem: que volem que s'inclogui, entre les funcions de la policia autonòmica, els camps de prevenció i control de la legislació vigent en matèries com la drogaaddicció, la delinqüència en general i totes aquelles accions que coadjuvin a la protecció de les persones i béns de la població de Catalunya.

Amb això estem tractant de desenvolupar, d'una forma potser utòpica, el que diu l'article 13 de l'Estatut.

El quinze, la resolució número quinze: fer les gestions pertinents perquè la policia autonòmica pugui exercir les accions que corresponen a la policia de trànsit. També sabem que és una cosa utòpica, però ens han dit que potser a Euskadi ho tenen, i per què no ho hem de tenir nosaltres.

I, la setze: que si no es pot arribar als acords corresponents en el si de la Junta de Seguretat, per a donar compliment al mandat estatutari, es presenti el recurs de competència davant el Tribunal Constitucional.

Totes aquestes resolucions, com veuen, senyores i senyors Diputats i Molt Honorable senyor Conseller, són molt ambicioses, i algunes són una mica crítiques, però, això no obstant, estan fetes amb la millor fe, i espero de tots vostès

que els donin un bon acolliment.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna intervenció en contra? *(Pausa.)* El senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor President, molt breument, perquè el nostre Grup parlamentari, no és que vulgui fer un torn en contra, realment, a la part substantiva de les propostes d'Esquerra Republicana, que és tota la part de les propostes últimes, en què insta el Consell Executiu, sinó en les constatacions, perquè realment creiem que hi ha unes constatacions que el nostre Grup no pot assumir perquè no hi està d'acord.

En la primera, dono per recollits els arguments que abans he expressat en el torn en contra al Grup Socialista, quant a la manca, fins ara, de voluntat política del Consell Executiu.

Quant a la segona, que diu: «El projecte exposat pel Consell Executiu en el debat és una reducció», i que això només se centra en la protecció d'edificis i d'algunes persones, nosaltres entenem que aquí hi pot haver una confusió, perquè en el pla que va exposar l'Honorable senyor Conseller eren compreses totes les funcions que preveu el Reglament de Mossos d'Esquadra. La nostra voluntat és, realment, d'assumir totes les funcions del Reglament de Mossos d'Esquadra. Una altra cosa és la constatació que, a partir d'ara, es comença a fer la posada en pràctica de l'exercici d'aquestes funcions, i es comença amb la protecció d'edificis i amb la vigilància de persones, que, possiblement, si el Parlament aprova noves ampliacions —com crec que ha d'aprovar— de mossos d'esquadra, assumirà i posarà en pràctica altres exercicis, i paulatinament anirà assumint, no tan sols les funcions que preveu el Reglament, que són en el projecte exposat pel Consell Executiu. No és tan sols protecció d'edificis i d'algunes persones, sinó que totes les funcions contemplades en el Reglament formen part del projecte del Consell Executiu, i, a més, repetim unes paraules per a la fase posterior a un cop posades en exercici totes aquestes funcions del Reglament, que serien les paraules que va dir el Molt Honorable senyor Conseller de Governació al final de la seva intervenció d'ahir. Deia el senyor Conseller: «Seria molt millor que hi hagués un traspass de competències i de serveis —de certes competències i de certs serveis— a les Comunitats Autònomes, i concretament a la Generalitat i que, per tant, la Generalitat, dins d'una fórmula més similar a la de la República —i que jo, personalment, crec molt més eficient— pogués fer-se càrrec de certes funcions, i pogués tenir, encara que fos funcionalment, sota les seves ordres, policia nacional, o Cos Superior de Policia, o el cos resultant de la fusió d'aquests dos Cossos.» És a dir, ahir expressava, realment, el Molt Honorable Conseller, la voluntat d'arribar a un sostre estatutari i d'assumir el màxim de funcions possibles.

El tercer punt, nosaltres creiem que... Bé, hi ha un fet objectiu, que és que la Junta de Seguretat s'ha reunit poques vegades, però crec que el to crític que es vol adjudicar al Consell Executiu no correspon a la realitat. Per tant, també votàrem en contra d'aquesta tercera proposta.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la defensa de les seves propostes,

pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Gracias, señor Presidente. Nuestro Grupo parlamentario ha presentado una resolución que comprende cuatro puntos, bastante coherentes con lo que fue nuestra intervención al comienzo de este debate.

Un primer punto, de carácter muy general, pero que a nosotros nos parecía conveniente incluir, que es la expresión genérica, por parte del Parlamento de Cataluña, en este caso a nivel de Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana, en el que se exprese la voluntad de este Parlamento de que acelerar el proceso de creación y regulación de la policía autonómica de Cataluña es algo imperativo por razones institucionales, por razones de expresión del ejercicio del autogobierno, y todo ello, por supuesto, dentro de nuestra concepción, en el marco de una idea de servicio público que ha de presidir toda actividad.

Un segundo punto, también coherente con lo que nosotros hemos expresado en la intervención, en el que decimos que un modelo policial descentralizado debe ser un pronunciamiento por parte del Parlamento. Como ya indicó al principio de la sesión, en otra de las partes de esta sesión, el Presidente, efectivamente, nosotros ratificamos la propuesta que él hacía, o el acuerdo que él expresaba, de suprimir: «per al conjunt de l'Estat espanyol», en el sentido de que esto, aunque no era nuestra voluntad el hacerlo, pues podría suponer una sospecha de interferencia por parte del Parlamento de Cataluña en competencias que no le son propias, y que estos tres niveles serían la policía nacional, la policía autonómica y la policía local.

Un tercer punto en el que postulamos, el Parlamento debería postular, según nuestra propuesta, la presencia dentro del marco legal que corresponde, naturalmente, y la fórmula que se adopte definitivamente, de los ayuntamientos en la Junta de Seguridad.

Y un cuarto punto, relativo a la financiación, en el que nosotros reconocemos que, a pesar de que nuestra idea para nosotros es muy clara, quizás no sea lo suficientemente inteligible si se lee desde fuera, y, por tanto, quizá nos reservamos el retirar esta propuesta del cuarto punto en favor de una de las propuestas d'Esquerra Republicana, cuando dice: «Requerir a l'Administració central» —aunque en este caso de «requerir», no nos parece muy bien la fórmula, pero, en fin, se puede entender no en sentido imperativo y coercitivo, sino en el sentido de un «instar» — «el finançament de la policia autonòmica, d'acord amb el principi de substitució i complementaritat».

Es decir que nosotros retiraríamos el punto cuarto en favor del punto —no sé cual es en el orden, no lo cuento ahora—, de aquel punto de la propuesta d'Esquerra Republicana en el que habla, al hablar de la financiación, del principio de substitución y complementariedad, que nos parece que, de una manera más sintética, expresa lo que nosotros queríamos decir en el punto cuatro de nuestra Resolución.

Nada más, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

Bé, votarem, si no és que algun Grup demana el contrari, per blocs presentats per cada Grup, i pel mateix ordre amb què s'ha fet la defensa. Si algun Grup demana que es faci votació

separada, ho ha d'avisar abans de fer la votació, naturalment.

El Sr. CASARES: Senyor President, el que el meu Grup demanaria és que s'utilitzés el sistema de vot ponderat, en les votacions.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord, s'utilitzarà el vot ponderat. *(Pausa.)* La Mesa considera que no havent-hi cap Diputat no adscrit present en aquesta votació, sembla superflu de demanar el vot ponderat. Per tant, procedirem al vot normal, com es fa en totes les Comissions.

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ramon Camp?

El Sr. CAMP I BATALLA: La sollicitud de votació separada és per a cada bloc de...?

El Sr. PRESIDENT: Per cada bloc, sí. Bé, comencem per votar...

El Sr. CASARES: Perdó, una qüestió d'ordre, senyor President. És que no he entès exactament el sistema aquest de blocs en què consisteix, exactament; si fos tan amable d'explicar-m'ho.

El Sr. PRESIDENT: Naturalment. En fi, per economia processal, doncs, farem que les propostes de Convergència i Unió es votin conjuntament en una sola votació, si no és que algun Grup digui «no, les volem separades una de l'altra».

El Sr. CASARES: Doncs...

El Sr. PRESIDENT: Les del partit socialista, exactament igual, si no és que algun Grup demana que hi hagi votació separada d'alguna...

El Sr. CASARES: Sí, sí, està entès, senyor President. En aquest cas, nosaltres demanem que sigui resolució per resolució.

El Sr. PRESIDENT: Punt per punt?

El Sr. CASARES: Punt per punt, no per blocs.

El Sr. PRESIDENT: En el cas concret de les proposicions de Convergència i Unió, o de totes?

El Sr. CASARES: En general, de totes, de totes.

El Sr. PRESIDENT: De totes, molt bé *(rialles)*. Personalment, em sembla molt més clar, molt més clarificador.

Bé, per tant, passem a votació la proposta de resolució del Grup de Convergència i Unió que està marcada amb el número d'entrada 6846.

Vots a favor del text?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovada per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem a votació la segona proposta, que porta el número de registre 6847.

Vots a favor de la proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat.

Passem a les propostes de resolució del Grup centrista, que vénen marcades amb registre d'entrada 6849, per a la primera de les quals: vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per unanimitat.

Passem a la segona proposta amb el mateix número de

registre. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per unanimitat.

Passem a votació les propostes del Grup Socialista. El text número 1, que ha estat substituït pel text transaccional entre el partit Socialista i Esquerra Republicana, es vota en primer lloc, que és el text, naturalment, que ha llegit el senyor Casares.

Vots a favor d'aquest text transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat.

El segon punt de la mateixa proposta:

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

La proposta número 3 del Grup Socialista.

Vots a favor del text?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda rebutjada per 10 vots a favor i 12 en contra, i cap abstenció.

La proposta número 4 del Grup Socialista:

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per unanimitat.

Passem a les propostes d'Esquerra Republicana.

La número 1 de la pàgina primera.

Vots a favor del text?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per 12 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

El punt 2...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Valentín?

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Señor Presidente, nuestro Grupo pediría que en este punto 2 de la propuesta d'Esquerra Republicana el inciso final, es decir: «és a dir, totes les funcions específiques pròpies de la tasca policial», fuera votado separadamente respecto del resto de la resolución.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord. Doncs, del punt 2, votarem la primera part, és a dir, fins on diu «de l'ordre públic».

Vots a favor del text proposat?

En contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 12 vots a favor, 10 en contra, cap abstenció.

Votem la darrera part, és a dir, «totes les funcions específiques pròpies de la tasca policial».

Vots a favor d'aquest text?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat per 2 vots a favor, 10 en contra i 10 abstencions.

Passem al punt número 3.

El Sr. CASARES: Senyor President, nosaltres demanaríem que fos votat separatament l'incís que diu: «amb independència de qui ha exercit el poder a Madrid...»

El Sr. PRESIDENT: Bé, no hi ha cap inconvenient. *(Pausa.)* Evidentment, canvia el sentit, però entenc que pot quedar un text coherent i no vaig a prejudicar intencions de cap mena. Estic disposat a la votació per separat. Si és que té alguna cosa més a dir, senyor Casares?

El Sr. CASARES: Sí, si em permet. Bé, canvia el sentit, naturalment que canvia el sentit, per això s'ha demanat la supressió *(rialles)*, per tal que hi hagi dues alternatives possibles. Una altra cosa seria que perd el sentit, i això sí que realment no seria procedent de demanar-ho, però sempre que es demana la supressió d'un paràgraf és perquè hi ha un sentit diferent que no es vol votar.

El Sr. PRESIDENT: Naturalment.

El Sr. CASARES: De manera que, si no es perd el sentit, em penso que es pot acceptar.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casares, jo no he parlat de sentit i, a més a més, he dit que no he de prejudicar. He dit senzillament que és una altra cosa, però que és coherent el que queda, si és que només queda la part que a vostè li interessa.

Per tant, passem a votació el text total, llevat de «amb independència de qui ha exercit el poder a Madrid», i després votarem aquest text.

Vots a favor del text, amb la supressió indicada pel Grup Socialista?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovat aquest text per 12 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Anem a procedir a la votació de «amb independència de qui ha exercit el poder a Madrid».

Vots a favor d'aquest incís?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovat per 12 vots a favor, 5 en contra i 4 abstencions.

Passem al punt número 4, que suposo que es deu poder votar complet.

Vots a favor del punt número 4?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovat per 2 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem a votació el punt número 5, complet.

Vots a favor del punt número 5?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovat per 11 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Passem al punt número 6 d'aquesta proposta.

Vots a favor del punt número 6?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

(El senyor Camp i Batalla demana per parlar.)

Passem a la votació del punt número 7... Té la paraula el

senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor President, jo pregaria que donés lectura al proper punt de l'ordre de votació, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Que donés lectura...?

El Sr. CAMP I BATALLA: A la propera proposta de votació de què es tracta.

El Sr. PRESIDENT: La número 7?

El Sr. CAMP I BATALLA: Sí, exacte.

El Sr. PRESIDENT: «Reconsiderar el que ha de ser el cos de policia autonòmica amb la finalitat de fer-ne un cos policial capaç d'assumir totes les funcions especificades a l'article 13.2.a) de l'Estatut.»

El Sr. CAMP I BATALLA: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, suposava que tenia el text davant... Val.

Vots a favor de la proposta número 7?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem a votar el número 8.

Vots a favor del text del número 8?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 7 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem a votar el punt número 9.

Vots a favor del punt número 9?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem a la votació del punt número 10.

Vots a favor del punt número 10?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem a la votació del número 11, del punt número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

El punt número 12 estava retirat —se n'havia anunciat la retirada. Passem al punt número 13.

Vots a favor del punt número 13?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 12 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem a la votació del punt número 14.

Vots a favor del text del punt número 14?

Perdó, voldrien tornar a aixecar la mà? És que hi havia un senyor Diputat que feia un gest que no sabem si havia votat a favor o s'abstenia.

En contra?

Abstencions?

Bé, queda aprovat per 11 vots a favor, 6 en contra i 5 abstencions.

Passem a votar el punt número 15.

Vots a favor del punt número 15?

En contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 11 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem a la votació del darrer punt d'Esquerra Republicana, el número 16.

Vots a favor d'aquest punt?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 15 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació dels punts presentats pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor del punt número 1?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat dels presents.

Passem a votació el punt número 2.

Vots a favor del punt número 2?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per 16 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem a votació el punt número 3 i últim de la proposta del PSUC.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat dels presents. Perdó, m'excuso, queda aprovat per 21 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció. Demano disculpes al senyor Luna.

Bé, amb això queden ja aprovades aquestes resolucions, havent-se retirat el número 4 del Partit Socialista Unificat.

Bé, per explicació de vot, poden prendre la paraula tots els Grups parlamentaris. Com és tradicional, farem l'explicació de vot pels Grups parlamentaris per ordre de menor a major quantia de nombre de Diputats. Per tant, correspon al Grup Centrista si és que vol fer-ne ús.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, señor Presidente. Muy brevemente, por cuanto que la intención de voto de alguna manera ha buscado ser coherente con la exposición del debate de ayer. Sí que quisiera, simplemente, por cuanto que a pesar de haberme adherido a las enmiendas que hacen referencia a que se inste al Consell Executiu, presentadas por el Grupo d'Esquerra Republicana, me he abstenido en dos de ellas, en las 14 i 15, y he votado «no» en la número 16, y asimismo me he abstenido en la última presentada por el PSUC, a todas las demás de las cuales he votado favorablemente, quisiera hacer una brevísima explicación de voto, en orden a estas abstenciones o a este voto negativo.

La propuesta de resolución número 14, del Grupo de Esquerra Republicana, habla de que se encargue, como función propia de la policía autonómica, la que se refiere a la legislación vigente en materias de drogadicción, de delincuencia, en

general, y todas esas acciones que coadyuven a la potenciación de las personas y de los bienes de la población de Cataluña. Yo estoy absolutamente de acuerdo con la filosofía que late en esta propuesta de resolución, como he dicho claramente en mi intervención de la mañana de hoy. Sin embargo, me parece que no es posible, en estos momentos, cumplir —lo ha dicho el propio representante de Esquerra Republicana— que la policía autonómica, es decir, los Mozos de Escuadra, en la actualidad, pudieran cumplir esto, el tema de la drogadicción, la delincuencia en general, etcétera, y estando de acuerdo en general con este planteamiento —como he puesto de relieve anteriormente—, me he abstenido en el sentido de que hubiera sido una cosa deseable pero —con palabras del propio representante de Esquerra Republicana— utópica. Y lo mismo por cuanto se refiere a la función de policía de tráfico que se pide en la resolución número 15. De acuerdo con que hay que buscar todo lo que dice el apartado segundo del artículo 13 del Estatuto de Autonomía, esta materia, sin embargo, es una materia difícil de alcanzar.

En cuanto al voto negativo —y esto me parece más importante— relativo a la propuesta de resolución número 16, es porque creo que en esta temática que hoy estamos contemplando, que es de una enorme complejidad y, sobre todo, de una gran delicadeza, lo que hay que buscar es que de una manera institucional se llegue a alcanzar aquello que todos los Grupos hemos expresado con, yo diría una coincidencia bastante significativa, el hecho de decir que si no se llega se vaya al Tribunal Constitucional, esto ya se verá después. Si no se llega y si es conveniente, que se recurra a este mecanismo de recurso al Tribunal Constitucional, a través de un planteamiento de una cuestión de competencia, pero no, quizá, en este momento, en donde lo que hace falta es no poner dificultades a las ya probablemente trabajosas relaciones existentes entre la parte catalana y la parte estatal de la Junta de Seguridad. Me parece, en ese sentido, que conviene que se procure ir todos unidos en cuanto se pueda, y no ya plantear esta cuestión como si desconfiásemos de que se pueda llegar a acuerdos en el seno de la Junta de Seguridad.

Esta es la razón de este voto negativo a la enmienda o a la propuesta de resolución número 16, del Grupo de Esquerra Republicana.

En cuanto a la abstención relativa a la última de las propuestas vigentes —porque la última ha sido retirada— del Grupo del Partido Comunista, quiero indicar solamente que ante la necesidad de que para cumplir esto fielmente, con una fidelidad total desde el punto de vista jurídico, haría falta eventualmente —y creo que ha sido objeto a veces de alguna indicación aquí—, quizá haría falta modificar el Estatuto de la Autonomía de Catalunya porque no habrá presencia de los ayuntamientos, sea por la parte estatal o la parte catalana, habrá presencia de personas que representan al Estado o a la Generalidad con independencia de que pertenezcan a un ayuntamiento, como regidor o como alcalde, y, en este sentido por implicar eventualmente esta necesidad es por lo que he manifestado, sin estar en desacuerdo con la filosofía que late en la misma, me he abstenido por la razón que he indicado.

En lo demás, como digo, creo haber procurado durante la votación ser coherente en sus planteamientos y líneas generales con la intervención tenida al principio de este

debate. Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Luna. Bé, per a explicació de vot vol fer ús de la paraula el senyor Casas-Salat, per Esquerra Republicana.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, no els tornaré a repetir tot el que ja porto dit en relació amb les resolucions que hem presentat, ni el nostre punt de vista en relació amb el problema de la policia. Ho dono ja per dit, per repetit i per reiterat davant de tots vostès.

L'única cosa, i per a cenyir-me al que és una explicació de vot, que vull comentar és que el fet que nosaltres hàgim votat en contra dels punts segon i tercer del Partit Socialista de Catalunya és perquè hem considerat que, malgrat que s'assemblaven molt a les nostres peticions, alludien directament al Departament de Governació i nosaltres, les crítiques que dirigíem tant en un com en l'altre cas anaven directament dirigides al Consell Executiu en la seva totalitat.

En conseqüència hem cregut, doncs, que no lligava amb la nostra forma de veure el problema i, en conseqüència, hem votat en contra, en benefici de les nostres.

Em fa l'efecte que havent arribat a aquest punt ja puc donar per acabada aquesta explicació de vot, perquè tota la resta seria reiterar i cansar ses senyories.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casas-Salat. Pel Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Con la mayor síntesis que me sea posible, señor Presidente, explicaré el sentido del voto expresado por el Grupo parlamentario que en este momento represento.

En primer lugar para decir que hemos votado favorablemente a las dos propuestas de resolución presentadas por el Grupo parlamentario de Convergència i Unió, como asimismo las dos propuestas de resolución presentadas por el Grupo de Centristas, porque consideramos que era perfectamente coherente con el sentido que habíamos dado a nuestra intervención, hemos procurado a lo largo de todas las votaciones ser coherentes con este sentido y, por lo tanto, estas cuatro propuestas, las dos de Convergència i Unió y las dos de Centristas en este sentido nos parecían congruentes, concordes con el sentido de nuestra posición expresado al principio del debate.

En cuanto a las propuestas por el Grupo Socialista hemos votado favorablemente la transaccional, como de todos es visto. Hemos hecho una abstención en la propuesta segunda, porque en realidad, para nosotros expresaba esta especie de desacuerdo, censura —si se nos permite decir, aunque no lo sea—, técnica dentro del punto reglamentario estatutario la propuesta que se formulaba en primer lugar por el Grupo de Esquerra Republicana toda vez que la propuesta de Esquerra Republicana expresaba una disconformidad con la conducta política del Consell Executiu considerado como un colectivo, como un órgano colegiado y no solamente el Departamento de la Generalitat, con lo cual éramos concordes con nuestra visión institucional del tema de la policia autonómica.

Y por lo que respecta a las propuestas de Esquerra Repu-

blicana hemos votado favorablemente a la mayoría de ellas, en el caso de la cuarta me parece que es, la que se refiere a la «creación al cabo de tres años de Gobierno de 380 nuevos miembros», nos hemos abstenido en la medida de que es muy difícil cuantificar las necesidades y en todo caso las necesidades estan, no tanto en función de un punto de referencia fija, sino en función del proceso mismo de creación de la policia autonómica; en un momento determinado se puede considerar que un número es excesivo, que otro en cambio en otros casos no es suficiente y por tanto hemos preferido la posición de abstención.

Nos hemos también abstenido en las propuestas que figuran numeradas en la Propuesta de Esquerra Republicana con los números 13, 14 y 15, en la medida en que, no es que estemos en desacuerdo en que esto en su momento sea así, sino en la medida en que nosotros consideramos que la asignación concreta de funciones y los temas orgánicos determinados, singulares, absolutamente concretos, respecto de la futura policia autonómica no son tema de este debate, que es un debate de carácter general, y por tanto, tanto como el caso de la «brigada del joc» como el caso de la «drogaaddicció», la «delinqüència general», e incluso lo de la policia de tráfico, nosotros no estamos en contra que estas sean funciones que en su momento sean asumidas por la policia autonómica, lo que pasa es que nos parece que en al momento procesal político este no el adecuado para pronunciarse, por lo tanto, nosotros nos hemos pronunciado por la posición de abstención.

Nada más, señor Presidente, con esto quedan explicados suficientemente creo yo el sentido de nuestro voto el conjunto de propuestas formuladas por los diferentes Grupos parlamentarios.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Valentín. Pel Grup Socialista té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista per a explicar el sentit dels nostres vots, que, en conjunt, vénen determinades per la preocupació de ser coherents amb les posicions que hem tingut en el debat i que creiem haver-ho demostrat en tant que hem donat suport a totes aquelles propostes de resolució que per un costat tenien el propòsit de redreçar els errors possibles que s'havien produït en el camí seguit en el desenvolupament de la policia autonòmica, hem donat suport a aquelles que representen un millorament d'aquest projecte i, en canvi, ens hem abstingut o hem dit que no a algunes altres.

Ens hem abstingut en una, que és la primera de Convergència i Unió i la alguna altra, també del mateix sentit, d'Esquerra Republicana, pel que fa referència al finançament del Cos de la Policia de la Generalitat de Catalunya per la raó que, des del nostre punt de vista, hi poden haver solucions alternatives. Per exemple, alguna molt important, importantíssima que aquí s'ha recollit, fins i tot pel mateix senyor Conseller, com pot ser la transferència d'efectius dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. En aquest cas no es tractaria d'un finançament, es tractaria d'un traspàs de serveis. Per tant, ens semblava normal i convenient no pronunciar-nos en aquest sentit.

Ens hem abstingut també en totes aquelles propostes de resolució en les quals hi havia un contingut excessivament an-

licitat a les decisions que cal prendre. Ens ha semblat que algunes de les propostes d'Esquerra Republicana de Catalunya, a les quals ens hem abstingut, eren, per dir-ho així, prematures; la configuració de molts detalls, de molts esquemes del que ha de ser la policia autonòmica, del seu contingut, ha de venir, precisament, després de l'explicitació, del desenvolupament d'aquest pla que hem estat demanant. Per tant, havíem de ser, des del nostre punt de vista, una mica coherents amb nosaltres mateixos, i esperar que aquest Pla acabés d'aprofunditzar-se i de madurar, per tal de triar les alternatives possibles. I en alguns casos hem votat en contra o hem dit que no, quan ens ha semblat que la proposta podia semblar una certa confusió o, per exemple, com és el cas de l'última d'Esquerra Republicana, que podia fer supòsit d'una qüestió, és a dir, podíem anticipar-nos al que no sabem, o al que serà.

En definitiva, nosaltres, a la resta, hi hem donat suport, i hem demanat en una ocasió votació separada en una de les propostes d'Esquerra Republicana, amb el convenciment que no era legítim posar al mateix plat de la balança el que ha estat una passivitat de l'Administració central durant dos anys i mig, com a mínim, o el que s'ha produït en la nova Administració durant dos mesos en què ha celebrat ja dues reunions la Junta de Seguretat.

Per tant, com que aquí no es tractava, a la proposta d'Esquerra Republicana, d'assenyalar que en tots els casos, amb independència de qui exercís el poder, s'havia d'actuar amb diligència —cosa que nosaltres hauríem, evidentment, abonat—, sinó que es tractava d'un judici de valor, per això hem demanat votació separada, i aquest és el sentit, precisament, que jo volia subratllar.

En definitiva, nosaltres creiem que allò que era essencial s'ha aconseguit: el Parlament ha acomplert la missió d'impuls i control, i, bàsicament, crec que hem contribuït a redreçar un procés que es presentava com a molt discutible, molt fràgil i, àdhuc, perillós.

Per tant, com a conseqüència de l'esmena transaccional que s'ha formulat sobre la nostra primera, crec que la cosa quedarà molt clara, i, en aquest sentit, ens sentim molt tranquil·litzats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha votat en contra de totes aquelles propostes de resolució que constataven alguna manca de voluntat del Consell Executiu a assumir les màximes competències quant a la policia autonòmica i quant a la passivitat i els desencerts d'aquest procés de creació de policia autonòmica, perquè entenem que no es correspon amb la

realitat.

Durant tot aquest debat hem estat veient, i el Conseller de Governació ho ha explicat repetides vegades, que hi ha una realitat pragmàtica que fa que, el Consell Executiu, amb un realisme que nosaltres compartim, vagi avançant en el sentit de crear el Cos de Policia Autonòmica des de les possibilitats reals que actualment hi ha.

Quant a totes aquestes propostes de resolució que feien referència a donar informació a la Comissió, al Parlament, a discutir plantejaments, a acabar de perfilar plantejaments sobre el tema de la policia autonòmica, nosaltres hi hem votat favorablement perquè creiem que això és bo i creiem que s'ha de fer. Es pot fer perfectament. Totes aquelles propostes que definien, concretaven, tota una sèrie de funcions que jo qualificaria de caràcter comunitari, també les hem votat a favor, perquè d'alguna manera són funcions que aniran a engruixir aquest pla que s'haurà de presentar a aquesta Comissió.

El nostre Grup també ha votat favorablement, com no podia ser d'altra manera, el tema del finançament del Cos de Policia Autonòmica, que ha estat un dels temes en el qual hem posat més èmfasi perquè creiem que, realment, aquest és un dret, una necessitat també que tenim, i una necessitat en la qual ha de fer justícia l'Administració central. El que realment ens sorprèn, és que altres Grups parlamentaris, com ara el Grup Socialista, s'hagin abstingut; tot el que es vulgui quant a transferència d'efectius, però això no obsta perquè es pugui votar, si realment hi ha voluntat, perquè la policia autonòmica es financii per l'Administració central, es pogués votar aquesta resolució que havíem presentat nosaltres, o que havia presentat Esquerra Republicana. Per tant, això ens preocupa i ens fa meditar, òbviament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ramon Camp. Bé, acabades ja totes les intervencions, només volia fer avinent que el nombre de resolucions, de punts de resolució, aprovades ha estat prou gran, prou important com perquè requereixi l'estudi dels serveis lingüístics del Parlament en l'aspecte gramatical, perquè hi poden haver hagut anormalitats, però també és possible que hi pugui haver hagut alguna redundància entre dos o més dels punts aprovats. Per tant, demanem la reserva en aquest sentit per a admetre el que facin els serveis lingüístics i els serveis de lletrats del Parlament, com és costum ja en aquesta Comissió; habitualment ho hem anat fent fins ara.

Si no hi ha inconvenient de ningú, aixecarem la sessió. Moltes gràcies.

(Són tres quarts i cinc minuts de vuit del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer num.

telèfon població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de..... pessetes

..... dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3